

Krv
nie je
voda
3.

Lucia Holmolová

Prológ

Constance Oliviersová prechádzala izbou tam a späť, znova a znova si čosi nezrozumiteľne mrmľajúc popod nos. Priestrannú miestnosť, ktorej dominovalo veľké francúzske okno, zalievalo svetlo posledných slnečných lúčov, strácajúcich sa za neďalekým kopcom. Jej hnedé oči ešte raz spočinuli na liste pergamenu, ktorý krčovito zvierala v ruke a s tichým povzdychom napokon dosadla na najbližšie kreslo. To stálo vedľa detskej postieľky. So zúfalstvom jasne vpísaným v tvári pozrela na drobný vankúšik a striebornou niťou vyšívanú bielu perinku. Všetko bolo pripravené, no chýbalo to, čo najviac chcela a potrebovala. Dieťa. Bábätko, ktoré nikdy neexistovalo a nemalo by existovať, nebyť jej podvodu. Od jej svadby s Marcusom Oliviersom, veľmi vplyvným a bohatým mužom, ubehol už rok. A práve ten rok... tých niekoľko dlhých mesiacov bolo zradných pre jej predchodkyne. Áno, bola už jeho tretou ženou a jej život visel na hrane, rovnako ako tie ich. Lenže šťastena stála pri nej a ona si veľmi skoro uvedomila, ako sa môže zachrániť.

A aký bol teda jej problém? Jej manžel, prísny a veľmi tvrdý muž, túžil po potomkovi, ktorý by po jeho smrti niesol jeho meno a zdedil všetok majetok. Problém nastal, ak žena do roka od svadby neotehotnela. Keď Constance zistila pravdu o Marcusových bývalých manželkách, ktoré zomreli práve preto, že túto jeho požiadavku nespĺnili, urobila niekoľko pokusov. Bola veľmi dobrá v lektvaroch a tak bez problémov zistila, že celá vina leží na Marcusových ramenách. Bol neplodný a nech by sa snažila akokoľvek, vidina vlastného dieťaťa bola v nedohľadne. Pokúšala sa s ním o tom hovoriť a zistiť, či si uvedomuje možnosť, že je to on, kto deti mať nemôže. Dodnes jej v hlave zneli jeho rozhorčené slová...

„Je mi jedno, ako to zariadiš, ale ak mi do roka neprivedieš na svet dieťa, ktoré bude niešť moje meno, skončíš ako tie pred tebou!“

Netušila, čo robiť. Útek ani nevera neprichádzali do úvahy. Na to ju až príliš strážil a ona sa mu neodvážila odporovať. Vedela o jeho záľube v čiernej mágii, veď celá jeho rodina tým bola povestná a keby mala na výber, radšej by zomrela, než sa zaňho vydať. Avšak tvárou v tvár smrti jej začal byť život po jeho boku milší a ona spriadala plány, ako splniť želanie svojho muža a zachrániť samu seba.

Marcus, a vlastne dovtedy ani ona, netušil, že existujú lektvary, ktoré dokážu navodiť tehotenské príznaky a vďaka nim sa jej podarilo predstierať ho celých deväť mesiacov. Odkedy mu tú radostnú správu oznámila, zmenil sa. Bol pozorný a milý, chvíľami nežný tak, ako ho nikdy predtým nepoznala. Lenže všetka tá pozornosť jej patrila len kvôli dieťaťu, ktoré podľa neho nosila pod srdcom.

Avšak ani tehotenstvo nemožno predstierať do nekonečna. Constance vedela, že jedného dňa bude musieť vyriešiť aj tento problém. Termín pôrodu mala mať pred týždňom a k jej veľkej úľave bol v tom čase Marcus na cestách. V stručnej správe mu oznámila, že sa im narodila dcéra a dnes... dnes jej prišla odpoveď, že sa o dva dni vráti. Znamenalo to, že má dva dni na to, aby sa postarala o dieťa. Všetko už mala vymyslené, hoci sa to priečilo jej vôli. Bola to vysoká cena za jej takmer bezcenný

a nie príliš šťastný život, ale kým jej srdce bilo a jej hrud' sa dvíhala pri každom nádychu, žila a chcela žiť ďalej.

Vytiahla zo skrine svoj čierny cestovný plášť a keď za kopcom zmizol posledný slnečný lúč, premiestnila sa na miesto ďaleko odtiaľ. Na miesto, kde ju nik nepoznal a poznať nebude, pretože zmizne rovnako rýchlo ako sa ukáže.

Kapitola č.1: Nemôžem inak

Bol piatok podvečer a Severus si prísnyim zrakom premeriaval Erua, Arthura a Briana, ktorí boli doslova nalepení na Ginny a Harrym. Dôvodom boli samozrejme jeho najmladšie vnučky, Daniela a Lillian, navlas rovnaké dvojčatá, ktoré sa narodili len pred týždňom.

„Mali by ste už ísť, ak sa chcete vrátiť ešte dnes,“ podotkol a jeho pohľad sa stretol s tým Harryho.

„Máš pravdu. Môžeme, Ginny?“ obrátil sa na svoju manželku, ktorá držala jedno z detí v náručí.

„Áno, ale...“ začala opäť, dnes už po niekoľký krát. „Sú ešte také maličké, aby som ich nechala samé,“ zašepkala s pohľadom upretým na drobnú tváričku svojej dcéry Daniely.

„Už sme o tom hovorili, Ginny. Je to tradícia v čistokrvných rodinách, že rodičia osobne oslovia budúcich krstných svojich detí, to dobre vieš.

Navyše, budete preč sotva pár hodín a ver mi, že Calwen sa o tie tvoje poklady postará ako je treba. Navyše ich ešte ani nevidela a každý deň na mňa nalieha, aby ste jej ich priniesli aspoň ukázať,“ oslovil ju Severus a v duchu sa uškrnul nad porazeneckým výrazom svojho najstaršieho syna.

„Otec má pravdu. Nezdržíme sa u Siriusa dlho a potom si ich zase odvedieme späť domov,“ pridala sa aj Harry, ktorý chápal obavy svojej ženy. On sám nebol vidinou, že nechá svoje maličké samé, nadšený aj keď vedel, že na Calwen sa môže spoľahnúť.

„Vy dvaja ste hrozní. Prehovorili by ste snáď aj mŕtveho, nech vstane z hrobu,“ povzdychla si a uškrnula sa na nich.

„O tom nepochybuj. A teraz už chodte, inak sa Calwen zblázni nedočakavosťou,“ popohнал ich Severus a pozrel na mladších chlapcov, ktorí okamžite podišli k nemu. Zatiaľ čo Brian a Eru sa mali vrátiť do svojich školských spální, päťročný Arthur mal stráviť večer so svojim dedkom Severusom.

Harry aj Ginny na seba ešte naposledy pozreli, než si každý z nich privinul k sebe jedno z dvojčiat a premiestnili sa s nimi pred dom, v ktorom bývala Calwen.

Dvere sa otvorili skôr, než vôbec stihli zaklopať a usmievavá žena ich viedla dnu. Jej nadšenie z ich návštevy z nej priam sršalo a keď jej konečne ukázali deti, rozplývala sa nad nimi ako každý, kto ich v poslednom týždni videl.

„Tie sú nádherné, blahoželám vám,“ ozvala sa Connie, ktorá sa prišla z izby pozrieť, čo jej mamu tak potešilo.

„Ahoj, Connie. Nevedela som, že tu budeš tiež,“ privítala sa Ginny so svojou švagrinou a hrdo sa pýšila svojimi ratolesťami.

„Mama volala, že sa tu dnes zastavíte a možno nám tu tie svoje detúrence na chvíľu necháte. To proste nešlo nechať len tak a som tu,“ uviedla mladá žena na pravú mieru a zdalo sa, že práve jej prítomnosť Ginny aspoň trochu upokojila.

„O chvíľu sme späť,“ pošepkal jej Harry do ucha a objal ju okolo pása, keď zachytil jej ustaraný pohľad. Mlčky prikývla a spoločne sa premiestnili

k Siriusovi a Aveline Blackovým. Najprv sa Ginny pokúšala navrhnúť, aby deti vzali so sebou, ale napokon musela uznať, že dračia rezervácia, kde sa ich dom nachádzal, nie je práve vhodným prostredím pre novorodencov.

Sirius i Aveline boli ich rozhodnutím, aby sa stali krstnými rodičmi, dojatí. V rýchlosti sa dohodli na všetkom potrebnom ohľadom krstín a asi po hodine, behom ktorej boli čerství rodičia ako na trní, sa rozlúčili. Lenže či už boli preč hodinu, dve, alebo päť minút, stačí jediný okamih a behom minúty sa šťastná rodinná idylka môže zmeniť na nočnú moru, ako sa o tom už všetci z ich rodiny neraz presvedčili. Zdalo sa však, že život sa s nimi nerozhodol hrať fair play a opäť im do cesty zavial prekážky.

Constance ukrytá za kríkmí neďaleko domu sledovala dvojicu prichádzajúcu do domu a neskôr skrz okno videla, ako sa mladí manželia premiestnili. Netušila, ako dlho sa zdržia, ale vedela, že nesmie ani na chvíľu zaváhať. Pozorne ich sledovala už niekoľko dní a dnes bola jedinečná príležitosť na uskutočnenie plánu, ktorý ju mal zbaviť hrozby smrti. Sledovala túto dvojicu už niekoľko mesiacov a keď sa im narodili dve dcéry, hneď poslala odkaz manželovi. Bolo to šťastie, že sa narodili práve dievčatá. Marcus sa totiž netajil tým, že by uprednostnil dcéru miesto syna, hoci sama nevedela prečo.

Potichu ako mačka obišla dom a zastala pred dverami. Z kapsy vytiahla hŕľku a s kapučňou stiahnutou hlboko do tváre, aby ju nik nevidel, rozrazil dvere jediným kúzlom.

Calwen s Connie šokované pozerali na postavu v plášti a podvedome k sebe pritisli deti.

„Kto ste a čo tu chcete?“ vykrikla Calwen vystrašene, no než ktorákoľvek z nich stihla čokoľvek urobiť, zoslala na nich neznáma *mdloby* a ženy upadli do bezvedomia.

„Prepáčte, ale nemôžem inak,“ zamumlala Constance a podišla až k nim. Na krátky okamih sa zadívala na dve navlas rovnaké deti a hoci jej srdce trhalo pri pomyslení, že ich musí navždy rozdeliť, natiahla sa pre jedno z nich.

„Odpusť mi, princezná, odpusť, že ťa beriem tvojej pravej rodine, ale zaistím ti krásny domov plný lásky. Nebude ti nič chýbať, sľubujem,“ šepkala plačúcemu dievčatku a so slzami v očiach ju pobožkala na drobnú hlávku. V tom si opäť uvedomila, prečo tu je a najrýchlejšie ako mohla sa presunula k dverám. Odtiaľ ešte zrušila kliatbu na mudlovských ženách a než sa ktorákoľvek z nich spamätala, bola už Constance s malou preč.

„Čo... čo sa stalo?“ jachtala Connie a zo zamyslenia ju vytrhol detský plač. „Mami... kde.. kde je...?“ rozhliadala sa okolo seba v zúfalej snahe nájsť druhé dieťa.

„Oh nie... to nemôže byť pravda!“ zvolala zúfalo Calwen, keď do jej mysle prenikla hrozná skutočnosť. „Musíme niekoho zavolať! Potrebujeme Severusa!“ rozhodla a okamžite siahla na krk, aby pomocou privesku v tvare blesku skontaktovala svojho manžela.

Kapitola č.2: Nájdí ju, prosím!

Brian s Eruannom sa vytratil len čo Harry s Ginny zmizli. Ostalo teda na Severusovi, aby nejako zabavil svojho vnuka a on veľmi dobre vedel, ako zamestnať myseľ malého chlapca.

„Zahráme si šachy, alebo mi pomôžeš s varením lektvarov?“ spýtal sa a neubránil sa po bavenému úsmevu, keď zelené očička malého Arthura zažiarili nadšením.

„A necháš zase niečo vybuchnúť?“ spýtal sa nadšene.

„Dnes nie. Musím pripraviť lektvary pre Poppy,“ odpovedal a sledoval ako chlapcov úsmev pohasol.

„Tak si zahráme šachy,“ zašušlal a odhalil rad bielych zúbkov s niekoľkými medzerami, kde mu zúbky chýbali.

„Výborne, naučím ťa nové ťahy,“ sľúbil Severus a nasledovaný chlapcom, vydal sa na cestu do svojich komnát.

„Pled týždňom som polazil uja Lona,“ pochválil sa a zrejme nepochopil presný význam Severusovho pohľadu. Ten bol doslova šokovaný, že to chlapec dokázal. On sám síce Rona Weasleyho porazil v každej hre, ale rozhodne musel uznať, že to vždy bola veľmi vyrovnaná hra. Predpokladal, že Ron nechal svojho synovca vyhrať zámerne, ale pri prvej hre v ten večer, kedy nechal svoju myseľ trochu sa zatúlať mu chlapec ukázal, že hrať šachy na rozdiel od svojho otca vie.

„Vidím, že za chvíľu sa budem učiť ja od teba,“ uškrnul sa Severus a vstal z kresla, aby chlapcovi priniesol nejaké sušienky a čaj. V tej chvíli ho však zo zamyslenia nad chlapcovou inteligenciou vytrhlo zúfale volanie jeho manželky.

„Severus, prosím, rýchlo! Pod' domov!“ volala ho skrz privesok a v tej chvíli ho premohla strašná predtucha, že sa niečo stalo s dvojčatami.

„Arthur, pod' sem!“ zavolať na chlapca, keď Calwen neodpovedala na jeho otázku, čo sa stalo, len ho prosila, aby rýchlo prišiel.

„Čo sa deje?“ spýtal sa chlapec zmätene. No to už Severus krbom hovoril s Minervou, ktorá bez zaváhania prešla krbom do jeho bytu.

„O čo ide, Severus?“ spýtala sa ustarane a pozrela na Arthura, ktorý vyzeral rovnako nechápavo ako ona sama.

„Neviem, ale volala ma Calwen a zrejme nejde o žiadnu drobnosť. Zvyčajne nebýva hysterická,“ dodal na vysvetlenie a Minerva pochopila.

„Vezmem ho k sebe, bež prvý, pôjdeme hneď po tebe,“ rozhodla a sledovala svojho mladšieho kolegu, ako sa krbom preniesol domov.

„Calwen?“ zavolať na manželku a srdce sa mu na malý okamih zastavilo, keď ju videl úplne schúlenú na gauči, vzlykať a krčovito zvierať Connie, ktorej vlastné slzy stekali po tvári a dopadali na deku, v ktorej bolo zabalené dieťa.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa potichu a ovinul svoje mocné paže Calwen okolo ramien. Tá nebola schopná jediného slova, len sa krčovito zadrapila do jeho habitu a neprestajne plakala.

„Ktosi nás prepadol len čo zmizli Harry s Ginny a omráčil nás. Bola to žena, čarodejnica...“ vysvetľovala Connie a neodvážila sa pozrieť nevlastnému otcovi do očí. To, čo sa práve stalo... Pevnejšie k sebe privinula dieťa

a zhlboka sa nadýchla, potláčajúc slzy, kým pokračovala: „Keď sme sa prebrali, počuli sme ako sa odmiestnila a malá bola preč,“ zašepkala a až vtedy si Severus uvedomil, že jedno z dievčat je preč. Pre Merlina... niekto uniesol jeho vnučku priamo z jeho domu... ako je to možné? Mal tu predsa niekoľko bezpečnostných kúzel, tak ako sa sem dostali?

„Utíš sa, Calwen, to bude v poriadku. Nájdeme ju!“ tíšil ju Severus, ale srdce mu zvieralo úzkosťou. Ako to povie Harrymu? A Ginny? Nechcela ich tu nechať a on ju presvedčil, že tu budú v bezpečí. A tiež tu mali byť v bezpečí, čo do kotla sa to stalo? Všetko v jeho vnútri sa v ňom búrilo a on by najradšej kričal a kričal... Miesto toho sa natiahol, aby si od Connie vzal dieťa a poprosil ju, aby Calwen odvieďla do spálne. On zatiaľ uloží malú a zaistí dom. Našťastie mal doma nejaké lektvary upravené tak, aby boli účinné aj u Calwen, hoci nie je čarodejnica a tak jeden vzal so sebou, keď šiel za ňou do spálne.

„Severus, musíš ju nájsť! Prosím, nájd ju!“ prosila zúfalo a pozerala na neho očami plnými bolesti.

„Pšššt, nájdeme ju, neboj sa. Teraz toto vypí a pokús sa zaspáť,“ poradil jej a hlas sa mu zadrhával, hoci sa všemožne snažil nepoddať sa beznádeji. Nie, kým nebude sám.

„Mám spať? Severus, musíme ju nájsť! Ach bože... čo len poviem Harrymu a Ginny... ako sa im budem môcť ešte niekedy pozrieť do očí?“ šepkala.

„V tejto chvíli nemôžeš urobiť nič, než že si oddýchneš. Budem ťa potrebovať silnú, Calwen. Náš syn nás bude potrebovať oboch,“ dohovárať jej a ich pohľady plné porozumenia sa stretli.

„Hlavne ju nájd, Seve!“ prosila a on prikývol. Nie len aby upokojil ju, ale tým príslubom sa zaviazal aj sám sebe, že neustane v hľadaní, kým svoju vnučku nenájde.

Calwen zaspala a Severus zišiel po schodoch do obývačky, kde našiel Connie sediacu pri postieľke.

„Tiež by si si mala oddýchnuť,“ oslovil ju, až sa strhla od ľaku.

„Počkám na nich,“ šepla. „Budú potrebovať oporu, aj keď... nie som istá, či ju budú chcieť práve odo mňa. Nedivila by som sa, ak by so mnou už nikdy nechceli hovoriť,“ pokračovala, zrejme stratená vo svojich úvahách a výčitkách.

„Connie, nemohla si nič robiť. Ty ani mama ste nemohli brániť ani samy seba, tobôž niekoho iného. Mal som lepšie zabezpečiť dom, ale myslel som, že moje ochrany sú dostačujúce. Neboli a vy... vy všetky ste boli v nebezpečí,“ priznal napokon a jeho ruka spočinula na jej ramene, keď zastal tesne za ňou.

„A pokiaľ ide o Harryho... musíme jeho aj Ginny podržať. Bude to pre nich veľmi ťažké, ale Harry by sa nikdy neznížil k tomu, aby teba alebo mamu z niečoho obviňoval. Ako ho poznám, najviac si bude vyčítať, že s nimi nebol on sám, aby ich ochránil,“ povzdychol si Severus. Veľmi dobre poznal svojho syna i jeho myšlienkové pochody. Vyčíta si aj to, čo ani v najmenšom nie je jeho chyba a pokiaľ išlo o jeho rodinu, platilo to dvojnásobne.

V tom sa ozvalo dvojité puknutie a v miestnosti sa zjavili Harry aj s Ginny, obaja so spokojnými úsmevmi na perách. Len čo Ginny zbadala postieľku, prihnala sa k nej a vzala dcérku do náručia a jej tvár ozdobil ten najkrajší úsmev, akého bola schopná.

„Danielka... moja maličká, mamička už je tu,“ šepkala jej potichu a hojdala ju v náručí, akoby ju nevidela najmenej dva dni a nie jednu hodinu.

„Ako ich tak rýchlo rozoznáš?“ spýtala sa Connie so záujmom a prekvapenie na malú chvíľu vystriedalo smútok.

„Lilli má na nose pehu. Síce maličkú, ale dosť výraznú, aby som ich bezpečne rozoznala,“ odvetila spokojná mamička s úsmevom a poobzerala sa po izbe. „A kde vlastne je?“ spýtala sa, keď ju nikde nenašla a jej tušenie, ktoré mala ešte pred chvíľou, opäť zosilnelo a zmeravela. „Kde je Lilli?“ zopakovala svoju otázku a vtedy si aj Harry všimol napätý výraz svojho otca i sestry.

„Stalo sa niečo?“ spýtal sa opatrne, hlasom naplneným obavami.

„Myslím, že by ste sa na to mali posadiť,“ ozval sa odrazu Severus a jeho hlas znel prekvapivo duto.

„Čo tu vlastne robíš, ocko? Mal si byť predsa s Arthurom! Alebo sa niečo stalo v škole?“ vyhrkol Harry, ktorý si až teraz uvedomil, že tu niečo nesedí.

„Arthur je s Minervou a je v poriadku, upokoj sa! Ide o Lillian...“ povedal takmer nečujne. Aj on si uvedomil, ktoré z dvojčiat zmizlo, keď ukladal Danielu do postieľky. Ginny ho na tento rozpoznávací znak s pehou upozornila pred pár dňami. Bol vtedy veľmi dojatý, keď mu Harry oznámil, že jedna z jeho dcér ponesie Lillino meno a teraz... mohlo by byť samotné meno prekliatím? Najprv jeho Lilly, teraz jeho vnučka... ale ona nezomrela, však? Stále je šanca, že ju nájdu a zas bude všetko v poriadku a oni budú opäť šťastná rodina.

„Kde je? Nebolo jej dobre? Vzal si ju k Poppy? Tak už hovor, ocko!“ skríkol Harry a jeho tvár sa takmer dotýkala Severusovej, keď naňho kričal.

„Harry...“ šepala Ginny a z očí sa jej kotúľali slzy. „Kde je naša maličká?“

„To nič, zlatko. Určite je to len nejaké nedorozumenie,“ tíšil ju Harry a poponáhlal sa k nej, aby jej dodal sily svojim objatím. Opatrne položil Danielu do postieľky a pritiahol si Ginny k sebe.

„Tak už nám to povedz, ocko!“ žiadal Harry a v jeho očiach bolo toľko strachu, až to Severus nevydržal a odvrátil zrak.

„Keď ste odišli, niekto napadol Calwen a Connie, omráčil ich a uniesol Lilly,“ vychrlil zo seba jedným dychom, hlavne aby to mal čo najskôr za sebou.

„Kde je Calwen? Je v poriadku? A čo ty, Connie, si celá?“ spýtal sa Harry ustarane. Presne ako Severus predpokladal. Neobviňoval ich, vedel, že nemali možnosť sa brániť a zjavne mu odľahlo, keď zistil, že sú obe v poriadku, len trochu otrásené.

„Moja Lilli... Harry...naša dcéra...“ jachtala Ginny, neschopná zopakovať, čo sa práve dozvedela. Skryla si tvár do Harryho habitu a rozplakala sa.

„Kto to bol, ocko? Kam ju odniesli?“ vyzvedal Harry roztraseným hlasom. Každé jeho slovo, každý pohyb, gesto... v tom všetko videl Severus bolesť, strach, napätie... vedel, že jeho syn sa ovláda najlepšie ako vie, len aby bol oporou svojej manželke.

„Netuším, Harry. Nenašiel som žiadne stopy, ktoré by nás k nej doviedli. Myslím, že budeme potrebovať pomoc,“ priznal Severus a v tej chvíli Harry pochopil, že je možnosť, že už nikdy svoju dcéru neuvidí. Až doteraz mal nádej, že jeho otec vie niečo viac a spoločne to vyriešia, ale priznaním, že je bezbranný, mu vzal otec aj to posledné svetielko nádeje, ktoré v sebe

ešte živil. Jeho smaragdovo zelené oči sa zaliali slzami a jeho objatie zosilnelo, keď sa Ginny rozplakala ešte viac.

„Nájdem ju, zlatko. Prejdem každičký kút sveta ak bude treba, ale ja ju nájdem,“ slúbil Harry a snažil sa uveriť vlastným slovám. Pohľadom zabľúdil k otcovi a hľadal uňho pomoc. Ten mu podal upokojujúci lektvar pre Ginny a sledoval, ako Harry presviedča svoju ženu, aby si ho vzala. Napokon ju uložil na gauč, prehodil cez ňu deku a sediac na zemi jej šepkal slová útechy.

„Zostaneš tu s Connie a Danielkou? Ja s ockom ju pôjdeme hľadať,“ povedal napokon. Nemala silu protestovať a tak len mlčky prikývla, neprítomne pozerajúc pred seba.

Kapitola č.3: Magické “odtlačky” prstov

Harry so Severusom vyšli pred dom. Na chvíľu sa zastavili a mladší muž pocítil otcovu ruku na ramene. V tej chvíli, akoby sa v ňom niečo zlomilo a on dal svojim emóciám voľný priechod. Rukou si zakryl ústa, aby umlčal vzlyk, ktorý sa mu predral skrz zovreté pery, no Severus to spozoroval, rovnako ako slzy rinúce sa po synovej tvári. Bez zaváhania ho vtiahol do tuhého objatia. Čo na tom, že bol Harry dospelý a mal už 4 deti... stále to bol jeho syn, ktorý ho potreboval. A on tu bol preňho, aby mu pomohol niesť to bremeno, ktoré na jeho ramenách ležalo už od narodenia.

V upokojujúcom geste ho hladil po chrbte a nechal ho vyplakať svoju bolesť a žiaľ. Vedel, čo to je bolesť, strach a trápenie kvôli dieťaťu. On sám sa o Harryho život bál a nebolo to len raz. Keď v prvom ročníku utiekol do Zakázaného lesa a takmer ho dostal Voldemort, keď ho potom rok čo rok Voldemort prenasledoval a niekoľkokrát jeho syn vyviazol len akoby zázrakom a potom, keď sa kvôli nemu vydal do Afriky, aby ho zbavil toho vlkolačieho prekliatia, či keď sa vrhol do horiaceho domu, aby zachránil Calwen, Erua a Briana... Vtedy si myslel, že ho stratil navždy a v tej chvíli akoby časť jeho samého zomrela s ním. Áno, vedel, ako sa Harry cítil a urobil by čokoľvek, aby tie pocity z jeho srdca vyrval a nahradil ich šťastím, láskou, pohodou a všetkým, čo si zaslúžil.

„To bude v poriadku, Harry. Zvládneme to,“ snažil sa ho utíšiť, no sám bol bezradný.

Harry sa strácal v otcovom náručí. Už sa viac nedokázal ovládať. Vo vnútri sa ako tak držal kvôli Ginny, ale teraz... pred otcom sa nemusel hrať na silného. On ho bral takého, aký bol, so všetkými chybami a slabosťami a bol tu preňho vždy, keď ho potreboval. Tak ako dnes. Prečo? Prečo má byť on vždy ten silný? Prečo má byť tak ťažko životom skúšaný? Nechápal to. Ved' mal len 23 rokov a za sebou toľko trápenia, že by sa z toho mohol jeden zblázniť. Prečo boli všetky šťastné chvíle v jeho živote podmienené bolesťou takého rozsahu, ako teraz cítil? Prečo... tá otázka zaznievala v jeho mysli už od chvíle, keď jeho otec zmizol a on si myslel, že ho navždy stratil. A odvtedy sa to jediné slovo v jeho mysli opakovalo tak často, že to prestal počítať. Ale on bol predsa Harry, slávny hrdina Potter, ktorý nemá nárok na vlastnú slabosť, aspoň nie na tú, ktorú by ukázal pred svetom. Len jeho najbližší vedeli, ako sa cítil a teraz tu s ním bol jeho otec a prežíval tu bolesť s ním.

Zdieľaná bolesť je polovičná bolesť, pomyslel si a zhlboka sa nadýchol. Ešte pár sekúnd... ešte malú chvíľu si vychutnávať otcovu oporu, kým sa od neho odtiahne a opäť sa bude tváriť vyrovnané, aby mohol ísť hľadať svoju dcéru.

„Budeš v poriadku?“ spýtal sa Severus ustarane a siahol do kapsy, odkiaľ vytiahol ďalšiu fľaštičku upokojujúceho lektvaru. Ešteže si ich vzal so sebou niekoľko, pomyslel si. No Harry len pokrútil hlavou a ich pohľady sa stretli.

„Nebudem v poriadku, kým ju nenájdem, ocko. Pomôžeš mi?“ zašepkal a Severus prikývol.

„Mali by sme zájsť za Brumbálom. Budeme potrebovať pár dní voľno a možno bude mať nejaký nápad, kde začať,“ povzdychol si. „Kiež by som ti mohol povedať, že to bude jednoduché,“ zamumlal a smutne pozrel na svojho syna.

„Keď sa s ňou premiestnili, môžu byť kdekoľvek,“ prikývol Harry, že rozumie, no nič to nezmenilo na jeho odhodlaní.

Harry sedel pohrúžený do vlastných úvah, kým jeho otec vysvetľoval riaditeľovi všetko, čo vedel. Až keď ho Albus oslovil asi tretíkrát, uvedomil si, že sa vyžaduje jeho pozornosť.

„Je mi to veľmi ľúto, chlapče. My všetci urobíme, čo bude v našich silách, aby sme pomohli malú Lillian nájsť, ale...“ odmlčal sa a so smútkom v očiach pozrel na chlapca. Mal toho toľko na srdci, čo mu chcel a musel povedať, avšak jedno horšie než druhé.

„Ale?“ spýtal sa chlapec roztraseným hlasom.

„Ten únos určite nebol náhodný,“ začal riaditeľ opatrne.

„Myslíte, že by nás chcel niekto vydierať? Ale prečo? Ved' čo by už len odo mňa mohli chcieť?“ spýtal sa nechápavo a pozrel na otca, ktorý len bezradne pokrčil ramenami.

„Oh, viem si predstaviť mnoho žiadostí, ktoré by niekoho k takémuto činu viedli. Najmä ak ide o teba, Harry. Napriek tomu, že si Voldemorta porazil už pred šiestimi rokmi, tvoje meno je stále ešte legendou a obávam sa, že vždy bude.“

„Ale ja nechcem, aby som bol niečo viac, než obyčajný kúzelník!“ skríkol Harry zúfalo. „Vari to nik nechápe? Chcem žiť svoj život, starať sa o svoju rodinu a byť konečne šťastný! Chcem toho snáď príliš?“

„Samozrejme, že nie,“ uistoval ho otec pokojným hlasom, ale Harry ho poznal dosť dobre, aby vedel, že pokojný nie je.

„Čo by teda mohli chcieť?“ zopakoval svoju otázku najmladší muž a obrátil sa k riaditeľovi.

„Vydieranie je v našom prípade tým najjednoduchším problémom. Vždy sa dá vyjednávať a je tu najväčšia šanca na to, že sa vám vaša dcérka vráti späť,“ odpovedal Albus a odmlčal sa. „Lenže možností únosu môže byť hneď niekoľko a mnohé z nich sú oveľa horšie,“ zamrmal si popod fúzy.

„Čo... čo tým chcete povedať?“ jachtal Harry, ktorému sa v mysli začali vynárať hrôzostrašné obrazy a predstavy.

„Harry, Albus sa nám snaží povedať, že musíme počítať so všetkým,“ vysvetlil Severus, hoci sa mu z duše protivilo vysloviť tie slová. Mal predsa svojho syna utešovať a snažiť sa ho povzbudiť a nie maľovať smrtijeda na stenu.

„To akože by sa už nevrátila?“ zašepkal a oči sa mu rozšírili zdesením. Jeho pohľad sa stretol s otcovým a našiel v nich nemé potvrdenie svojich slov.

„Nie, to nedovolím! Ona sa musí vrátiť! My ju musíme nájsť! Nedovolím, aby sa stala obeťou nejakého.... nejakého... pre Merlina, keď si predstavím, že by ju mal niekto ako Voldemort či niekto z jeho stúpencov!“ zaúpel a už to dlhšie nevydržal. Nedokázal pozeráť do tváre svojho otca a riaditeľa. Nezniesol viac ich ľútosť vpísanú v očiach kvôli tomu, že sa nedokázal postarať o svoju rodinu a ochrániť vlastnú dcéru. Jeho maličká teraz bola ktovie kde a on tu fňuká snáď horšie než Ufňukaná Uršula z dievčenských

záchodov. Tackavo došiel až k dverám a nevšímajúc si ustaraných pohľadov, ktoré ho sprevádzali, odišiel z riaditeľne.

„Bež za ním, Severus! Ten chlapec ťa teraz potrebuje viac, než kedykoľvek predtým,“ povedal riaditeľ unavene a vymenil si so Severusom chápané pohľady. „Urobte čo je treba, Severus. Požiadajte o pomoc Kingsleyho, určite bude vedieť, ako postupovať,“ poradil mu potichu.

„Ozvem sa, keď budem vedieť viac,“ zamumlal Severus a vyšiel z miestnosti, rozhodnutý nájsť Harryho.

Mladý muž stál opretý o stenu pred chrličom, strážiacim vchod do riaditeľovej pracovne. Jeho hrud' sa prudko dvíhala, ako prerývane dýchal, a ramená sa otriasali potlačovaným plačom.

„Mal si pravdu,“ zašepkal a Severus naňho nechápavo pozeral. „Keď si vravel, že som príliš mladý na to, aby som mal vlastné deti, mal si pravdu. Nedokázal som ju ochrániť,“ nariekal skrúšene a naďalej sa trýznil vlastnými výčitkami.

„Čo mám robiť, ocko? Kde ju mám hľadať? Kde mám začať?“ spýtal sa zlomený hlasom. Tentoraz Severus nebral ohľady na jeho protesty a prinútil ho vypiť upokojujúci lektvar.

„Na tých slovách nebola ani štipka pravdy. Zhostil si sa svojej úlohy otca s takou vervou, že by ti ne jeden otec mohol závidieť. Miluješ svoje deti a oni teba, dávaš im všetko, čo potrebujú a chrániš ich ako len môžeš. To, čo sa dnes stalo nie je ani trochu tvoja chyba a výčitky ti dcéru nevrátia, takže to nevzdávaj! Nikdy si to nevzdal, tak s tým nezačni teraz. My všetci sme s tebou a Ginny. Pomôžeme vám ako to len pôjde, ale vy nesmiete prestať dúfať, Harry! Lilli potrebuje, aby ste o ňu bojovali. Takže prestaň fňukať a chráň svoju rodinu tak, ako si to robil doteraz,“ povzbudzoval ho otec a jeho pevný a rozhodný tón prenikol do Harryho mysle jasnejšie a zreteľnejšie, než akékoľvek slová útechy či ľútosti. Slabo sa na otca usmial a Severusovi odľahlo, keď v tých zelených očiach zbadal novú silu a odhodlanie, ktoré sa na malú chvíľu vytratili.

„Vďaka, ocko, presne toto som potreboval. Tak kde začneme? Možno by nám mohol pomôcť Kingsley?“

„Presne to si myslel aj riaditeľ, tak poďme,“ rozhodol Severus a dvaja čiernovlasí učitelia sprevádzaní prekvapenými pohľadmi svojich študentov, kráčali smerom k Severusovým komnatám. Jeho kozub bol zapojený v letaxovej sieti, aby sa mohol kedykoľvek rýchlo presunúť domov a teraz sa im to hodilo tiež.

Medzitým už na druhom konci Anglicka ukladala mladá žena do pripravenej postieľky malé dievčatko. Bola taká drobučká a krehká... a krásna ako anjeli. Osteň výčítiek ju pichol pri srdci pri pomyslení na jej pravých rodičov, ale ona predsa nemala na výber. Mali ešte iné deti a časom bude ich bolesť miernejšia, aj keď nikdy celkom nezmizne. Rýchlo tieto myšlienky zatlačila do úzadia a vzala zo stolíka malú fľaštičku s jasno modrým elixírom. Naklonila sa nad dieťa a opatrne mu ho vliala do ústičiek. Zajtra dostane ten druhý a potom... potom už nik nebude môcť pripraviť ju a jej manžela o ich dcéru, o ich Corneliu.

„Spi sladko, moja princezná,“ zašepkala a pobožkala dievčatko na čelo.

Kingsley Pastorek čakal Harryho a Severusa v návštevnnej hale.

„Tí sú so mnou, Charlie,“ zavolať na jedného zo strážcov, ktorí mali na starosti evidenciu návštevníkov ministerstva. Tomu zrejme slová nadriadeného a pohľad na Harryho stačili, aby sa pokojne usadil na svoju pohodlnú stoličku a pokračoval v čítaní nejakého športového magazínu.

„Albus ma informoval, že so mnou okamžite potrebujete hovoriť, ale neuviedol podrobnosti, takže... O čo ide? Viem, že vy dvaja by ste ma takto večer nevolali, ak by to nebolo naozaj vážne,“ začal, keď sa všetci traja posadili do pohodlných kresiel v jeho pracovni.

„Prepáč, Kingsley, nechceli sme ťa rušiť...“ začal sa ospravedlňovať, ale vedúci bystrozorského oddelenia ho posunkom zastavil.

„Nerušíte, Harry. Len sa trochu obávam toho, čo práve teba priviedlo za mnou. Určite to nebude nejaká maličkosť, tak hovor!“ vyzval ho Pastorek trpezlivo a jeho pozornému oku neuniklo, že je chlapec úplne mimo.

„Uniesli mi dcéru, Kingsley,“ zamumlal Harry a po jeho oznámení sa v miestnosti rozhostilo ticho.

„Kedy? Ako?“ spýtal sa bystrozor vecne a čakal na podrobnejší opis udalostí. Tentoraz sa slova ujal Severus a podal mu všetky potrebné informácie.

„Rozumiem, máte nejaké podozrenie? Dostali ste v poslednom čase nejaké výhražné listy, alebo iné podobné narážky, ktoré by na niekoho ukázali?“ spýtal sa profesionálnym tónom. Túto situáciu zhodnotil ako veľmi vážnu a rozhodne ju nemienil brať na ľahkú váhu. Dva páry očí sa upreli na najmladšieho muža v miestnosti, no ten len nesúhlasne pokrútil hlavou.

„Dobre, okamžite povolám skupinu, ktorá prehľadá okolie Severusovho domu. Musíme dúfať, že po sebe páchatel zanechal nejaké stopy, ktoré nás k malej dovedú. Musíme konať rýchlo. V týchto prípadoch je každá minúta drahá,“ povedal a cítil na sebe prenikavý pohľad zelených očí.

„Prečo myslíš, že ju uniesli? Brumbál vravel o možnom vydieraní,“ začal Harry a sledoval zamysleného bystrozora.

„Možnosť vydierania je jedna z mnohých možných. Okrem toho musíme zvážiť ďalšie možnosti a preto pri podobných prípadoch mobilizujeme niekoľko skupín, ktoré preverujú viaceré oblasti.“

„Aké sú tie ďalšie možnosti?“ spýtal sa Harry. Potreboval to vedieť hlavne preto, aby sa uistil, že obrazy v jeho mysli sú až príliš prehnané.

„Nemyslím, že by sme sa tým mali zaoberať, Harry. Nechajme Kingsleyho, aby zorganizoval pátranie. Samozrejme sa na ňom chceme aktívne podieľať,“ oznámil bystrozorovi, ktorý chápavo prikývol. Zároveň mu bol Kingsley vďačný, že protestoval proti prezradeniu ostatných možností. Rozhodne to nebolo nič príjemné a nemal najmenšiu chuť to vysvetľovať zdrvenému otcovi uneseného dieťaťa, zvlášť keď šlo o niekoho, koho poznal osobne a veľmi si ho vážil.

Lenže nezdalo sa, žeby sa tým Harry nechal odradiť. „Chcem to vedieť,“ trval na svojom. „Viem o... počul som o rituáloch čiernej mágie, kde sú...“ prehltol naprázdno nedokázal to ani vysloviť. Predstava, že by jeho dievčatko malo byť obetované pri nejakom obrade ním od základov otriasla. Stále mal pred očami drobnú tváričku dieťaťa, ktoré miloval od prvej chvíle, čo prišla na svet, ba dokonca od chvíle, kedy vedel, že je na ceste. Mal ju teraz stratiť? Len sedem dní... len toľko času mali s Ginny na to, aby sa o ňu starali, kolísali ju v náručí a milovali ju. Vedel, že aby si

svoje rodičovské povinnosti vychutnal naplno, nestačil by mu ani celý život, ale sedem dní je žalostne málo.

„Podobné praktiky overujeme ako prvé a ak sa nám dieťa podarí nájsť, je to práve v týchto prípadoch,“ poponáhľal sa s odpoveďou Kingsley.

„Nájsť... otázka je, či včas,“ zamumlal Harry tak potichu, že ho bolo sotva počuť.

„Vo veľkej väčšine prípadov to bolo skôr, než sa niečo stalo a dieťa sa bezpečne vrátilo k svojim rodičom.“

„A čo tie ďalšie prípady? Tie, pri ktorých je šanca na úspech menšia?“ spýtal sa znova Harry a kým pred malou chvíľu jeho srdce takmer prestalo biť, teraz tlklo ako o život.

„Harry... je to dosť zložité, ale v podstate ide o...“ zhlboka sa nadýchol.

„Ide o obchod s deťmi. V Anglicku funguje niekoľko skupín, ktoré unášajú deti a predávajú ich rodinám, ktoré nemôžu mať vlastné, ale z obáv o svoju povesť a svoje meno odmietajú pristúpiť k oficiálnej adopcii. Cudzie dieťa potom vychováva a predstavujú v spoločnosti ako vlastné a je len minimálna šanca dokázať, že opak je pravdou,“ vysvetľoval Kingsley a ustaraným pohľadom sledoval svojho mladšieho priateľa.

„Ale ved'... čo podoba? Mňa určite by veľmi prekvapilo, ak by mali povedzme Malfoyovci čiernovlasého potomka. To nikoho nenapadlo, podozrievať ich, ak sa dieťa neponášalo na svojich rodičov?“ spýtal sa začudovane.

„Harry, si dosť zbehlý v lektvaroch, aby si vedel, že vzhľad sa dá ľahko zmeniť. A teraz nemám na mysli len mnoholicný lektvar. Existuje celý rad geneticky modifikačných zmesí, ktoré zaistia, že deti sú podobné ľuďom, ktorí sú či už skutoční, alebo len samozvaní rodičia. Ak sa dieťaťu podá takýto lektvar v kombinácii s obradom prijatia do rodiny, tým obradom sú obyčajné krstiny, je prakticky nemožné zistiť, či to dieťa predtým nevyzeralo náhodou inak,“ vmiesil sa do rozhovoru Severus a uprene pritom sledoval svojho syna, ktorému sa po tomto vyhlásení vytratila aj tá trocha farby z tváre.

„Takže by nebolo možné ju podľa vzhľadu rozoznať, ani keby si vedľa nej postavil Danielu?“

„Je veľmi nepravdepodobné, že by sa nám to podarilo,“ pritakal Severus potichu. „V náš prospech hrá fakt, že sú tieto lektvary náročné na prípravu a nezvládne ich len tak niekto so základnými znalosťami,“ dodal a potom sa obrátil k Pastorkovi.

„Poznám sa s každým majstrom lektvarov, čo má licenciu v Anglicku, ba dokonca aj pár jedincov bez nej, ktorí by to dokázali. Ak niekto z nich varil podobné lektvary, zistím to,“ oznámil rozhodne a v očiach sa mu nebezpečne zablysko. V tej chvíli si Harry neželal vedieť, čoho všetkého by jeho otec bol schopný. Predsa len, počas svojho pôsobenia v úlohe špióna sa toho o čiernej mágii a metódach vypočúvania naučil určite dosť. Lenže šlo o jeho dcéru a on sám by bol schopný pre ňu urobiť čokoľvek.

„A čo magický podpis? Vrazil si, že každý kúzelník má osobitý magický podpis, niečo ako odtlačky prstov u kúzelníkov,“ spomenul si odrazu Harry.

„Myslíš, že by bolo možné nájsť ju podľa toho?“

„Je pravda, že podľa magického podpisu by sa dala vystopovať, najmä ak je z dvojčiat, ktoré ich majú veľmi podobné. Dokonca sú si podobnejšie, než medzi rodičmi a deťmi. Lenže kým sa u dieťaťa nerozvinie náhodná

mágia, je prakticky nemožné ich magickú auru vystopovať,” odpovedal Kingsley namiesto Severusa. „A dokonca keď sa to podarí, ich vlastný magický podpis je často pozmenený prostredím, v ktorom vyrastajú. Napríklad vo vašom prípade,” ukázal na Severusa a Harryho, „je podobnosť veľmi veľká, aj keď si dovoľím hádať, že keby ťa vychovávala Lilli s Jamesom, tvoj magický podpis by bol odlišný než je teraz.”

„Kingsley, práve si mi prakticky povedal, že pokiaľ ma nebudú vydierať, či sa moju dcéru nepokúsia zabiť pri nejakom diabolskom obraze, nemám šancu ju nájsť, je to tak?” spýtal sa hlasom naplneným obrovskou bolesťou Harry. Odpoveďou mu bolo len ticho a zamračené tváre starších mužov.

„Čo môžeme robiť?” spýtal sa Harry a jeho pery sa stiahli do úzkej linky. V tej chvíli bol tak podobný Severusovi. Nedokázal obsedieť na stoličke a najradšej by hneď vyrazil pátrať po svojej dcére.

„To najlepšie, čo môžeš urobiť, je ísť za Ginny, trochu ju upokojiť a pokiaľ možno si aspoň trochu oddýchnuť. A než začneš protestovať, že nás tlačí čas, tak vedz, že len čo odídeš z tejto pracovne, zvolám hliadkovacie skupiny a okamžite zahájime pátranie. Teba budem čakať presne o ôsmej ráno a ty, Severus, by si mohol navštíviť starých známych,” navrhol Kingsley a jeho pohľad sa stretol so súhlasom v nekonečných hĺbinách čiernych očí.

„Chcem začať hneď!” trval na svojom Harry, no otcova ruka na ramene umlčala jeho protesty.

„Kingsley má pravdu, potrebuješ si oddýchnuť, aby si bol zajtra užitočný,” uzavrel Severus a viedol Harryho k dverám.

„Ďakujeme za pomoc, Kingsley. Uvidíme sa ráno,” rozlúčil sa za nich oboch a sledoval, ako Harry kráča popredu k výťahu. Naposledy sa otočil ku Kingsleymu a tak, aby ho jeho syn nepočul, sa spýtal.

„Ak sa dostane do inej rodiny, je nejaká nádej?”

„V takýchto prípadoch sa podarí nájsť nanajvýš päť detí zo sto. Je mi to naozaj veľmi ľúto, ale mali by ste sa pripraviť aj na túto možnosť,” priznal po chvíli opýtaný a Severus len mlčky prikývol na znak porozumenia.

„Tak zajtra,” zamumlal a pár rýchlymi krokmi dobehol sklúčeného Harryho.

Kapitola č.4: Jedovatý šíp

Len čo dvaja čiernovlasí kúzelníci vystúpili z výťahu, ich pohľady sa stretli. „Chod' domov a skús sa trochu vyspať. Dám vedieť Calwen, aby vám pripravila izbu, zostanete pár dní u nás,“ rozhodol Severus a jeho tón nezniesol námietky.

„Kam pôjdeš ty?“

„Moment prekvapenia má svoje výhody. Myslím, že zájdem na pár zdvorilostných návštev,“ odpovedal a pery sa mu zvlنili v povýšenom úškrne.

„Buď opatrný ocko a moc to nepreháňaj,“ poradil mu Harry unavene a zamieril k najbližšiemu krbu.

„Aj ty,“ zamumlal Severus a sledoval syna, ktorý po chvíli zmizol v zelených plameňoch. On sám sa potreboval zastaviť ešte v Bradaviciach pre nejaké svoje veci.

Harryho srdce sa zovrelo ešte väčšou úzkosťou, keď zbadal Ginny sedieť na gauči s Danielou v náručí, hľadiacu neprítomne pred seba.

„Ako dlho už takto sedí?“ spýtal sa svojej nevlastnej sestry, ktorá ju so smútkom v očiach sledovala.

„Odkedy si odišiel. Za celý ten čas sa pohla, len aby si vzala malú a potom ju hojdala,“ odpovedala mu zúčastnene. „Vieš niečo nové?“

„Vyhlásili po nej pátranie a zajtra sa k nim pridám.“

„A kde je Severus?“

„Ten šiel po určitých stopách, ktoré by nám mohli ukázať správny smer,“ odvetil. Urobil dva kroky vpred, až zastal tesne pred svojou ženou.

„Ginny,“ oslovil ju nežne, no nereagovala. Kľakol si pred ňu a natiahol k nej ruku, aby ju pohladkal po bledej, slzami zmáčanej tvári. „Som tu, zlatko. Som s tebou,“ šepkal a ona k nemu konečne vzhliadla.

„Zistil si niečo nové?“ spýtala sa s nádejou v hlase. Harry však len pokrútil hlavou a sadol si vedľa nej. Rukou ju objal okolo ramien a ona sa o neho oprela, hľadajúc oporu v jeho náručí.

„Bude v poriadku, však?“ spýtala sa znovu, no po tom, čo sa Harry dozvedel od Kingsleyho, jej nedokázal odpovedať. Našťastie ho pred tým zachránila Calwen, ktorá zišla po schodoch.

„Izbu máte pripravenú, som si istá, že ste ustatí,“ ozvala sa priškrteným hlasom.

„Ďakujeme, Calwen. Ako sa cítiš?“ spýtal sa Harry, ktorý ju od únosu dcéry ešte nevidel.

„Som v poriadku, len... Harry, strašne ma mrzí, čo sa stalo,“ zašepkala zronene, no on sa na ňu usmial tak povzbudivo, ako len v tej chvíli dokázal a uistil ju, že za nič nemôže. „*To ja som na ňu mal dohliadnuť,*“ dodal v duchu sám pre seba.

„Pod', Ginny, potrebuješ sa vyspať,“ rozhodol a viedol mladú ženu, s dieťaťom v náručí, po schodoch hore. Po niekoľkých hodinách napokon vyčerpaním zaspala, no on do rána oka nezažmúril. Opakoval si Kingsleyho slová stále dookola a nevedel sa rozhodnúť, ktorá z navrhovaných možností je najlepšia. Mohol len dúfať, že ak Lilli uniesli pre nejakú rodinu, postarajú sa o ňu a dajú jej všetko, čo bude potrebovať. A hlavne... hlavne,

že ju budú milovať tak ako jej skutoční rodičia od prvej chvíle, čo prišla na tento svet. Harry sa pretočil na druhý bok a ponorený vo vlastných úvahách čakal na príchod nového dňa.

Constance sa v tú noc príliš nevyspala. Dieťa akoby tušilo, že nie je všetko tak, ako má byť, sa celú noc budilo zo spánku a jeho plač sa niesol celým, našťastie prázdny domov. Unavená po prebdenej noci si v kúpeľni opláchla tvár studenou vodou a vrátila sa do spálne, kde na ňu už čakalo hladné dieťa. Privolaný škriatok jej podal fľašu s mliekom a nechal svoju pani osamote.

Sadla si do pohodlného kresla, kde zrejme v nasledujúcich dňoch strávi ešte veľa nocí, a vzala si dieťa z postieľky, aby ho nakrmila.

Zvuk otvárajúcich a zatvárajúcich sa vchodových dverí bol nepochybným dôkazom toho, že pán domu sa vrátil. Trvalo len pár minút, kým sa odchýlili dvere jej izby a dnu plynulým pohybom vošiel ten, ktorý bol pôvodcom celého tohto nešťastia.

„Som späť, Constance,“ povedal mierne, no v jeho hlase chýbal akýkoľvek náznak citu. Pristúpil k nej a skôr z povinnosti, než z vlastnej vôle, jej vtisol letmý bozk na čelo a zostal nehnute stáť nad ňou. Po pár sekundách napätého ticha sa odvážila k nemu zdvihnúť ustráchané oči a zbadala... jeho vysoké čelo, inokedy zamračené, bolo teraz hladké a pokojné, a jeho oči... vždy jej naháňali hrôzu, keď na ňu uprel svoje prenikavé hnedé oči, no teraz boli iné než kedykoľvek. Marcus hľadel na dievčatko v jej náručí a ona v jeho výraze po prvý krát v živote videla niečo iné, než doteraz. Až dodnes si o ňom myslela, že je to chladný a bezcitný človek, ale jediný pohľad na dieťa a všetky jeho črty odrazu zjemneli.

„Chceš si ju podržať?“ spýtala sa potichu, pretože malá práve zaspala. Mlčky prikývol a vzal si na ruky dieťa, ktoré bolo ich, odteraz už navždy.

„Vitaj na svete, Cornélia Julien Oliviersová,“ povedal formálne, avšak hlasom naplneným doteraz nepoznanou nehou. V tej chvíli si Constance pomyslela, že možno to nebola až taká chyba... možno by toto dieťa mohlo Marcusa zmeniť k lepšiemu. A možno... možno by aj ich manželstvo časom mohlo byť niečím hlbším, než len povinným vzťahom.

„Vrátil si sa skôr,“ podotkla, keď bolo ticho medzi nimi až príliš dlhé.

„Chcel som ju konečne vidieť. Vedomie, že je na svete a ja pri nej nemôžem byť...“ odpovedal a zaujato sledoval, ako sa drobná detská tvárička skrúca v rôznych grimasách.

„Mohol si odložiť svoje povinnosti, keby si chcel...“ zamumlala potichu, no hneď sa zarazila. Kde sa v nej brala toľká drzosť? Ved' bola predsa rada, že bol preč. Keby bol s ňou a strážil ju na každom kroku, sotva by sa jej plány podarili.

„Mlč!“ okríkol ju prudko a dieťa v jeho náručí sa rozplakalo. Marcus si zrejme uvedomil svoj omyl a začal malú Cornéliu húpať, aby ju znova upokojil. Podarilo sa. O pár minút neskôr už spokojne oddychovala vo svojej postieľke a pohľad, ktorý sa uprel na prekvapenú Constance bol znovu ten nemilosrdný a chladný, ako vždy. V duchu si nadávala, že bola taká hlúpa a naivná, že si myslela, žeby sa mohol zmeniť. Nie, on sa nikdy nezmení, aspoň nie vo vzťahu k nej. Ona bola preňho ničím... Len nástroj, prostredníctvom ktorého získal to, po čom tak túžil. Vedela, že je to hlúpe, ale do srdca sa jej zabodol šíp vystrelený z jeho luku a z neho... z neho sa do jej tela rozlieval jed zvaný Žiarlivosť. Constance žiarlila na to drobné

stvorenie, ktoré si od prvého okamihu získalo srdce muža, ktorého ona sama milovala i nenávidela zároveň. A hoci by ju v tej chvíli najradšej odniesla späť ľuďom, ktorí sa o ňu určite veľmi strachujú, nemohla. Len vďaka nej ešte žila, hoci to bol len bezútešný život plný bolesti a strachu z toho, kedy svojho manžela omrzí a on sa jej zbaví raz a navždy. A práve preto vedela, že hoci ju nebude môcť milovať ako vlastnú, musí ju vychovávať tak, ako si bude Marcus želať. Len tak má nádej na to, že na tomto svete pobudne ešte aspoň pár rokov.

„Ako to, že si tu sama? Najal som ti presa ošetrovateľku!“ oboril sa na ňu, a ona sa opäť skryla za svoju masku pokornej a poslušnej manželky, ktorú neodložila odo dňa, keď bolo naplnené ich manželstvo.

„Poslala som ju preč. Nemám rada v dome cudzích ľudí a nechcela som, aby sa okolo našej dcéry niekto motal. Všetko potrebné obstarali škriatkovia,“ odporovala mu mierne a podišla k posteli. „Som unavená, ak dovolíš,“ povedala, usúdiac, že je to ten najbezpečnejší a zároveň najrýchlejší spôsob sa ho zbaviť. Aspoň niečo... na pár dní sa bude môcť vyhovárať na únavu. A skutočne, Marcus sa naposledy naklonil nad postieľku, aby pohladkal dcéru po líčku, a odišiel, zanechajúc smutnú Constance napospas jej vlastným chmúrnym myšlienkam.

Kapitola č.5: Oslava - dvakrát inak

Dni ubiehali jeden za druhým, no Harry nebol ani o krok bližšie k nájdeniu svojej dcéry, než bol na začiatku. S Ginny sa vrátili na hrad, pretože nechceli nechávať Arthura samého a hlavne... Harry si bol istý, že v prípade potreby sa o jeho ženu postará Severus alebo madam Pomfreyová. Zo dňa na deň bola zamračenejšia a už ani deti ju nedokázali rozveseliť. Danielka sa mala k svetu a za normálnych okolností by to bolo veľmi živé a hravé dieťa, no i na ňu doľahla Ginnina stiesnenosť, ktorú nevedomky na všetkých prenášala.

"Ako jej mám pomôcť?" pýtal sa Harry raz otca, raz školskej ošetrovateľky, pretože pohľad na jej strápenú tvár mu trhal srdce na kusy.

"Daj jej čas, Harry. Takýto šok tak skoro po porode... niet divu, že je v depresii," odpovedala mu Poppy a venovala sa svojim pacientom. Viac preňho a jeho ženu urobiť nemohla... Množstvo upokojujúceho lektvaru, ktorý Ginny brala takmer denne, bolo už aj tak veľmi vysoké a ak s tým rýchlo neprestane, mohla by si vytvoriť návyk.

Každý deň sa Harry zapájal do pátrania, no všetko bolo márne. Ani Severus nezistil nič nové ohľadom geneticky modifikačných lektvaroch a k všeobecnej úľave sa neobjavilo ani žiadne neobjasnené úmrtie novorodenca.

Keď sa však ani po polroku neobjavili žiadne stopy, poddali sa nakoniec nešťastní rodičia tlaku svojho okolia a konečne pokrstili svoje najmladšie dieťa. Ani len netušili, že kým oni túžobne očakávali akékoľvek správy, ich dcéra už niesla meno ľudí, ktorí ju tak hanebným spôsobom vytrhli z rodného hniezda. A hoci ani po roku neustali v pátraní, zmierovali sa s myšlienkou, že Lillian už zrejme nikdy neuvidia. Všetci žili naďalej svoje životy, len v ich srdciach navždy horel plamienok lásky, ktorý zažalo to drobné stvorenie.

O niekoľko rokov neskôr:

Do začiatku školského roku ostávalo len pár dní. V dvoch rodinách, ktoré od seba bývali na míle ďaleko, no predsa mali spoločného viac, než si mysleli, práve prebiehali nezávisle na sebe oslavy narodenín. Avšak každá prebiehala v inej atmosfére.

Marcus Oliviers sedel v pohodlnom čalúnenom kresle a pozorne sledoval svoju dcéru, ako nadšene otvára svoje darčeky. Bolo medzi nimi niekoľko kníh, o ktorých vedel s istotou, že sa jej budú páčiť, pár drobností pre potešenie detskej dušičky a nové šaty a hábity, ktoré podľa Constance okukovala prednedávnom v Lipovej aleji. Bolo tam jedno z najväčších nákupných centier v tejto časti Francúzska a veľkosťou by sa dala prirovnať k Příční ulici v Londýne.

Corneliina tvár žiarila radosťou a keď rozbalila aj posledný darček, vrhla sa otcovi okolo krku.

"Ďakujem, ocko! Tie šaty sú úžasné! A tie knihy..." jej oči svietili od radosti.

"Som rád, že sa ti páčia. Čo keby si požiadala mamu a obliekla si niektoré z tých nových šiat? Za chvíľu sa začnú schádzať hostia na slávnostnú

večeru," povedal tónom, ktorým hovoril výhradne so svojou dcérou, s dcérou, ktorú nadovšetko miloval.

Constance so smútkom v očiach sledovala celý výjav. Dnes, tak ako ani predtým, nebolo najmenších pochyb o tom, že jej manžel svoju dcéru zbožňoval a urobil by pre jej dobro prvé i posledné. To samo o sebe by ju nermútilo, ba naopak. Sprvu sa bála, že po čase Marcusovo očarenie vyprchá, prestane o Cornéliu javiť záujem a bude sa k nej správať rovnako ako ku svojej žene. Ale nie, deň za dňom jej venoval svoju pozornosť, učil ju novým veciam a trávil s ňou toľko času, koľko mu jeho povinnosti dovoľovali. To čo túto ženu mrzelo bol fakt, že napriek svojej snahe sa jej nikdy nepodarilo s Cornéliou vytvoriť si rovnako vreľý vzťah. Constance sa o ňu starala, ako najlepšie vedela, snažila sa byť jej nablízku keď bolo treba a mala ju celkom rada. Nemohla by predsa nenávidieť dieťa za to, že jej Marcus preukazuje viac citu než vlastnej žene. Lenže z toho istého dôvodu ju nikdy nemohla milovať tak bezostyšne a nepodmienenne, ako si to dieťa zaslúžilo.

"Pomožeš mi, mami?" spýtalo sa dievčatko a jeho hlások znel odrazu akosi placho. Zamrzelo ju to, pretože vedela, že je to jej chyba. Deti sú predsa také citlivé a niet divu, že malá vycítila jej rezervovanosť. Snažila sa, aby jej úsmev bol čo najúprimnejší a natiahla ku Cornélii ruku.

"Samozrejme, urobím z teba princeznú tohoto večera," povedala a potom už spoločne stúpali po schodoch do detskej izby.

Plamene krbu zeleno zažiarili a z nich do obývačky vystúpil vysoký štíhly chlapec s očami hnedými ako horúca čokoláda. So širokým úsmevom na perách sa poobzeral po miestnosti a široko roztvoril svoju náruč, keď zbadal jedenásťročné dievčatko bežiacie mu oproti.

"Eru! Ty si prišiel!" volala nadšene a prudko sa mu hodila okolo krku.

"Veď som ti to sľúbil, či nie? Navyše, jedenásť rokov má človek len raz za život," žmurkol mládenec na svoju najmladšiu sestru a tuho ju objímal.

"Joj, veď ma rozpučíš!" vykrikla a jej zvonivý smiech sa niesol po celom dome.

"To som si mohol myslieť! Toľko kriku krik pre jedného zatúlaného bystrozora.... Zato keď sa domov z práce vrátim ja, nik si to ani nevšímne," ozval sa pobavený hlas od dverí.

"Ahoj, oci!" pozdravil Eru a ďalší žiarivý úsmev venoval svojmu otcovi.

"Vitaj doma," odvetil Harry a keď k nemu syn podišiel, chlapsky ho objal.

"Raňajky sú na stole, pridáš sa?"

"A máme aj mamine plnené palacinky?" spýtal sa a trochu sa zapýril.

"Samozrejme, už ťa tu čaká dvojité porcia," ozval sa z kuchyne pobavený ženský hlas.

"Vďaka mami, som hladný ako vlk," priznal chlapec a vtisol letmý bozk na Ginninu tvár.

"Čo si mi priniesol?" dožadovala sa Daniela svojho darčeka a neustále dobiedzala na brata.

"Ty si mi ale zvedavá!" uškrnul sa. "Nič ti nepoviem, musíš si počkať na oslavu," povedal napokon a ona si len povzdychla.

"A kde je Arthur?" zaujímal sa o to, kde je jeho mladší brat. Odkedy sa dal k bystrozorom, vídal svoju rodinu oveľa menej, než by si prial.

"Hrali včera dlho do noci šachy s dedkom, tak čo myslíš? Dospáva, aby mohli hrať večer odvetu," odpovedal Harry a nalial si do hrnčeka čerstvú čiernu kávu.

"Hej, neohovárajte ma za chrbtom!" ozval sa rozospatý hlas a vo dverách sa zjavil štíhly chlapec s ryšavými vlasmi.

"Jé, Eru, ty si doma? Dúfam mami, že si tých palacíniek urobila dosť, pretože pri tomto hladošovi..." uškrnul sa a len tak - tak sa vyhol šľahačke, ktorá letela jeho smerom.

"Ako malé deti," zamumlala Ginny naoko pohoršene, no tak ako Harry bola rada, že má svoje deti opäť všetky pohromade. Teda... až na Lillian, o ktorej už jedenásť rokov nemali žiadne správy. Opäť sa na dlhú chvíľu zadívala do usmievavej tváre svojej najmladšej dcéry Daniely a predstavovala si, aké by to bolo krásne, keby chystala oslavu jedenástych narodenín nie jednej, ale obom svojim dcéram.

"Si v poriadku?" spýtal sa Harry, ktorý si všimol jej zamyslený výraz. No namiesto odpovede strčila Ginny ruku do šľahačky a uštedrila z nej poriadnu dávku Harrymu rovno do tváre.

"Ja áno, a ty?" spýtala sa so sladkým úsmevom a o malú chvíľu už v kuchyni zúrila šľahačková bitka.

V to popoludnie sa dom zaplnil hosťami. A že ich veru nebolo málo. Všetci Weasleyovci, Ginnini bratia aj so svojimi rodinami, Harryho rodičia a Connie so svojou rodinou, Sirius s Avelin a ich deťmi Jamesom a Elleanor, Remus s Tonksovou a dokonca sa v podvečer zastavil aj Albus Brumbál. Ten však využil oslavu Danieliných narodenín aj k vlastnému účelu.

"Mohol by som s vami dvomi hovoriť?" požiadal Harryho a Severusa, ktorí ho nasledovali do Harryho pracovne. Tá jediná im poskytovala v dome plnom ľudí trochu súkromia.

"O čo ide, Albus?" spýtal sa Severus a uprel svoj prenikavý pohľad na riaditeľa. Harry na rozdiel od neho len čakal, čo z Brumbála zase vypadne.

Kapitola č. 6: Želanie

Dvere prepychového sídla Olivierovcov sa otvorili a domový škriatok uviedol hostí. V ústrety im ihneď vybehlo dievča s radostným úsmevom na tvári, nasledované svojou mamou ako vzornou hostiteľkou.

„Vitajte, sme radi, že ste prijali pozvanie,“ povedala milo, no jej úsmev nedosiahol až do očí. Bol to len strojený a roky používaný zdvorilostný úsmev, ktorý bola nútená používať vždy pri podobných udalostiach.

„Som rada, že sa opäť vidíme, Constance,“ ozvala sa blondínka v tmavo modrých saténových šatách úzkeho strihu, ktoré obopínali každú krivku jej dokonalého tela. Stála po boku svojho manžela, tiež blondiaka s krátkymi vlasmi sčesanými dozadu.

„Aj ja som rada. Draco, Marcus ťa očakáva vo svojej pracovni. Vraj by chcel s tebou ešte pred večerou o niečom hovoriť,“ oznámila svojmu hostovi Constance a ten krátko prikývol.

„Ospravedlňte ma, uvidíme sa neskôr,“ povedal stroho a zmizol za dverami vedúcimi k pracovni hostiteľa.

„Cornélia, toto je tvoj bratranec Darius. Čo keby si mu ukázala svoju izbu a nejako ho zabavila, kým nebude večera?“ navrhla Constance svojej dcére a hlavou kývla k chlapcovi, ktorý doposiaľ mlčky stál vedľa svojej matky. Výraz v tvári presne odrážal výraz jeho otca. Bol rovnako povýšený a nadradený, hoci mal chlapec len jedenásť rokov. Constance si v duchu povzdychla.

„Moja izba je na poschodí, chcel by si ju vidieť?“ spýtala sa Cornélia poslušne a chlapec mlčky prikývol a nasledoval dievčinu.

„Veľmi milý chlapec,“ povedala Constance a druhá žena, približne v jej veku, sa pyšne usmiala.

„Je to celý otec,“ skonštatovala a premeriavala si svoju hostiteľku skúmvým pohľadom.

„Dáš si čaj, Celestína? Myslím, že Marcus s Dracom majú toho na prediskutovanie dosť a deti sa zabavia,“ navrhla a ukázala smerom k salónu, kde už domáci škriatok servíroval čaj.

Celá konverzácia prebiehala vo veľmi formálnom duchu a ženy hovorili zväčša o neutrálnych veciach, ako bolo počasie, literatúra a len občas spomenuli niečo zo spoločenských kruhov.

Presne o dve hodiny neskôr vyšli obaja muži z pracovne, zjavne spokojní s výsledkom svojej dohody.

„Kde máme našu oslávenkyňu?“ spýtal sa Marcus a zamračil sa, keď nevidel svoju dcéru v salóne s manželkou.

„Je v izbe s Dariusom. Myslela som, že by sa mala so svojim bratrancom lepšie spoznať, v záujme udržania dobrých rodinných vzťahov,“ odvetila Constance a v jej hlase bolo cítiť mierny náznak sarkazmu. Marcus to postrehol a sprážil ju nahnevanejším pohľadom, no prešiel jej poznámku mlčaním.

„Myslím, že teraz je čas na večeru a ona je v dnešný deň tou najdôležitejšou. Je to JEJ oslava,“ povedal s dôrazom na slove jej a Constance prikývla.

„Zavolám deti,“ povedala a náhlivo vyšla zo salónu, len s veľkým premáhaním zdržiavajúc slzy hnevu a poníženia.

Štyria dospelí a dve deti sedeli pri stole vo veľkej jedálni, ktorá by pokojne mohla pohostiť až niekoľko desiatok ľudí, keby bolo treba, a zaujato sledovali pána domu, ktorý vstal s pohárom vína v ruke.

„Pripíjam na zdravie svojej dcéry. Tento deň je rovnako radostný pre mňa, tak ako pre ňu, pretože presne pred jedenástimi rokmi sa toto malé stvorenie stalo svetlom mojich dní,“ pozrel na svoju dcéru, ktorá sedela po jeho ľavici a so žiarivým úsmevom na tvári ho sledovala a hltala každé jeho slovo. <div class="image"></div>

„Corny,“ oslovil ju nežne, tak ako to zvyčajne robil len keď boli sami. Teraz však bola výnimočná chvíľa a on podľahol pokušeniu. „Ty si to najdôležitejšie v mojom živote a chcem, aby si vedela, že nie je nič, čo by som pre teba neurobil. Prajem ti, aby dni tvojho života boli naplnené šťastím a láskou, tak ako si zaslúžiš,“ vyslovil svoje pranie a v tej chvíli sa dievčatko neudržalo a vrhlo sa otcovi okolo krku.

„Mám ťa moc rada, ocko,“ zašepkala a v Marcusových očiach sa zalesklo tak, akoby toho tvrdého a neoblomného muža toto úprimné gesto dojalo.

„Zdá sa, že si nám akosi zmäkol, Marcus,“ podpichol ho Draco, ale razom stíchol, keď naňho Marcus pozrel jedným zo svojich mrazivých pohľadov.

„To, že niekto vie prejaviť svoje city k vlastnému dieťaťu nie je známkou slabosti, Draco. Zapamätaj si to!“ povedal naoko pokojne. Každý pri stole však o tom vedel svoje.

„Áno, pane,“ zamumlal Draco a pozrel na Cornéliu. „Všetko najlepšie k narodeninám. Verím, že Darius ti už dal náš darček,“ povedal a pozrel na svojho syna, ktorý stroho prikývol.

„Áno, otec,“ odpovedal jasne a zreteľne a z každého jeho pohybu, výrazu i slova bol jasne viditeľný rešpekt, hraničiaci až so strachom z vlastného otca.

„A aby som nezabudol ešte na jednu vec... dostal som od Draca veľmi zaujímavú ponuku a prijal som ju. Takže... moje milé dámy,“ povedal smerom k svojej manželke a dcére, „Sťahujeme sa späť do Anglicka,“ povedal slávnostným tónom a mal na mysli návrat do ich sídla v Lancashire, odkiaľ sa presťahovali sem do Francúzska asi rok po Cornéliinom narodení.

„Čože? Ale čo Cornélia? Mala predsa nastúpiť do Krásnohulek,“ namietala Constance a vyjavene pozerala na svojho manžela.

„O tom sa porozprávame neskôr,“ odvrkol a tým danú tému uzavrel. „A teraz už, dobrú chuť prajem,“ povedal srdečne a všetci sa pustili do jedla.

V tmavej pracovni osvetlenej teraz len tlmeným svetlom sedeli traja muži a zamyslene hľadeli jeden na druhého. Ten najstarší, bielovlasý starec, si oboch svojich mladších priateľov premeriaval spoza polmesiačikových okuliarov.

„Ide o záležitosť, o ktorej sme spolu hovorili pred pár dňami, Severus,“ odpovedal Albus na otázku učiteľa lektvarov.

„Ach, iste. Myslel som, že si si to rozmyslel,“ zamračil sa Severus, no jeho pohľad nebol upretý na starca, lež kamsi zaňho, do prázdna.

„Kdeže, môj chlapče, kdeže. Som už starý a je na čase vložiť oprate do rúk niekoho mladšieho, schopnejšieho,“ ozval sa starec zvesela a Harry si pomyslel, že jeho hravý tón rozhodne nekorešponduje s úctyhodným vekom váženého riaditeľa. „Som si istý, Severus, že budeš s mojim rozhodnutím spokojný.“

Vtedy sa Severusove tmavé oči konečne upriamili na riaditeľa.

„Počúvol si moju radu?“

„Ach áno... skôr či neskôr by aj tak padla voľba aj na neho a keď ty si ma odmietol...“ vravel s tajomným úsmevom a najmladší z mužov mal silný pocit, že mu niečo uniká.

„Dozviem sa aj ja, o čo tu ide, alebo ste si prišli len tak poklábosiť? Lebo ak som tu navyše, pôjdem sa venovať svojej dcére, ktorá bude každú chvíľu krájať tortu,“ ozval sa Harry a škrelo ho, že namiesto vysvetlenia sa naňho riaditeľ opäť len lišiacky usmial.

„Oh, veď oni na teba počkajú. Táto vec sa týka hlavne teba, môj chlapče. Nechcel by si mu to vysvetliť, Severus?“

„Len mu to povedz sám, ty starý blázon,“ pokrútil hlavou Severus, no napätý výraz z jeho tváre zmizol a Harry si všimol, že sa dokonca usmieva.

„No dobre... rozhodol som sa, že som strávil v čele školy už pekných pár rokov a zažil som toho už viac než dosť... ako som už povedal, veľa zaujímavého ma určite čaká ešte aj za hradbami Bradavic,“ povedal a sledoval chlapcovu reakciu.

„Čo? To... to nemyslíte vážne, pane, však? Vy ste dušou celej školy... Bradavice bez vás, veď to je... to je...“ Harry nenachádzal vhodné slová.

„Oh, ani nevieš, ako si ma tými slovami potešil, Harry. Ale rád by som v pamäti svojich študentov zostal práve ako ty vravíš.... akýmsi duchom Bradavic a obávam sa, že s pribúdajúcim vekom by som sa časom mohol dočkať aj lichotivejších označení než senilný starý blázon,“ usmial sa žmurkol na Severusa, ktorý len pokrútil hlavou.

„To by sa určite nestalo,“ nevzdával to Harry.

„Už som sa rozhodol a na mojom rozhodnutí sa nič nezmení. Otázkou len zostáva, kto sa stane novou hlavou celého toho krásneho blázinca,“ pokračoval Albus rozhodne.

„Máte už niekoho? Dúfal len, že to nebude niekto ako Umbridgeová,“ ozval sa znova Harry a po očku sledoval otca, ktorá sa spokojne uškrňal.

„Oh nie, nemaj obavy, Harry. Kandidátov na svoj post som vyberal veľmi dôkladne a nakoniec vyšli dvaja, medzi ktorými som sa nevedel rozhodnúť.“

„Môžem hádať? Severus vás odmietol, takže...“

„Presne tak, Severus navrhol niekoho iného a prekvapivo to bola tá istá osoba, ktorú som zvažoval hneď po ňom,“ pritakal starec.

„Naozaj?“ neveriacky sa spýtal Severus.

„Isteže! Podľa mňa je Harry priam stvorený na to, aby sa stal riaditeľom školy. Študenti ho ako učiteľa zbožňujú a chovajú k nemu hlbokú úctu. To je niečo, čo je pre riaditeľa veľmi dôležité,“ poznamenal.

„Čože? Ehm, ocko, nebol v tom víne nejaký halucinogén? Zdalo sa mi, že Brumbál mi ponúka miesto riaditeľa,“ jachtal Harry a na tvári sa mu usadil doslova šokovaný výraz.

„Ubezpečujem ťa, že v tom víne nič nebolo. Navyše, súhlasím s Albusom. Sám som navrhol, že sa na to miesto hodiš viac než ja,“ povedal Severus pokojne.

„Takže, aká je tvoja odpoveď, Harry? Prijímaš miesto riaditeľa?“ spýtal sa Albus nadšený, že je to konečne vonku.

„Ale... ale čo budete robiť vy, pane? Celý život ste strávili v škole, myslel som, že vám to vyhovuje a baví vás to,“ nevychádzal z údivu najmladší z mužov.

„Samozrejme, že ma to bavilo a baviť neprestalo. Ale vidina nových dobrodružstiev... nenechaj sa mýliť mojim vzhľadom a vekom, chlapče. Človek je len taký starý, na ako sa cíti a ja...“ nedopovedal, len sa lišiacky usmial.

„Rozumiem. Tak teda... ak si naozaj myslíte, že to zvládnem, tak... bude mi čťou,“ odpovedal napokon Harry a Albus vstal zo svojho kresla.

„Ďakujem, chlapče a prajem ti veľa šťastia na novom mieste,“ zablahoželel a potriasol mu pravicou. Hneď po ňom mu blahoželal aj Severus, ktorý z toho ako sa zdalo, mal rovnako úprimnú radosť.

„Aj tak by ma zaujímalo, čo máte v pláne, teda... ak to nie je tajné,“ znova sa ozval Harry prv, než otvoril dvere pracovne a pridal sa k oslavujúcemu davu.

„Povedzme, že studnica nápadov bratov Weasleyovcov je bezodná. Prišli s nápadom vytvoriť nové a lepšie príchute zmrzlín a iných laskomínok a mňa, starého milovníka sladkostí, oslovili ako hlavného ochutnávača. Ver mi, bude to neuveriteľné dobrodružstvo, sledovať tých dvoch pri práci,“ prezradil a v očiach mu ihrali veselé ohníčky.

„Merlin nás ochraňuj, keď sa tí dvaja spoja s tebou, Albus. A to som s nádejou dúfal, že úroveň ich výmyslov dosiahla maxima,“ povzdychol si Severus sklúčene.

Všetci ich už netrpezlivo očakávali, aby Daniela mohla konečne sfúknuť jedenásť sviečok na svojej torte a niečo si zaželať. Tá zavrela oči a keď aj posledný plamienok zhasol, vyslovila v duchu želanie, ktoré opakovala každoročne od chvíle, čo sa dozvedela o svojej stratenej sestre. *„Chcela by som, aby sa Lillian konečne vrátila domov a mamka s ockom sa prestali trápiť.“*

Kapitola č.7: Zoznam prvékov

Harry bol vo funkcii riaditeľa školy ešte len pár dní, ale už mal pocit, že sa na jeho hlavu zosypal snád' celý svet. Bolo toho treba ešte toľko zariadiť a školský rok začínal už o dva dni. Našťastie mu Minerva ako zástupkyňa pomáhala dostať sa do toho, ale aj tak mal pocit, že to nikdy nemože zvládnuť.

"Však ty si vedel, čo všetko to obnáša a preto si to odmietol?" spýtal sa raz večer otca, keď sa unavene zložil do jedného z kresiel v jeho laboratóriu.

"Ťažký deň?" uškrnul sa Severus. Z poličky so zásobami vzal jeden flakónik a podal ho Harrymu. Ten v ňom spoznal bolesť utišujúci prostriedok a bez váhania ho vypil.

"Vďaka. Keby len ťažký..." povzdychol si a bolesť hlavy sa vrátila, len čo si spomenul na hromadu papierov, ktoré mu pripravila na zajtra jeho zástupkyňa. Musel ich všetky vyplniť... Boli to evidenčné listy nových študentov a okrem toho musel potvrdiť niekoľko žiadostí o zamestnanie či doplnové štúdium absolventov.

"Zistil si niečo nové?" zmenil tému Severus a zhasol plameň pod kotlíkom.

"Nie. Prešiel som zoznam všetkých nových študentov, ale jej meno tam nefiguruje a väčšina dievčat, čo nastupuje do prvého ročníka sú z pomerne známych rodín. Nemyslím, že by to bola niektorá z nich," odvetil potichu.

"Ja už neviem, čo by som mal ešte viac urobiť. Toto... toto sa zdalo ako posledná šanca, ako ju nájsť. Veril som tomu, že sa objaví vo Veľkej sieni medzi prvákmi a že napriek tomu, ako sa za tých jedenásť rokov zmenila, ju hneď spoznám a..." povzdychol si. "Keď si Ginny myslí, že ju nik nevidí, plače a trápí sa. A teraz, keď jej vezmem aj tú poslednú nádej..."

"Harry, čo sa stalo už nezmeníš ty, ani Ginny. Viem, že napriek tomu, že je to už niekoľko rokov, je to rovnako bolestné, ale nesmiete sa tomu poddať. Máte ďalšie deti, ktoré vás potrebujú a ak si si to ešte nevšimol, snažia sa ako môžu, aby zaplnili tú prázdnotu vo vašom živote. Aj im chýba sestra, ktorú prakticky nepoznali, ale kvoli vám sa tomu nepoddávajú a stále veria, že sa raz vráti," dohovára mu Severus chápavo.

"Hm... mimochodom, prišiel mi list od Draca Malfoya. Jeho syn Darius mal nastúpiť do prvého ročníka, ale vraj sa rozhodol, že mu zaistí súkromného učiteľa," zmenil tému.

"Skutočne? Uviedol nejaký dôvod, prečo nechce dať syna do školy?" zaujímal sa Severus.

"Zrejme sa dopyčul o zmenách vo vedení a hneď to využil vo svoj prospech. Vraj nepošle syna do školy, kde som riaditeľom ja," pokrčil ramenami.

"Prečo ho teda nepošle inam? Kruval vždy podporoval čistokrvné rodiny vedúce svoje deti k čiernej máгии."

"Podľa mňa bol rozhodnutý nechať syna doma už dávno. Sotva by našiel súkromného učiteľa zo dňa na deň," vyslovil Harry svoj názor.

"To je pravda. Netušíš, kto by to mohol byť?" zaujímal sa jeho otec.

"Hm, nemyslím, že by si ho poznal. Je to vraj akýsi Marcus Oliviers a má sa zastaviť v najbližších dňoch, aby sa informoval o učebných osnovách a

požiadavkách ku skúškam," odvetil a pokrčil pritom ramenami. Jemu rozhodne Malfoyov syn v škole chýbať nebude.

"Oliviers? Si si istý?" spýtal sa Severus a zvažnel.

"Áno, určite. Deje sa niečo? Ty ho poznáš?" spýtal sa Harry, nevediac, čo si o otcovej reakcii myslieť.

"Stretol som sa s ním raz či dvakrát u Malfoyovcov. Prv, než prišiel Draco do školy, bol to jeho súkromný učiteľ. Lucius trval na tom, že musí do školy nastúpiť už s určitými vedomosťami," začal Severus hovoriť o svojich skúsenostiach so spomínaným mužom.

"Takže je to rovnaký snob a podliak ako Malfoyovci?"

"Dalo by sa povedať," pripustil Severus. "Pokiaľ si dobre spomínam, učil niekoľkých smrtijedov predtým, než sa pridali k Voldemortovi a bol to práve on, kto u nich povzbudzoval záujem o čiernu mágiu," zavrčal.

"Takže Draco chce, aby jeho syn šiel po stopách svojho otca a starého otca? Výborne, na čo sa môžeme od Malfoyovcov tešiť? že z ich rodu povstane nový Voldemort? To je naozaj skvelá predstava," povzdychol si Harry. Až doteraz si myslel, že horšie už to snáď nebude.

"Nečudujem sa, že si vybral práve jeho. V podstate ho pozná nielen ako svojho učiteľa, ale je to tiež manžel jeho sesternice. Lucius ten sobáš dohodol po smrti svojej sestry. Oliviers mu pripadal ako skvelá partia pre jeho neter a tak... jej jediné šťastie je, že mu porodila dieťa, aj keď ani neviem, či je to chlapec alebo dievča. Ale myslím, že je v rovnakom veku ako Darius, Dracov syn," pokračoval Severus.

"Ako to myslíš, že mala šťastie, že mu porodila dieťa?" nechápal Harry.

"No... neviem, čo je na tom pravdy, ale Luciusova neter je tuším už tretia Marcusova žena. Tie prvé dve... záhadne zmizli asi rok po svadbe. Vraví sa, že ich zabil, keď mu neporodili potomka," vysvetlil svojmu synovi Severus.

"Ako to, že som o ňom nepočul?" čudoval sa Harry.

"Hm... vždy sa držal dosť v ústraní a aj Voldemorta podporoval len z diaľky. Nikdy sa k nemu skutočne nepridal a len to, že vyučoval jeho smrtijedov ho chránilo pred Voldemortom samotným. Je to možno desať rokov, čo sa z Anglicka presťahoval do Francúzska. Ale ak bude skutočne učiť Dariusu, predpokladám, že sa presťahuje späť."

"Myslíš, že jeho dieťa bude chodiť do Bradavíc? nevšimol som si v zozname žiadneho Oliviersa či Oliviersovú," informoval ho Harry.

"Pochybujem, že ako súkromný učiteľ pošle do školy vlastné dieťa. Ak chceš vedieť moj názor, tak Darius nebude jediný, kto sa od neho bude učiť," povedal Severus a jeho výraz ešte viac potemnel.

"Výborne, v tom prípade máme ďalších záujemcov na post nového čiernokážníka tejto doby. Len dúfam, že sa toho už nedožijem," zamumlal Harry.

"Ty? S tvojím šťastím? Zabudni!" uškrnul sa Severus a začal nalievať vychladnutý lektvar do pripravených baniek.

Bol to posledný deň v ich dome vo Francúzsku a Marcus sa podujal na to, že svoju dcéru osobne uloží do postele a zažela jej dobrú noc.

"Prečo nemožem ísť do normálnej školy? Ja sa nechcem učiť s tým pakom!" durdila sa Cornélia. Čelo mala zamračené a spodnú peru ohnutú, podobne ako to občas vídala u svojho otca, keď bol nahnevany.

"Pozor na slovník, mladá dáma. Darius nie je žiaden pako. Navyše je to tvoj bratranec a ja som sľúbil, že ho budem učiť," vysvetľoval jej otec a mračil sa rovnako ako ona.

"Ale ja by som chcela ísť radšej do školy," fňukla.

"A ja by som bol radšej, keby sme zostali spolu a videli sa každý deň, nielen počas Vianoc a prázdnin," odporoval Marcus.

"Veď ja tiež, len... nemohol by si ma teda učiť doma? Ja Dariusu vážne nemám rada. Ten chmuľo nepozná ani spolovice toľko kníh ako ja a keby si počul tú jeho francúzštinu..." prevrátila očami pohoršene.

"A práve preto ho budem učiť, aby sa zlepšil. A keď sa budete učiť spoločne, budem mať na vás oboch rovnaké množstvo času, ako keby som ťa učil samu po večeroch. Ale ber to z tej lepšej stránky."

"A to je?" spýtala sa podozrievavo.

"Budeš vo všetkom lepšia ako on a tým budeš mať eso v rukáve, keby bol príliš neznesiteľný," uškrnul sa.

"Hm... ale nebudem sa s ním musieť stýkať mimo vyučovanie, však?" žobronila a tentoraz Marcus podľahol jej prosebnému pohľadu.

"To vieš, že nie. A teraz už spinkaj, zajtra nás čaká veľký deň," povedal a upravil jej perinu, sledujúc, ako poslušne zavrela očka a zaspávala.

Kapitola č.8: Promissio defensare

Veľká sieň sa plnila študentmi a Harry pozorne sledoval tváre všetkých chlapcov a dievčat, ktorí sa usádzali na svoje miesta pri jednotlivých fakultných stoloch. On sám sedel po Brumbálovej pravici, aby počas slávnostného zahájenia prevzal jeho riaditeľské kreslo pri učiteľskom stole. Medzi ním a Severusom dnes večer sedela aj Ginny, ktorá síce nebola učiteľkou, ale žila na hrade s Harrym a svojimi deťmi počas celého roku a tak jej toto miesto náležite patrilo.

Všetci už boli usadení, keď Minerva McGonagallová priviedla prváčikov. Mnohí mali ustráchané výrazy, iní sa potešene rozhliadali po nádherne vyzdobenej sieni a podaktorí len napäto čakali na to, čo sa bude diať. V tej chvíli by na radu určite prišlo triedenie, ale dnes... Albus Brumbál, oblečený v jednom zo svojich najslávnostnejších purpurových hábitov, sa postavil a vyžiadaval si pozornosť všetkých prítomných.

"Moji drahí študenti... som veľmi potešený tým, že vás opäť vidím tu, v Bradaviciach, ktoré pre mňa a snáď aj pre vás veľa znamenajú. Teším sa a zároveň je mi trochu smutno, že je to naposledy, čo vás vítam ako riaditeľ tejto školy," povedal zreteľne a na chvíľu sa odmlčal, kým utíchol prekvapený šepot medzi študentmi.

"Prežil som tu krásne chvíle a vždy na vás všetkých budem s radosťou spomínať, ale je čas predať štafetu a dopriať si zaslúžený odpočinok. A preto je mi cťou, predstaviť vám vášho nového riaditeľa, ktorého samozrejme všetci poznáte," pokračoval a pozrel k učiteľskému stolu, vyzývajúci Harryho, aby pristúpil bližšie.

"Nový riaditeľom nebude nik iný, než váš profesor Obrany proti čiernej mágii, Harry Snape. Prosím, pristúpte pán profesor!" vyzval ho nahlas a nervózny Harry sa postavil pred starého riaditeľa a priateľa. Obaja vytiahli svoje hůlky a priložili ich špičkami k sebe. Tie sa v tom istom momente rozžiarili zlatým svetlom ožarujúcim tváre oboch mužov, ktorí sa teraz na seba usmievalo.

"Prisahaj! Prisahaj na svoju česť, že budeš stáť v čele tejto školy a postaráš sa o každého, kto prijme jej útočisko za vlastné. Prisahaj, že ochrániš každého študenta, učiteľa a každú inú bytosť, ktorá bude túto ochranu potrebovať! Prisahaj, tak ako to káže zákon i tvoje svedomie!" vyzval ho Brumbál a jeho hůlka žiarila stále jasnejšie.

"Promissio defensare scholaris, profesor et alia ludus!" (Sľubujem, že budem chrániť študentov, učiteľov a ostatných v tejto škole) odpovedal Harry a jeho vlastná hůlka zažiarila rovnako jasne ako tá Brumbálova, ba zdalo sa, akoby jeho žiaru vpíjala do seba, až nakoniec pohasla. Bolo to dokonané. Harry prevzal zodpovednosť za celú školu a od tejto chvíle bol jej riaditeľom. Veľkou sieňou sa niesol potlesk a nadšené pokriky. Harry sa rozhliadol po hale a jeho pohľad spočinul na tých, ktorí boli preňho všetkým. Severus sa tváril neutrálne, ale Harry videl tú radostnú iskru v jeho oku a jeho telom sa začal šíriť pocit radosti a šťastia, ktorý mu tak dlho chýbal. Ginny sa usmievala a jej úsmev konečne po dlhých rokoch nebol len mdlý, ako tomu často bývalo. Usmievala sa úprimne a šťastne a

keď potom Harry vyhládal v dave ešte tváre svojich detí, zdalo sa jeho šťastie dokonalé.

"*Takmer dokonalé*," pomyslel si v duchu a prebehol pohľadom po prvkoch. Avšak mal ešte jednu povinnosť a tak rýchlo zaplašil dotieravé smutné myšlienky do úzadia.

"Ďakujem všetkým za milé prijatie do čela tejto školy. Dúfam, že nesklamem doveru, ktorá bola do mňa vložená a že aspoň čiastočne vyplním prázdnotu, ktorá vznikne odchodom jedného z najlepších profesorov a riaditeľov tejto školy. Pretože vy," otočil sa k Brumbálovi, "vy ste dali tejto škole jej dnešnú podobu a vytvoril ste z nej to, čím je. Nebyť vás, mnohí by dnes možno neboli tam, kde práve sú a za to vám patrí obrovská vďaka," dokončil a natiahol k Albusovi ruku.

"Ďakujem ti, moj chlapče," zašepkal a po tvári starca sa skotúlala osamelá slza dojatia.

"A teraz už pristúpme k zaraďovaniu!" ozval sa Harry, tentoraz už sediaci v čele profesorského stola.

Keď prišla rada na Danielu, Severus na ňu povzbudivo žmurkol a jej tvár sa rozžiarila v radostnom úsmeve. Nikoho neprekvapilo, hoci jeho možno trochu mrzelo, že žiadne z Harryho detí nebolo v Zmijozeli. Všetci svorne hrdo bojovali za Nebelvír. K Severusovej smole na tom jeho mladší syn Brian, ktorý sa spolu s Eruanom pridal po škole k bystrozorom, nebol inak. A teraz už aj Daniela. Bola dedkovou poslednou nádejou, ale aj tá pohasla, keď Múdry klobúk vykrikol: Nebelvír! Severus nechápal, ako sa veci dopracovali od jedného Zmijozela hneď k niekoľkým Nebelvírom. Napriek tejto skutočnosti bol však hrdý na oboch svojich synov, rovnako ako na všetkých vnukov a vnučky, aj keď by si nikdy nepomyslel, že ich bude toľko. Ale vlastne... veď on si nikdy nemyslel, že bude mať vlastné deti, tak čomu sa čudoval?

"Zdá sa, že meno Snape už odteraz bude spomínané len v spojení s Nebelvírom," neodpustila si Minerva, aby nepodpichla svojho mladšieho kolegu, keď bola oslava v plnom prúde.

"No.. vždy lepšie Nebelvír, než spojovaný s Voldemortom a jeho prívržencami," odvrkol a ona viac nemala, čo by k tomu dodala. Všetci vedeli, ako veľmi Severus ľutoval svoju mladícku chybu. "Našli ste s Harrym nejakú stopu, ktorá by ukazovala na to, že medzi novými študentmi je Lillian?" spýtala sa po chvíli opäť Severusa. Na Harryho ani Ginny sa s touto otázkou neodvážila obrátiť, keďže vedela, aké je pre nich stále bolestné o dcére hovoriť.

"Bohužiaľ, nič. A nech sa dívam ako sa dívam, nevidím tu nikoho, kto by prichádzal do úvahy. Musíme sa proste zmieriť s tým, že už ju zrejme nikdy nenájdem," povzdychol si a pohľadom zabľúdil k svojmu synovi. Obdivoval ho, že sa s tým dokázal vyrovnáť a hoci niekedy v slabšej chvíli podľahol veľkému tlaku, vždy sa znova postavil a šiel ďalej. Navyše, napriek žiadnym výsledkom, neprestával pátrať a sledoval každú možnú cestu, len aby Lillian našiel. A neboli by to Brian a Eru, aby teraz ako bystrozori nepátrali spoločne s ním.

Prvý týždeň ubehol ako voda a Harry práve počúval nadšené rozprávanie svojej dcéry, ktorá mu referovala snád' o všetkom, čo v tom týždni zažila.

Sedela mu na kolenách a on si všimol, že okrem neho ju počúva snád každý bývalý riaditeľ či riaditeľka zo svojho obrazu.

"A dostala som nejaké body od dedka," pochválila sa. "Je to strašne divné, oslovovať ho pán profesor. Aj keď... hovoriť tebe pán riaditeľ namiesto ocko je tiež trochu šiši," zasmiala sa a Harry sa rozosmial s ňou. V tom sa ozvalo klopanie.

"Vstúpte!" zavolal Harry a prekvapene vzhliadol ku dverám. Nikoho neočakával.

"Prepáčte, že ruším," ozval sa návštevník a jeho tmavé hnedé oči spočinuli na mladom riaditeľovi a jeho dcére.

"To je v poriadku, ako vám môžem pomôcť?" spýtal sa a podozrievalo si ho premeriaval.

"Som Marcus Oliviers," predstavil sa a natiahol k Harrymu ruku. Ten konečne postavil dcéru na zem a potriasol tomu neznámemu pravicom.

"Harry Snape, teší ma. Prosím, posadte sa," ukázal na voľné kreslo a sklonil sa k Daniele, aby jej čosi pošepkal a ona s tichým pozdravom odišla z riaditeľne.

"Vaša dcéra?" spýtal sa Marcus s miernym úsmevom.

"Áno... to viete, prvý týždeň v škole. Je plná dojemov," odpovedal Harry a na perách mu stále ešte ihral spokojný úsmev. "Ale som si istý, že ste neprišiel, aby sme rozoberali moj súkromný život," zmenil rýchlo tému a nasadil vážny, avšak zatiaľ stále ešte priateľský výraz.

"Máte pravdu. Som si istý, že vás pán Malfoy informoval o tom, že som súkromným učiteľom jeho syna a zároveň s ním vyučujem aj vlastnú dcéru. Som si vedomý toho, že učebné osnovy sa každoročne upravujú podľa potreby a rád by som vás požiadal o možnosť do týchto osnov nahliadnúť, aby moji žiaci boli pripravení na štandardné testy NKUa neskôr samozrejme OVCE," vysvetlil Marcus dovod svojej návštevy a hoci sa tváril celkom milo, Harry mal z neho nepríjemný pocit. Ten muž naňho síce neposobil rovnako zlým dojmom ako kedysi Lucius Malfoy, ale bol si istý, že sa medzi nimi nebude dať hovoriť o priateľských vzťahoch.

"Isteže, nevidím v tom problém. Ako vravíte, Draco Malfoy ma informoval a všetky potrebné materiály som vám už pripravil. Je len na vás, ako prispôbíte individuálny učebný plán týmto ministerským požiadavkám," odpovedal mu Harry a podal mu niekoľko zvitkov pergamentu.

"Som milo prekvapený," povedal Marcus a znelo to úprimne. "Verím, že naša prípadná spolupráca bude prebiehať v podobnom duchu," dodal napokon a chystal sa na odchod. "Bolo mi potešením spoznať slávneho Harryho Snapea. Verím, že sa nevidíme naposledy," povedal na odchode a zavrel za sebou dvere prv, než Harry stihol čokoľvek povedať. A napriek tomu, že sa správal priateľsky, týmto posledným gestom dal najavo, že o Harrym nemá vysokú mienku.

"Škoda, že som si tiež istý, že to nie je naposledy," povzdychol si a v rýchlosti si urobil poriadok na stole a potom už takmer bežal domov, kde naňho čakala jeho rodina.

Kapitola č.9: Aké to je?

O ďalšie štyri roky neskôr...

Marcus Oliviers pobiehal po dome a nekompromisne rozdával jeden rozkaz za druhým. Domáci škriatkovia, ktorí boli posledných niekoľko dní v plnom nasadení len mlčky počúvali svojho pána a plnili jeho často až prehnané požiadavky.

„Všetko musí byť dokonalé, rozumeli ste? Prví hostia sa začnú schádzať za pol hodiny, dovtedy musí byť všetko perfektne pripravené,“ rozkrikoval sa na všetky strany a keď sa konečne na chvíľu zastavil, aby nabral dych, ozvala sa za jeho chrbtom Constance.

„Mal by si sa ísť tiež obliecť. Máš pripravený svoj tmavomodrý slávnostný habit, ktorý si chcel,“ oznámila mu opatrne, len aby ho ešte viac nepopudila.

„Ďakujem, ty by si mala ísť tiež. A čo Corny?“ spýtal sa.

„Ešte niečo vymyslíme s jej vlasmi a je hotová,“ odvetila a nasledovala ho po schodoch hore.

„Výborne, takže sa uvidíme dole za hodinu,“ rozhodol a zmizol za dverami svojej izby. Povzdychla si. Už je to dávno, čo sa Marcus rozhodol spať v oddelených izbách a hoci jej nikdy nijak zvlášť nepreukazoval svoju pozornosť, chýbala jej jeho blízkosť.

Vošla teda do Cornéliinej izby a potichu ju sledovala, ako si rozčesáva dlhé hnedé kadere.

"Necháš si ich rozpustené, alebo ich vyčesáme?" spýtala sa po chvíli a pristúpila bližšie.

"Neviem... čo myslíš?" pokrčila ramenami a spýtavo hľadela na mamin odraz v zrkadle. Constance párkrát mávla hŕlkou a pár prameňov Cornéliiných vlasov spevnila tak, aby jej nepadali do očí, zvyšok nechala voľne padať na ramená. Potom ešte vyčarovala ľaliu a zastrčila jej ju za ucho. Bolo to jednoduché, avšak elegantné a primerané jej veku.

"Myslím, že takto to vyzerá celkom dobre, čo povieš?" spýtala sa a keď sa Cornélia poobzerala v zrkadle zo všetkých strán nadšene prikývla. Bola už oblečená aj učesaná a nemala čo robiť. Bola nervózna, veď toto bol ples na počesť jej pätnástych narodenín a ockovi, jej samozrejme tiež, na tom veľmi záležalo. Nechcela ho sklamať. Ešte však bolo skoro a tak zvedavo sledovala svoju matku, ako naučenými pohybmi hŕlkou nanáša make-up, ako si vlasy zopína do jednoduchého elegantného drdolu a želala si byť raz taká krásna ako ona.

Presne o hodinu už schádzali dole schodami bok po boku, až kým neprišli k Marcusovi. Ten ako správny hostiteľ uvítal hostí vo svojom dome a všetci spoločne čakali, kým sa ukáže tá, kvoli ktorej sa všetko toto odohrávalo. Boli tu všetci. A všetci hľadeli na okúzľujúcu mladú dámu v dlhých krémových šatách, s vyšívaným životikom. Prvé, čo Marcusa napadlo, keď ju uvidel bolo, že vyzerá ako krehká kvetina, presne ako tá, ktorú má vo vlasoch. Keď Constance a Cornélia zastali na poslednom schode, otočil sa k svojim hosťom a obe ich predstavil. Potom k nim natiahol svoje ruky a obe ich viedol do jedálne, kde bola pripravená slávnostná večera. Bolo tu

najmenej päťdesiat hostí, zväčša z vážených čistokrvných rodín, spomedzi ktorých sa Marcus rozhodol vybrať svojej dcére budúceho ženícha. Nie, že by ju mal v pláne vydať hneď teraz. Mala predsa len pätnásť rokov, ale tento ples slúžil ako dobrá zámienka k tomu, aby zistil, či jeho dcéra sama neprejaví záujem o niektorého z mladých adeptov. Dal si záležať pri výbere pozvaných hostí a tak si mohol byť istý, že ktorýkoľvek z mládencov, na ktorého by padla Cornéliina voľba, by bol dobrou partiou pre jeho jedínú a nadovšetko milovanú dcéru. Snáď okrem Dariusa Malfoya, ktorý sa, samozrejme kvoli Dracovmu nátlaku, pokúšal votrieť do jej priazne. Po pár dňoch ako jeho učiteľ zistil, že ten chlapec nemá za mák inteligencie a presne ako kedysi povedala Cornélia, bol to pako. Nemal vlastnú voľu, alebo ju možno len nevedel presadiť, a skákal ako jeho otecko pískal. Samozrejme v tom bola istá výhoda, ale on bol rád, že jeho dcéra bola jeho pravý opak. Napriek tomu, že svojho otca zbožňovala, bola rovnako tvrdohlavá a neústupčivá ako Marcus. Snažila sa ho svojim naoko nevinným spôsobom primäť, aby splnil jej rozmary a on, z lásky k nej, sa často poddal, ak uznal, že to nikomu nijak neuškodí. Často to bolo ako hra Kto z koho, v ktorej ich celkové skóre bolo viac menej vyrovnané. Ale nech bol Darius akokoľvek neschopný či hlúpy, zostával aj naďalej jeho učiteľom. Odmietal si pripustiť, že by ako učiteľ zlyhal a bral to ako akúsi výzvu. Okrem toho, plynuli z tohoto postu preňho isté výhody. Draco Malfoy sa rozhodne nedržal skrátka pokiaľ šlo o podvody a tak ako pred ním Lucius, prepadol pokušeniu čiernej mágie. A Marcus? Ako jeden z predných odborníkov na túto oblasť mágie ho ticho podporoval, ale tak, aby jeho vlastné meno zostalo nepoškodené. Lenže bolo to ťažké. Akékoľvek spojenie s Malfoyom naňho vrhalo tieň pochybností a preto sa rozhodol svoju dcéru uchrániť pred hanbou tým, že ju vydá za nejakého mladého kúzelníka z váženej čarodejníckej rodiny, ktorej meno má ešte v kúzelníckom svete aspoň nejakú váhu.

Po večeri sa všetci presunuli do salónu a Marcus zahájil ples prvým tancom so svojou dcérou.

"Vyzeráš ako víla," usmial sa, keď s ňou tancoval v rytme walzu.

"Ďakujem, ocko. Ďakujem za ten ples, je to krása," odvetila a venovala mu jeden zo svojich najžiarivejších úsmevov.

"Som rád, že sa ti to páči a dúfam, že sa budeš aj naďalej dobre baviť. Som si istý, že každý mládenec tu v miestnosti pri pohľade na teba dychtí po tom, aby si s tebou zatancoval. Ešteže ako tvoj otec mám právo na prvý tanec, inak by som len ťažko obstál popri tvojich nápadníkoch."

"To nie je pravda... ty máš vždy prednosť," opravila ho jemne a položila si hlavu na jeho rameno. "Mám ťa rada, ocko," zašepkala a cítila, ako ju veľká otcova dlaň hladí po vlasoch.

"Aj ja teba, princezná," odpovedal a keď doznali posledné tóny ich spoločného tanca, pobožkal ju na čelo a ostražito sledoval, ako si jeho dcéru odvádza do tanca Darius Mafoy. Ešteže mal istotu, že práve o neho Cornélia neprejavuje žiaden záujem.

Zábava už bola v plnom prúde, keď sa ozval zvonec oznamujúci príchod hostia. Marcus sa ospravedlnil svojim spoločníkom a šiel sa pozrieť, koho to sem v túto pozdnú hodinu čerti nesú. Zbadal ho vo vstupných dverách salónu, ako sa pozorne rozhliada, akoby niekoho hľadal.

"Možem vám nejakú pomôcť, mladý muž?" spýtal sa ho podozrieľavo.

"Dobrý večer, nerád ruším vašu zábavu, ale na Malfoy Manor mi povedali, že by som tu mohol nájsť pána Malfoya. Som tu služobne," vysvetlil mladík a nenápadne ukázal Marcusovi svoj bystrozorský odznak. Marcus však žiaden odznak vidieť nepotreboval. Vedel, s kým má tú česť a tak kývol maldému bystrozorovi, aby ho nasledoval. Nenápadne ho viedol do svojej pracovne, kde ho nechal čakať, kým sa mu podarilo zohnať Draca. Jediné, čo Marcusa zaujímalo bolo, čo je také neodkladné, že bystrozor prišiel hľadať Draca až sem. Najradšej by naňho bol počkal pred pracovňou, ale kútikom oka zachytil, že sa samotný minister dožaduje jeho pozornosti a to nešlo ignorovať. Neostávalo teda iné, než sa vrátiť k svojim hosťom. Cornélia si všimla vysokého, veľmi pohľadného mladého muža, ktorý súdiac podľa jeho oblečenia nepatril medzi pozvaných. Najprv hovoril s jej otcom, potom videla Draca Malfoya, ako vchádza do otcovej pracovne, kde ten muž čakať. Rozhodla sa vystriechnúť okamih, keď bude neznámy odchádzať. Rada by ho videla ešte aspoň raz. Bol totiž.... ako to nazvať? Nevedela. Upútal ju svojim kúzlom osobnosti, ktoré z neho vyžarovalo, napriek jeho neistote v tejto spoločnosti. Mohol mať okolo 25 rokov, odhadovala a páčilo sa jej, ako nosil svoje polodlhé vlasy ležérne rozpustené. Nemal ich nagelované a ulízané ako všetci títo panáci, čo sa jej snažili votrieť do priazne. Do očí mu síce nevidela, ale odhadovala, že sú hnedé a že jediný jeho pohľad by ju dokázal odzbrojiť. A vo chvíli, keď si to uvedomila, zaumienila si, že sa s ním musí spoznať. Eru sa v tejto spoločnosti cítil naozaj veľmi nesvoj. Nikdy príliš neobluboval podobné spoločenské večierky a keď už sa ich náhodou musel zúčastniť, snažil sa utiecť čo najskor. Dnes tu však bol z poverenia svojho vedúceho, aby oznámil Dracovi Malfoyovi, že jeho otec Lucius zomrel v Azkabane. Možno nebyť toho, že to bol Malfoy, cítil by nejakú ľútosť, ale takto... ved' ten chlap pred niekoľkými rokmi takmer zničil život celej rodine, keď sa po svojom prepustení z Azkabanu ukázal na svadbe jeho dedka a otca. Bol to jeden z najhorších zážitkov jeho života a dodnes mu pri spomienke naň behal mráz po chrbte. Nie, jednoducho nemohol ľutovať Luciusa, ba ani Draca, ktorý sa zdal byť touto správou nepoznamenaný. "Ďakujem za informáciu. Hneď zajtra zariadim všetko, čo bude nutné," povedal chladne a tým ich rozhovor ukončil. Nebolo teda potrebné, aby sa dlhšie zdržiaval v tomto dome a zamieril k dverám. Už odchádzate?" ozval sa za jeho chrbtom dievčenský hlas a on sa pozrel jej smerom. "Áno, splnil som svoju povinnosť a je na čase, aby som odišiel. Nerád by som ešte viac narúšal váš večer," povedal úctivo a nespúšťal z nej zrak. Nemýlila sa, pomyslela si v duchu a pod ťarchou jeho zaujatého pohľadu sa začervenala. "Nemyslím, že by sa dalo hovoriť o nejakom narušení. No keďže už ste tu, myslím, že by ste mali zostať," navrhla a sama bola prekvapená svojimi slovami. "Nie som si istý, či je to vhodné," pokrútil hlavou a milo sa na ňu usmial. "Mali by ste sa vrátiť k svojim priateľom a pokračovať." "Neviem, či ich môžem nazvať priateľmi, ale ak považuje za priateľa niekoho, koho vidíte prvýkrát a je vám sympatický, potom by som vás zaňho považovala tiež," nedala sa odbiť a na jeho tvári sa zračilo pobavenie.

"Venujete mi tanec a ukážete tým panákom tam vnútri, ako sa tancuje? Alebo nemáte odvahu?" podpichla ho a keď dlho neodpovedal, dodala: "Je neslušné odmietnuť želanie oslávenkyne."

To boli zrejme tie slová, ktoré potreboval počuť a tak jej ponúkol rameno, aby ju odviedol na tanečný parket.

"Bude mi ctou tancovať s takou krásnou mladou dámou," povedal a snažil sa nevšimnúť si zvedavé, ba až pohoršené pohľady ostatných hostí.

"Ste vždy taká neodbytná?" spýtal sa pobavene, keď pri tanci hľadel do jej jasných zelených očí. Boli čímsi zvláštne. Tak doverne známe a zároveň také tajomné, až sa túžil prepadnúť do ich hlbín a odhaliť tajomstvá, ktoré ukrývajú.

"Len keď naozaj niečo chcem," usmiala sa a pozorne sledovala každú črtu jeho tváre. "Smiem byť taká zvedavá a spýtať sa na vaše meno?"

"Eruanno Snape, k vašim službám slečna Oliviersová," predstavil sa a mierne sa uklonil.

"Snape? Ste nejaký príbuzný riaditeľa Bradavickej školy?" zaujímala sa.

"Je to moj otec a profesor lektvarov, Severus Snape, je moj starý otec," odpovedal popravde.

"Počula som, že ste dosť početná rodina. Aké to je mať súrodencov?"

"Rozhodne veľmi zaujímavé. Človek nie je nikdy sám a vždy sa má na koho obrátiť, keď potrebuje pomoc."

"O pomoc môžete požiadať rodičov," poznamenala a pohľadom vyhládala otca, ktorý sa stále ešte rozprával s ministrom.

"To áno, ale vzťah medzi súrodencami je o ničom inom. Mám sestru vo vašom veku a môžem povedať, že sme si veľmi blízky," upresnil a spomenul si pritom na Danielu. Mala už pätnásť rokov, presne ako Cornélia Oliviersová... už to nebolo malé dievčatko, s ktorým vždy šantil. Ale či mala päť, alebo pätnásť, mal ju stále rád, ba dokonca deň za dňom radšej a ona jeho, ako sa zdalo tiež. Vždy sa tešili na spoločne strávené chvíle a hoci si Eru rozumel aj s Arthurom, bolo to o niečom inom.

"Tiež by som chcela súrodencia, ale žiaľ, ja to šťastie nemám," povzdychla si smutne.

"Aj život jedináčika so sebou určite prináša nejaké výhody," snažil sa ju povzbudiť.

"Napríklad?" spýtala sa zvedavo.

"Napríklad... nemáte sestru, s ktorou by ste sa hádali o to, ktorá si so mnou zatancuje skor," uškrnul sa a zatočil sa s ňou tak, že sa jej zamotala hlava. "A ani nemáte brata, ktorý by sa na mňa oboril, aby som jeho malú sestríčku nechal na pokoji," dodal tichšie a ich pohľady sa stretli.

"Nie som už malé dievča," ohradila sa potichu, pretože na viac sa nezmohla. Bola ním úplne unesená.

"Veru nie.. ste výnimočná mladá dáma a ja... ja vám ďakujem za tanec," dodal rýchlo, pretože hudba dohrala. Uklonil sa jej a rýchlosťou blesku za sebou nechal ohúrenú Cornéliu Oliviersovú stáť uprostred veľkého salónu.

Ani jeden z nich netušil, o čom sa v tej chvíli hovorilo medzi Marcusom Oliviersom a ministrom.

"Oh, náš lámač ženských srdiec," poznamenal minister, keď zbadal Eruu vchádzať s Cornéliou na tanečný parket.

"Čo prosím?" spýtal sa Marcus nechápavo.

"Mladý Snape... nejedna dievčina by chcela získať jeho srdce, no on akosi nemá záujem. Je to škoda... ako nositeľ tohto mena by bol skvelou partiou aj pre tie najvyberanejšie slečinky z lepších rodín," vysvetlil sa, no vzápätí sa zarazil. Uvedomil si svoj prešľap v poslednej vete, no nezdalo sa, že by si to Marcus všimol.

"Je to Snapeov priamy dedič?" spýtal sa a skúmavo sa zahľadel na mladíka, zvrťajúceho sa v tanci s jeho dcérou.

"Nie, tento chlapec je adoptovaný. Je to síce Snape a jeho dedičstvo určite nebude malé, ale priamym potomkom je Arthur Snape. Okrem neho majú ešte jednu dcéru pochádzajúcu z dvojčiat..." vysvetľoval minister.

"Len jednu? Čo sa stalo?"

"Vy to neviete? Boli toho plné noviny."

"Zrejme to uniklo mojej pozornosti. Prestal som sa o Snapeovcov zaujímať už veľmi dávno," odfrkol.

"Iste, iste. Ide o to, že ich druhá dcéra bez stopy zmizla, asi týždeň po narodení," dokončil konečne minister.

"Zmizla? To ministerstvo a bystrozori na nič neprišli?" nevychádzal z údivu Marcus.

"Veru nie. Bola unesená a dodnes nik nevie, kam sa podela."

"To muselo byť kruté pre jej rodičov," skonštatoval a bolo mu úprimne ľúto toho, kto si niečím takýmto musel prejsť. Teraz nemyslel na to, že to bol práve Harry Snape, ktorý si to možno aj zaslúžil, ale bol aj rodičom a z vlastného postavenia otca jedinej dcéry to neprial nikomu. Do konca večera bedlivo sledoval Cornéliu, ktorá sa zdala byť od Eruannovho odchodu akási zamyslená. Dúfal, že to nesvedčí o tom, čo si myslel. Ale ak by aj áno, on už si s tým poradí, o tom nebolo najmenších pochyb.

Kapitola č.10:Osud v rukách otca

Správy, ktoré Marcus dostal, rozhodne neboli z tých najlepších. Okolo Draca sa sťahovala slučka rýchlejšie, než by si kto pomyslel a on sám sa do jeho nezákonných praktík zaplietol viac, než by mu bolo milé. Jeho povest' bola ohrozená a ak rýchlo niečo neurobí, celá jeho rodina sa prepadne až na samotné dno spoločnosti, hneď za Malfoyovcov. V duchu si nadával, že sa zas a znova nechal zatiahnuť do podobných vecí. Pre Merlina, výroba artefaktov čiernej mágie... čo mu to vobec napadlo? Prečo do kotla sa na to dal? Lenže, bola to príliš veľká výzva, než aby ju len tak odmietol. Mal sa radšej postarať o to, aby na obchody dozeral niekto spoľahlivejší, než Draco. Ten teraz čelí obvineniu z predaja a nezákonného šírenia nových nebezpečných hračiek pre dospelých. Ale ak sa niekomu dostane do rúk niektorý z jeho produktov, nebude ťažké ho vystopovať vďaka magickému podpisu. Tak čo do kotla má robiť?

"Cornélia, pre Merlina, na čo myslíš? Povedal som *Clamitare pyr meus*, čo má byť toto?" oboril sa na svoju dcéru, ktorá sa už po niekoľký krát pokúsila vyvolať svoj oheň.

"Ja sa snažím, ale nejde to!" odporovala a znovu zopakovala kúzelnú formulu, ktorou mala prebudiť k životu živel, ktorý ovládala. Jej dlaň sa sotva zahriala, zatiaľ čo na dlani jej otca horela žeravá ohnivá guľa, dnes azda ešte hrozivejšia než zvyčajne.

"Musíš sa viac snažiť a nie myslieť na hlúposti!" zavrčal, narážajúc na to, že sa jej myšlienky posledných niekoľko dní točili len okolo Erua, s ktorým tancovala na plese.

"Ako sa mám sústrediť, keď ma nútiš myslieť na to, na čo nechcem?" oborila sa a vyrazila na útok. Ešte nikdy sa k nej takto nesprával a ona nevedela, čo si o tom myslieť.

"Takže som na vine ja?" spýtal sa hrozivo. Z jeho tónu jej naskakovali zimomriavky.

"Áno. Ja nie som tá, ktorá ťa núti oženiť sa s niekým, koho nepoznáš a koho ti ja vyberiem! Ja ťa nenútim vzdať sa slobody, vzdať sa vlastného života, ale ty áno!" zvolala zúfalo.

"Robím to pre tvoje dobro," povedal miernejšie. Ani on nebol nadšený tým, že ju má vydať tak skoro, ale chcel, aby o ňu bolo dobre postarané, ak by sa niečo stalo. A v tejto chvíli bola poda pod jeho nohami príliš vratká, než aby to mohol ignorovať.

"Ale ja to nechcem, ocko!" šepka plačlivo a z očí sa jej kotúľali slzy veľké ako hrachy. "Nechcem sa ešte vydať a už vobec nie za niekoho, koho nebudem mať rada. Ja nechcem... nechcem žiť ako ty s mamou."

"Mňa a mamu do toho neťahaj. To sa teba ani v najmenšom netýka," zarazil ju, no nedala sa odbiť.

"Je to aj moja vec, pretože sa ma to dotýka každý deň. Mám vás rada oboch, ale bariéry medzi vami dvomi zasahujú aj do našich vzťahov, vari to nevidíš? Nechcem žiť takto do konca života," šepkala a sadla si na zem k otcovým nohám. "Prosím, ocko! Nenúť ma do toho!" žiadala naliehavo a pohľadom sa vpíjala do otcových neúprosných hnedých očí.

"Je mi ľúto, už som povedal, že sa vydáš," rozhodol a odvrátil sa od nej. "Pokračuj!" prikázal a nechal dcéru osamote. Tá však namiesto učenia padla s plačom na zem a vzlykala tak, ako ešte nikdy vo svojom živote. Zdalo sa to ako celá večnosť, od chvíle, keď v dave zazrela jeho siluetu. Zaujal ju na prvý pohľad a čím dlhšie sa naňho neskor pozerala, tým viac sa jej páčil. Spútal ju svojim kúzlom a ona s radosťou podľahla. Zamilovala sa doňho tak náhle, že sama netušila, ako sa to stalo. Od toho dňa ho zazrela len raz, v Příční ulici. Stretli sa v malom kníhkupectve a prehodili spolu pár slov, ale aj to málo stačilo k tomu, aby naňho neustále myslela. Na otcových lekciách bola nesústredená a už neraz si behom posledného týždňa vyslúžila pokarhanie. Lenže dnes... vyvolať oheň jej nikdy príliš nešlo a otec to nechcel pochopiť. Veď ľuďí, ktorí dokážu ovládať niektorý zo živlov je veľmi málo a nikde nie je dané, že keď ho ovláda otec, musí ho automaticky ovládať aj jeho dieťa. Ale v tomto bol Marcus neústupný a tvrdil, že musí oheň ovládnuť. Dnes však na to nemala ani pomyslenie. Keď jej otec pri raňajkách oznámil, že ju chce vydať, jej vzdušné zámky spadli ako domčeky z karát. Jej sny boli pošliapané a ona nevedela, či ich ešte niekedy nájde v tom prachu.

Keď slzy na jej lícach zaschli a ona od vyčerpania zaspávala, pocítila na tvári teplú dlaň, ktorá ju hladila. Silou vole otvorila oči a pozerala do tváre svojej matky.

"Viem, že to bolí, ale raz... prosím, nevzpieraj sa voli svojho otca," žiadala Constance potichu.

"Prečo? Ja... nechápem, ako to môžeš povedať. Práve ty! Veď ty sama najlepšie vieš, aké to je vydať sa z povinnosti," skríkla zúfalo a jej bezmocnosť sa vrátila v plnej miere.

"Práve preto, že to viem a že poznám tvojho otca lepšie než ty sama, ťa žiadam, aby si ho poslúchla," zopakovala naliehavejšie.

"Nie! K tomu ma neprinúti!" skríkla a tentoraz skor nahnevaná, než sklamaná vybehla z knižnice po schodoch a zavrela sa vo svojej izbe. Doteraz mala stále ešte nádej, že aspoň matka ju pochopí a pomože jej otca presvedčiť. Mala tušiť, že matka by proti otcovej voli nešla a ona, ako sa zdalo nemala na výber.

V tom čase už bol Marcus na ceste do Bradavíc, kde sa mal stretnúť s riaditeľom a jeho synom. Vedel, že svoj cieľ nedosiahne po dobrom a tak bolo nevyhnutné uchýliť sa k núdzovému riešeniu. Mal prekvapivé šťastie, keď okolo neho po chodbe prešla Ginny a on sa v duchu uškrnul. Potichu si niečo zamumlal a potom pokračoval ďalej až do riaditeľne. Vobec ho neprekvapilo, keď tu okrem dvoch spomínaných mužov našiel aj Severusa Snapea.

"Dobrý deň, pán Oliviers. Prosím, posadte sa," privítal ho Harry, no bol ostrážitý. Tušil, že toto nebude len taká obyčajná návšteva a práve preto požiadal svojho otca, aby tu bol tiež. Za posledné štyri roky s Marcusom Oliviersom neprišli príliš do styku, ale aj tie výnimočné stretnutia vždy zaváňali nepríjemnosťami ešte prv, než k nim došlo.

"Ďakujem, že ste ma prijali tak rýchlo. Iste máte dosť starostí aj bez toho, aby vás otravoval niekto zvonku," začal Marcus.

"Som si vedomý toho, koľko času potrebujem na plnenie svojich povinností a ja rozhodujem o tom, ako svoj čas rozvrhnem, takže... čo vás sem privádza," prerušil ho Harry a jeho tón strácal na prívetivosti.

"Tak teda dobre, prejdem rovno k veci. Ako iste viete, mám dcéru. Podotýkam, že jedínú dcéru a preto mi veľmi záleží na jej budúcnosti, čo sám ako otec iste chápete," povedal a uprene hľadel na Harryho.

"Ako otec iste, ale nemám najmenšie tušenie, ako to súvisí s nami," odvetil riaditeľ.

"Povedzme, že by som sa rád uistil, že o moju dcéru bude postarané a pomohol jej s výberom jej budúceho manžela," dokončil a v tej chvíli akoby Harryho zasiahla *Avada*. Úkosom pozrel na svojho otca, ktorý tiež zneistel, hoci to navonok nebolo poznať.

"Lepšie povedané, chcete ju vydať za niekoho, koho jej sám vyberiete, proti jej voli? Neboli ste to snád' vy, kto vravel, že by pre svoju dcéru urobil prvé i posledné? Nemyslíte, že tento krok by práve ona za veľkú pomoc nemusela považovať?" spýtal sa Harry ostro.

"Je ešte príliš mladá na to, aby chápala, čo je pre ňu najlepšie. Ale máte pravdu, chcem pre ňu naozaj len to najlepšie a preto som tu."

"Ako to mám chápať?" spýtal sa Harry.

"Ale no tak... predsa sa nebudeme hrať na nechápavých. Som tu, ako iste tušíte, aby som vášmu synovi Arthurovi ponúkol svoju dcéru za ženu," povedal pokojne.

"Čože?" vykrikol Arthur, ktorý až doteraz nechápal, o čo ide. "To predsa nejde!" protestoval.

"Uisťujem vás, že to ide a pojde. Keďže som týmto oficiálne požiadal vášho otca, aby so svadbou súhlasil, je jeho povinnosťou dať zvolenie k tomuto zväzku a vy, ani nikto iný s tým nič neurobí," odvrkol Marcus povýšene.

"Nič z toho, čo hovoríte nie je mojou povinnosťou a ja odmietam svojho syna nútiť k niečomu takému ako je svadba z rozumu," zapojil sa Harry a tentoraz z neho zlosť priam sršala.

"O čo vám ide, Oliviers?" ozval sa konečne aj Severus.

"O čo? Už som vám povedal, že o dobro mojej dcéry a váš syn je viac než len obstojný nápadník. Som si istý, že Cornélii poskytne všetko, čo bude potrebovať," odpovedal pokojne.

"Ja ju nemilujem! Do kotla, veď ju ani nepoznám!" zvolal Arthur zdesene.

"Pche, láska... len prázdne slová, ktoré nič neznamenajú. Sú iné, dôležitejšie veci v manželstve, než len láska," zatiahol posmešne.

"Ste nechutný! Ponúkate tu svoju dcéru, akoby bola len kus mäsa na predaj. Že vám nie je hanba!" zasyčal Harry.

"Vyprosujem si takéto poznámky na adresu svojej dcéry. Mohol by som to považovať za urážku a vyzvať vás na súboj," vyhrážal sa.

"Len to skúste! Ale nie ja, lež vy sám s vlastnou dcérou zaobchádzate, akoby nebola nič iné, než len bábka vo vašich rukách."

"Dost' už o tom. Vašu dopoved' očakávám do troch dní," uzavrel Marcus a zamieril ku dverám.

"Ocko?" Arthur hľadel prosebne a zároveň vystrašene na svojho otca. Ten ho však nevnímal a uprene sledoval Oliviersa.

"Budete čakať zbytočne. Moja odpoveď je nie a na tom sa nič nezmení!"

"Veď uvidíme. Dovidenia, páni, uvidíme sa najneskor za tri dni. Oh, a mimochodom, máte veľmi peknú ženušku, pán Snape," rozlúčil sa a venoval Harrymu pohľad, ktorý v ňom vzbudil zlé tušenie.

Kapitola č.11: Šialenstvo

Len čo sa dvere riaditeľne zatvorili, vzal Harry z krby krabičku s letaxom a vhodil za hrst' prášku do ohňa.

„Ginny, si doma? Ginny, ozvi sa!“ volal, no odpovede sa nedočkal.

„Ginny!“ skúsil to znova a začala ho prepadať panika.

„Harry? Čo sa robí, že tak kričíš?“ ozvala sa Ginny a okolo tela mala obmotaný uterák. Bola v sprche, keď na ňu volal.

„Si v poriadku? Nestalo sa nič zvláštne? Nebol u nás niekto?“ chrľil zo seba jednu otázku za druhou.

„Pre Merlinu, Harry, čo sa deje? Desíš ma!“

„Vysvetlím ti to všetko večer, len ma uisti, že si v poriadku,“ zopakoval a ona prikývla.

„Prosím ťa, nikam nechod' a nikomu neotváraš, kým neprídem domov,“ žiadala.

„Ja ti nerozumiem, Harry. Stalo sa niečo vážne?“ nedala sa odbiť.

„Nie a snažím sa zaistiť, aby to tak zostalo. Takže mi sľúb, že zostaneš doma,“ povedal dôraznejšie a ona napokon prikývla.

Plamene pohasli a Harry sa posadil do svojho kresla. Jeho pohľad sa stretol so Severusovým i s Arthurovým a vôbec ho nepotešilo, keď v nich videl rovnaké obavy, aké sám cítil.

„Ginny sľúbila, že zostane doma, kým neprídem. Dúfam, že tomu podliakovi nenapadne ísť až k nám do bytu, ale pre istotu som jej zakázal komukoľvek otvárať,“ informoval ich a obom viditeľne odľahlo, že je Ginny v poriadku. Tak ako Harrymu odľahlo vo chvíli, keď ju uvidel.

„Čo si o tom myslíš? Predpokladáš, že by sa mohol o niečo pokúsiť?“ spýtal sa Severus.

„Neviem, ale rozhodne nemám v pláne to riskovať,“ pokrútil hlavou Harry a neprítomne hľadel do zeme.

„Ocko, čo to malo znamenať s tou svadbou? Nemyslel to vážne, však?“ osmelil sa konečne Arthur. Chlapec mal už dvadsať rokov a študoval liečiteľstvo. Robil tým radosť nielen svojim rodičom, ale aj Severusovi, s ktorým trávil v laboratóriu každú voľnú chvíľu. Dnes tomu nebolo inak, len s tým rozdielom, že ich Harry pred chvíľou zavolať na ohlásenú návštevu Marcusa Oliviersa.

„Obávam sa, že on to myslel smrteľne vážne, ale neboj sa. Ja som nebol o nič menej vážny, keď som povedal, že ťa do ničoho nútiť nebudem,“ uistil ho Harry.

„Ale on vravel, že je tvojou povinnosťou súhlasiť. Čo sa stane, ak odmietneš?“

„Nič, čo by sa nedalo vyriešiť, tým sa nemusíš trápiť,“ mávol nad tým rukou jeho otec.

„Ale...“

„Tvoj otec má pravdu, Arthur. Čokoľvek, čo by z toho odmietnutia vyplynulo, zvládneme. Dovolím si tvrdiť, že ministerstvo, alebo aspoň jeho veľká väčšina, stojí na našej strane a tvoj otec má v spoločnosti veľký vplyv,“ vložil sa do rozhovoru Severus.

„Presne tak. Hoci nie som nadšený tým, že ma svet odjakživa vníma ako hrdinu, v tomto ojedinelom prípade to budem môcť využiť vo svoj prospech.

„Takže sa nemusím oženiť s tou... tou...“ jachtal Arthur, stále ešte zmätený.

„Nie, nemusíš sa ženiť s Cornéliou Oliviersovou. Keď sa budeš chcieť oženiť, verím tomu, že to bude z lásky a preto, že obaja si to budete želať,“ uistil ho otec.

„Vďaka, ocko. Ale aj tak nechápem, prečo by som sa s ňou mal oženiť ja? Najstarší je predsa Eru, nemala by tá voľba padnúť naňho? A vlastne... prečo mu na tej svadbe toľko záleží? Ved' to dievča ešte ani nemá sedemnásť, ak sa nemýlim,“ neprestával so svojimi otázkami Arthur.

„Máš pravdu, je zvláštne, že sa s tou svadbou tak ponáhľá. Predpokladám, že to súvisí s tým vyšetrovaním okolo Draca Malfoya. Ak je v celej tej veci nejako zapletený, možno chce dcéru vydať skôr, než bude jeho meno pošpinené,“ uvažoval Harry.

„To je veľmi pravdepodobné. A pokiaľ ide o našu rodinu, vďaka tebe je teraz meno Snape vo svete známe a uznávané. Nedivím sa, že ju chce vydať do našej rodiny. Keby bol v podobnej situácii Lucius Malfoy, urobil by to isté,“ pritakal Severus.

„Tá podobnosť medzi Marcusom Oliviersom a Luciusom Malfoyom ma desí,“ priznal Harry a jeho otec mlčky prikývol.

„A k tvojej otázke, prečo ju chce vydať za teba a nie za Erua... Eru ako adoptovaný nie je mojím priamym dedičom a hoci v mojich očiach ste si všetci rovní a nerobím v tomto smere žiadne rozdiely, spoločnosť to vníma inak. Eru nesie moje meno, nepríde ani o svoj podiel z majetku, ale ty si podľa pokrvnej línie najstarší a Oliviers to veľmi dobre vie,“ vysvetlil Harry a Arthur prikývol, že rozumel.

„Fajn, hlavne, že sme si ujasnili, že sa nemusím ženiť, pretože na to sa vážne necítim,“ uškrnul sa chlapec.

„Nie je sa kam ponáhľať. To len tvoj otec musel byť vždy niečo extra,“ neodpustil si Severus a napätie v miestnosti konečne trochu povolilo. Napriek tomu však Harry kráčaľ v ten večer do svojho bytu pohrúžený do vlastných, veľmi nepokojných myšlienok. Nevedel, čo všetko môže od Oliviersa očakávať a to mu veru na kľúde nepridávalo. Ginny ho vítala s ustaraným výrazom v tvári a on jej dopodrobna vyrozprával, čo sa odohralo v riaditeľni.

„To je neslýchané! Ako môže byť niekto taký bezcitný a nútiť vlastné dieťa do niečoho takého,“ pohoršene pokrútila hlavou. „Spravím ti zelený čaj?“

„To by bolo fajn,“ pousmial sa a uvelebil sa vo svojom obľúbenom kresle. Zavrel oči a započúval sa do zvukov, ktoré ho denne obklopovali. Boli to zvuky domova a on vedel, že je tu v bezpečí.

V tom sa z kuchyne ozval zvuk rozbíjajúceho sa skla a uši trhavúci výkrik jeho ženy. V mihu bol na nohách a s hůlkou v ruke bežal do kuchyne.

„Ginny? Čo sa stalo?“ spýtal sa, no jeho slová zanikali vo výkrikoch, ktoré sa jej drali z hrdla. Srdce mu zovrelo úzkosťou, keď ju zbadal schúlenú v kúte, medzi črepinami z rozbitej kanvičky na čaj. Rukami si zakrývala uši, akoby počula niečo neznesiteľné.

„Nieeee, Harry, nie!!! Prosím, pomôžte mu! Harry!!!“ kričala. Tvár mala skrivenú od bolesti, lež nie fyzickej, ale duševnej, ktorá ju kvárila a po lícach jej stekali slzy.

„Ginny, som tu! Všetko je v poriadku!“ utešoval ju a jediným *Evanesco* odstránil črepiny, aby sa na nich neporezala. Natiahol sa k nej, aby ju zovrel v náručí, ale bojovala s ním, akoby bol nejaký prízrak. Keď naňho konečne pozrela, boli jej oči naplnené bolesťou a strachom, akoby prežívala tú najhoršiu nočnú moru svojho života. Pri tom pohľade takmer prestal dýchať, ale spamätal sa a tuho ju objal, nedbajúc na jej zúfalé pokusy bojovať.

„Pšššt, už je dobre. Som tu s tebou,“ šepkal jej do ucha a dúfal, že sa upokojí. Nemal zdanie, čo tento záchvat vyvolalo, ani ako si s ním poradiť.

„Moje dievčatko... moja maličká! Prosím, nájdí ju! Prosím, Harry, nájdí našu maličkú!“ opakovala stále dookola a keď sa ani po niekoľkých minútach neupokojila, ba naopak, akoby sa jej vidiny zhoršovali, neostávalo mu iné, než zavolať pomoc.

„Čo je s ňou?“ spýtal sa ustarane, keď pri nej sedel na posteli. Bola pod vplyvom veľmi silných lektvarov so sedatívnymi účinkami, no aj tak ešte stále mumlala niečo zo sna a jej výraz tváre prezrádzal, že trpí.

„Je mi ľúto, Harry, ale nemám potuchy. Je to ako nejaký druh...“ Poppy sa zarazila. Nemohla to vysloviť.

„Druh čoho?“ žiadal Harry.

„Poppy chcela povedať, že je to ako nejaký druh šialenstva,“ odpovedal namiesto ošetrovateľky Severus. „Neviem, čo to spôsobilo, ale Ginny je v akejsi agónii, kedy prežíva tie najhoršie okamihy svojho života,“ vysvetľoval.

„Chceš povedať, že je to stav, akoby na ňu pôsobil mozkomor?“ spýtal sa Harry a hlas sa mu lámal.

„Niečo také, chlapče,“ zamumlal Severus a jeho zamračený výraz svedčil o tom, že úmorne premýšľa.

„Ten podliak!“ vyhrkol odrazu Harry a v mihu bol na nohách. „Za to môže on. To on jej to spravil, ale toto mu nedarujem. Zaplatí za to, čo jej urobil, to prisahám!“ zvolal a nedbajúc na ohúrený pohľad ošetrovateľky, rútil sa k dverám svojho bytu.

„Neurob nič, čo by si neskôr ľutoval!“ volal naňho Severus, ale už bolo neskoro. Harry už bol preč a Severus sám mal obrovskú chuť zakrútiť tomu bastardovi, čo toto Ginny spôsobil, krkom.

Kapitola č.12: Vydieranie

Keď sa Marcus konečne dostal domov, našiel Constance večerať. Samu.

„Kde je Cornélia?“ spýtal sa nevrlo.

„Vo svojej izbe,“ oznámila potichu.

„Jedla niečo?“

„Vraj nie je hladná,“ odvetila nezaujato a pokračovala v jedle. Marcus videl, že s ňou nemá zmysel sa o niečom dohadovať a len čo oznámil škriatkovi, aby prestrel preňho aj pre Cornéliu, vybehol po schodoch a naliehavo zaklopal na dvere jej izby. Ticho.

„Cornélia otvor!“ prikázal ostro, ale dievčina aj naďalej mlčala.

„Povedal som, aby si otvorila, inak tie dvere otvorím násilím!“ zopakoval dôraznejšie a z vrecka vytiahol svoju hůlku. Dvere sa však nehlučne otvorili a on zbadal Cornéliu ležiacu na posteli, s pohľadom upretým do stropu.

„Čo to má znamenať?“ spýtal sa.

„Neviem, čo máš na mysli,“ zamumlala.

„Nevečerala si a neodpovedáš, keď ťa volám. Snažíš sa ma nahnevať?“ spýtal sa a pokúsil sa zmierniť svoj tón. Cornélia však len mykla ramenami a naďalej ho ignorovala.

„A pozeraj sa na mňa, keď s tebou hovorím!“ oboril sa odrazu a surovo ju zdvihol z postele tak, že si hľadeli z očí do očí. To, čo videl v tých jej, ho zasiahlo ako otrávený šíp priamo do srdca.

„Prepáč, Corny, nechcel som byť na teba zlý, ale pochop ma!“ žiadal potichu a posadil sa na jej posteľ. „Nie je pre mňa ľahké robiť niečo, s čím sama nesúhlasíš a čo ti ubližuje.“

„Tak to nerob!“ šepala a v jej hlase bolo počuť naliehavosť a zúfalstvo.

„Dnes to možno nechápeš, ale raz... Snapeovci majú povestť milujúcej rodiny a ja som si istý, že napriek možným nezhodám na začiatku ťa raz do rodiny prijmú, a budú ťa mať radi,“ pokračoval.

„Snapeovci?“ spýtala sa a oči sa jej rozšírili údivom. Počula správne? Naozaj by to jej otec urobil? Dal by ju za ženu Eruovi? Tomu, do ktorého sa na prvý pohľad zamilovala?

„Áno... dnes som hovoril s Harrym a Arthurom Snapeovými a do troch dní dostanem ich odpoveď,“ vysvetlil.

„Kto je Arthur Snape?“ spýtala sa zvedavo.

„Tvoj budúci manžel. Je to najstarší syn riaditeľa Bradavíc,“ odpovedal a jej náhly záujem ho zmiatol. Vari to jej pobláznenie Eruanom Snapeom naozaj ešte nevyrchalo?

„Ale najstarší je predsa Eru,“ protestovala.

„Ten chlapec je adoptovaný a hoci sú adopcie v našom svete dosť časté, ak má rodina ešte iného, vlastného potomka, stráca adoptované dieťa právo na to, byť priamym dedičom. A ty, ako moja jediná dcéra, sa vydáš za priameho dediča, nie nejakého chudáka, ktorému sa pošťastilo dostať do rodiny,“ povedal nekompromisne.

„A čo keby som chcela radšej toho chudáka?“ spýtala sa a jej oči opäť stvrdli. Vedela, že nedosiahne svoje a aby toho nebolo málo, vydá sa za brata toho, koho má rada. Žeby irónia osudu? Kto vie.

„Nepripadá do úvahy! Už som povedal, do troch dní očakávam odpoveď Arthura Snapea a jeho otca. A teraz sa pod' najesť. Trucovať ti nepomôže,“ povedal a bez zaváhania vykročil z izby. Cornélia akoby vedela, že v tej chvíli urobí lepšie, keď počúvne, ho nasledovala.

Ešte sa ani nestihli poriadne usadiť k stolu, keď sa ozvalo naliehavé búšenie na dvere a keď domáci škriatok otvoril, prichádzajúci sa neobťažoval zdvorilosťami a bez okolkov vpadol priamo do jedálne. Len čo mal Marcusa na dosah, chytil ho za predok habitu a vytiahol ho zo stoličky. „Ty bastard! Okamžite mi povedz, čo si jej urobil a zruš to! Rozumieš? Nenechám sa vydierať takým idiotom ako si ty!“ kričal Harry ako zmyslov zbavený, nedbajúc na svoje slová.

„Láskavo sa ovládajte a pusťte ma! Ste v mojom dome a ja by som vás mohol okamžite udať za prepadnutie, vyhrážky a násilie“ zavrčal Marcus, no bol nanajvýš spokojný s vývojom udalostí.

Harry akoby si uvedomil, že jeho reakcia bola trochu prehnaná, pustil Marcusa, ale neprestal naňho zle zazerať.

„Prečo sa my dvaja nepozhovárame v súkromí mojej pracovne?“ navrhol Marcus a viedol Harryho rozľahlou halou do svojej kancelárie. Nebyť závažnosti situácie, v ktorej sa Harry nachádzal, musel by obdivovať vkusne zariadenú pracovňu, ktorá presne vystihovala svojho majiteľa. Dnes však na to nebol čas.

„Čo ste urobili mojej žene?“ zopakoval svoju otázku.

„Vašej žene sa niečo stalo? To je veľmi nepríjemné. Je mi to naozaj ľúto. Je niečo, čo by som pre vás mohol urobiť, keďže sme už skoro rodina?“ spýtal sa s predstieranou ľútosťou.

„Pokiaľ ide o tú svadbu, povedal som vám, že svoje rozhodnutie nezmením a na tom trvám!“ zavrčal Harry.

„To je ale rozhodne veľká smola pre vašu pani,“ povedal Marcus a tentoraz už neskúšal predstierať účasť či pochopenie. Mal Harryho presne tam, kde ho chcel mať a bolo načase zaťahať za tie správne nitky.

„O čom to hovoríte?“ zarazil sa Harry.

„Čo myslíte... aké to pre vašu ženu musí byť, keď zas a znova prežíva najhoršie okamihy svojho života? Napríklad to, ako z nej Lucius Malfoy takmer urobil vdovu v deň svadby, alebo keď uniesli vašu dcéru... Ako dlho myslíte, že to vydrží, než sa úplne zblázni? Videli ste už človeka, ktorý podľahol šialenstvu vďaka vplyvu mozkomorov? Veru, nie je to pekný pohľad,“ pokrútil hlavou a naoko smutne si povzdychol.

„Vy jeden...“ zasyčal a takmer sa na Marcusa znova vrhol, no ten ho jediným švihnutím hŕlky zastavil.

„Len pomaly, pán riaditeľ. Vy viete, čo chcem a teraz viete aj to, že keď si niečo zaumienim, dosiahnem to, či už po dobrom, alebo po zlom. Je na vás, ako sa rozhodnete. Váš syn sa ožení s mojou dcérou a vaša manželka bude ešte dnes v poriadku. Ak však budete otáľať... určite by ste nechcel, aby vašu drahú polovičku nasledovala aj vaša rozkošná dcéra. Alebo sa mýlim?“

„Prečo to všetko robíte? Prečo vám tak veľmi záleží na to, aby si ju vzal práve môj syn?“ spytoval sa Harry a bol už naozaj zúfalý. Bol rozpoltený medzi potrebou zachrániť svoju manželku a chrániť dcéru i ostatných členov svojej rodiny, ale za akú cenu? Má prinútiť Arthura, aby sa oženil proti svojej vôli s niekým, koho vôbec nepozná? Môže od neho vôbec

žiadať takú obeť? On na jeho mieste by neváhal ani chvíľu a súhlasil by, ale chlapec nebol ako on.

„O moje dôvody sa nestarajte. Vy ste ten, kto sa musí rozhodnúť a to čo najskôr,“ pripomenul Marcus.

„Nemôžem...“ zašepkal Harry a vyčerpane dosadol na jedno z kresiel.

„Nemôžem rozhodovať o živote svojho syna. Ani za takúto vysokú cenu... urobím čokoľvek iné, ale toto odo mňa nežiadajte!“ prosil Harry zúfalo.

„Nič iné ma nezaujíma. Súhlasíte s manželstvom svojho syna a mojej dcéry?“ zopakoval Marcus nekompromisne.

„Ja... nem...“ jachtal, no jeho slová prerušilo otvorenie dverí.

„Vezmem si vašu dcéru,“ ozval sa odo dverí hlas, ktorý v tej chvíli ani jeden z nich nečakal.

Kapitola č.13: Trest

Obaja muži sa otočili za hlasom, ktorý prerušil ich výmenu názorov.

"Arthur? Čo tu robíš?" spýtal sa Harry prekvapene.

"Rád vás opäť vidím, pán Snape. Vidím, že aspoň niekto vo vašej rodine má rozum, keď ho nemá váš otec," uškrnul sa Marcus.

"Do mojej rodiny sa nenavádzajte! Povedal som, že sa s vašou dcérou ožením, ale len pod podmienkou, že okamžite zrušíte to, čo ste urobili mojej mame. A ako váš budúci zať si vyprosujem, aby ste kohokoľvek z mojej rodiny ohrozovali a urážali," zarazil ho Arthur prudko.

"Samozrejme. Som rád, že sme sa konečne dohodli," prikývol Marcus a opäť si niečo zamumlal popod nos. Harry si poľahky domyslel, že ruší kľatbu, ktorú uvalil na Ginny, a nevychádzal z údivu, že to dokáže Oliviers ovládať na diaľku. Nebolo to práve zistenie, ktoré by ho upokojilo.

"Arthur, čo to robíš? Vieš, že nemusíš...", dohovárал potichu svojmu synovi.

"Musím, ocko. Ak pre nič iné, tak hlavne kvoli mame. Hovoril som s dedkom a vraj nie je čas zisťovať, ako jej pomôcť. Toto bola jediná možnosť," vysvetlil a pocítil, ako otcova ruka zovrela jeho rameno.

"Ďakujem ti, synak. Zrejme si mame zachránil život," zamumlal Harry.

"Skúsím nájsť spôsob, akým tu svadbu odísť, neboj sa."

"Je to predsa moja mama. Ak by bolo čokoľvek, čo by som pre ňu mohol urobiť, urobil by som to," povedal a so smutným úsmevom na tvári pozrel na otca. Ten sa teraz opäť obrátil k Marcusovi a prebodával ho nahnevaným pohľadom.

"Dúfajte, že je moja žena v poriadku, inak za seba neručím. A čo sa svadby týka, ako si to predstavujete?" zavrčal.

"Myslím, že do soboty sa mi podarí zorganizovať zásnubný večierok. Váš zoznam hostí mi prosím pošlite najneskor do stredy. Svadba by potom bola o mesiac neskôr," informoval ho Marcus a Harry krátko prikývol. "Som skutočne rád, že sme sa dohodli," zatiahol Marcus medovým hlasom.

"Škoda, že ja nemožem povedať to isté," odvrkol Harry a viedol svojho syna k vchodovým dverám

"Budeme sa tešiť na sobotu!" zavola za ním ešte Marcus a spokojný sám so sebou sa posadil do svojho vysokého koženého kresla.

Severus sedel v kresle, ktoré si preniesol z obývačky k Ginninej posteli, aby na ňu mohol dávať pozor. Premýšľal nad tým, čo sa asi deje v sídle Olivierovcov a dúfal, že Harry neurobí nejakú hlúposť. Hlavne z toho dôvodu za ním poslal Arthura, no ešte predtým mu vysvetlil, v akom stave sa nachádza jeho matka. K ničomu ho nenútil, to by nikdy neurobil, ale nemohol mu zamlčať fakt, že ak s tou svadbou nebude súhlasiť, Ginny to zrejme neprežije. Stále ešte sa zmietała na posteli, polapená vo svojich nočných morách a on vedel, že je len otázkou času, kedy podľahne. A odrazu, akoby uťal, všetko prestalo. Ginny ležala pokojne, jej dych sa ustálil a po chvíli unavene otvorila oči. Zmätené sa rozhliadala po izbe a hľadala nejakú známu tvár. Vlna úľavy prebehla jej telom, keď zbadala Severusa.

"Čo sa stalo?" spýtala sa slabým hlasom.

"To nič..." chlácholil ju potichu a k perám jej priložil fláštičku s posilňujúcim lektvarom a Bezseným spánkom. "Už je to v poriadku. Trochu sa vyspíš a ráno z teba bude zas len otravná nebelvírčanka," uškrnul sa, v snahe odľahčiť situáciu.

"Kde je Harry?" zachraptela ospalo.

"Bude tu každú chvíľu, len spi," povedal potichu a vskutku, o pár minút už pokojne oddychovala. Severus nemal najmenšie pochybnosti o tom, ako sa veci majú a netrpezlivo očakával návrat svojho syna a vnuka.

"Je v poriadku?" bola jeho prvá otázka, keď celý udýchaný vpadol do spálne a chytil Ginny za ruku.

"Dal som jej niečo na posilnenie a na spanie. Je v poriadku, dokonca sa na chvíľu prebrala a normálne vnímala," uistil Severus svojho syna.

"Takže si sa rozhodol?" obrátil sa s otázkou na svojho vnuka, ktorý len mlčky prikývol a vystrašene pozoroval svoju mamu.

"Čokoľvek, len aby mama..." nedokázal to vysloviť, no všetci vedeli, čo mal na mysli.

"Máme mesiac na to, aby sme vymysleli, ako sa z tej svadby vykrútiť," zopakoval Harry a významne pozrel na Severusa, ktorý prikývol.

"Na niečo určite prídeme," pritakal a potom už nechal Harryho s jeho rodinou osamote a vrátil sa do svojho laboratória. Dnes však sám.

Nepredpokladal, že by sa tu ešte dnes Arthur zastavil, nie po tom všetkom. V hlave má určite zmätok. Veď kto by si pomyslel, že sa tak náhle bude musieť rozhodnúť a vzdať sa vlastnej slobody. Harry na tom kedysi tiež nebol o moc lepšie. Nie, netýkalo sa to svadby, ale takmer celého jeho predchádzajúceho života ako takého. Vždy sa musel ohliadať na potreby iných, než niečo urobil. A hoci Harry tvrdil, že jeho syn sa naňho príliš nepodal, opak bol pravdou. Všetky Harryho deti boli rovnako obetavé a láskavé ako on sám, len neboli nútené to dokazovať takými veľkými obeťami. Až doteraz...

Constance sedela pred zrkadlom a česala si svoje dlhé hnedé vlasy. Duchom však bola neprítomná. Keď dnes videla Harryho Snapea, premkla ju zlá predtucha, akoby sa malo stať niečo naozaj zlé. A keď potom viedla Arthura Snapea do Marcusovej pracovne za tými dvomi, pochopila, čo sa tu chystá. Marcus chcel Cornéliu vydať za toho chlapca a použil k tomu nechutné vydieranie. Bol rovnako odporný ako vždy, ale v tomto ojedinelom prípade... ako sa mohlo stať, že jej vyberie práve toho najmenej vhodného ženícha? On to síce nevedel, ani nemohol. Keby mal čo i len najmenšie tušenie, nepochybovala, že by za to draho zaplatila. Lenže teraz za to nezaplatí nik iný, než tí dvaja chudáci.

Constance samozrejme vedela, kto je Harry Snape. Vedela to už v tú noc, keď uniesla ich dcéru. Lenže vtedy to boli jediné dvojčatá, ktoré sa v ten deň v Anglicku narodili a ona nemala na výber. Nemohla riskovať, že sa jej nenaskytne ďalšia vhodná príležitosť a kraťnúť dieťa niekomu, kto má len to jediné... pozrela na svoj odraz v zrkadle a hnusila sa sama sebe.

Mala to byť ona, kto ponesie trest za svoje činy a nie nevinné deti, ktoré ani nevedia, že sú súrodenci. Nie, ona proste nemože dovoliť, aby sa to stalo. Musí niečo urobiť, ale čo?

Vstala a oblečená len v nočnej košeli a župane vyšla z izby. Riskovala tým, že ho nahnevá, ale musela to urobiť. Zaklopala a keď sa ju vyzval, aby vstúpila, vošla dnu.

"Čo chceš?" vyštekol na ňu a jej bolo hneď jasné, že si na rozhovor nevybrala práve najvhodnejšiu chvíľu. Lenže ak to neurobí dnes, tak nikdy. "Hovoriť s tebou o tej svadbe. Však to nemyslíš vážne, že ju chceš vydať za toho chlapca, čo tu dnes bol?" začala opatrne.

"Myslím to smrteľne vážne a ani ty, ani nik iný na tom nič nezmení," zavrčal podráždene a postavil sa priamo pred ňu. Bol takmer o hlavu vyšší a jeho pohľad bol taký chladný a neúprosný, až jej z toho behal mráz po chrbte.

"Marcus, to nesmieš! Tí dvaja sa nemožu vziať!" naliehala, no prv, než sa spamätala, dopadla na jej tvár jeho pevná ruka takou silou, až sa zatackala.

"Ty mi nebudeš hovoriť, čo smiem a čo nie!" zručol.

"Ale ona ho nemiluje! Nemožeš jej urobiť to isté, čo si urobil nám, keď si sa so mnou oženil! Alebo chceš, aby bola do konca života nešťastná?" plakala.

"Čo ty vieš o láske! Nikdy si nemilovala, ani si nechcela milovať! Vari som ti toho nedal dosť? Nemala si všetko, čo si chcela? Nežila si v prepychu a bez obáv z chudoby? A čo si mi za to dala? Bola si ku mne chladná ako ľad a ku svojej dcére si sa správala ako k cudzej!" oboril sa na ňu.

"To nie je pravda! Milovala som ťa a chcela som, aby si ma mal rád, ale to by si nesmel byť taký krutý bastard, akým si!" bránila sa a jej telo sa odrazu prehlo od bolesti, ako po rane bičom. Nenamáhal sa na ňu ani len použiť vlastnú hrubú silu. Použil kúzla, aby ju potrestal za to, čo povedala a jej bolestné výkriky by sa niesli celým domom, nebyť umlčovacieho kúzla na dverách jeho izby. Bola s ním sama. Vydaná na milosť a nemilosť svojomu manželovi očakávala, kedy jej zasadí poslednú ranu, ktorá by navždy ukončila jej trápenie. To šťastie však nemala a keď sa viac nevládala pohnúť, konečne prestal.

"Už nikdy... opakujem, NIKDY sa ma nepokúšaj rozčúliť. Mohla by si totiž dopadnúť ešte oveľa horšie," zasyčal jej priamo do ucha, až ju striaslo od strachu. "A teraz vypadni! Je mi z teba zle, len keď ťa vidím!" prikázal a ona sa prakticky odplazila do svojej izby, kde zlomená bolesťou, hnevom, ponížením i strachom zaspala priamo na zemi.

Kapitola č.14: Ty a ja

Večierok pri príležitosti zásnub jedinej dcéry Marcusa Oliviersa musel byť, a tiež bol, veľkolepý. Celkovo sa tu zišlo takmer päťdesiat ľudí, tentoraz však šlo o najbližšiu rodinu a príbuzných. Kým Marcus rozdával úsmevy na všetky strany, Harry sa snažil byť neviditeľný. Neustále pozoroval svojho syna, ktorý spolu so svojou budúcou ženou, Cornéliou, prijímali gratulácie a na oboch bolo vidieť nervozitu.

"Som rád, že pri tom všetkom vo svojom živote som bol ušetrený aspoň tejto skutočnosti," povzdychol si Harry, stojac so Severusom a Siriusom pri jednom stole s drobným občerstvením. Mali odtiaľ skvelý výhľad na celé dianie.

"Veru, chudák Arthur. Viem, ako sa cíti," pritakal Sirius a keď videl nechápavé pohľady, ktoré sa naňho upierali, pokrčil ramenami. "Otec ma chcel oženiť, keď som mal šesťnásť. Preto som utiekol a mal som šťastie, že ma Jamesovi rodičia prijali akoby som bol ich vlastný."

"Povodne sa podobné manželstvá dohadovali kvoli zachovaniu čistej pokrvnej línie a v niektorých starých rodinách sa to zachováva dodnes," vmiesil sa do rozhovoru Severus.

"Chceš povedať, že v našej rodine tomu nebolo inak?" vyzvedal Harry.

"Moji rodičia neuzavreli zväzok dobrovoľne a podľa toho ich manželstvo aj vyzeralo. Našťastie otec zomrel skor, než mohol presadiť svoju vôľu a oženiť ma, povedzme s Bellatrix Lestrangovou," pokrčil ramenami.

"Teda... už len tá predstava, že by bola Bellatrix moja matka..." otriasol sa zhnusene najmladší z mužov.

"A kde je Eru? Myslel som, že príde podporiť svojho brata," spýtal sa znenazdajky Sirius a nalial si už druhý pohárik punču.

"Neviem, už tu dávno mal byť. Odkedy sa o tom dozvedel, nevidel som ho. Akoby sa nás stránil," povzdychol si Harry a pohľadom prechádzal po celom salóne, či ho niekde nezazrie.

"Možno žiarli," uškrnul sa Sirius, no pod váhou dvoch nahnevaných pohľadov okamžite sklapol a musel uznať, že jeho vtip bol nemiestny. Cornélia mala pocit, že sa dusí. Stála vedľa toho neznámeho mladého muža a musela sa usmievať, hoci jej srdce krvácalo. Arthur bol pekný, a podľa tých pár slov, ktoré medzi sebou prehodili sa jej zdal byť aj milý a vtipný. Ako žena by sa po jeho boku zrejme nemala zle. Prinajmenšom by sa k nej nesprával tak chladne až kruto, ako jej otec k matke. Lenže ak sa nenaučia milovať jeden druhého, ani vzájomná úcta a tolerancia im nebudú zárukou šťastného a pokojného manželstva. Prečo len otec nesúhlasil s tým, aby si vzala Erua? Aj keď, možno ani on by ju nechcel. Ale k tomu aspoň ona niečo cítila a verila, že by sa jej podarilo aj v jeho srdci rozduchať plamienok lásky. Teraz, po boku jeho brata, ho však zrádza a akoby sama sebe prebodla srdce ostrou dýkou. Len čo sa zástup gratulantov rozišiel a ona bola konečne aspoň na chvíľu voľná, vybehla do záhrady a nechala svoje slzy, aby si razili cestičku po jej tvári. Želala si mať krídla a letieť preč. Preč od tohto všetkého a byť konečne slobodná. V posledných niekoľkých dňoch si naplno uvedomila, ako veľmi ju otec obmedzoval, aj keď si nikdy nemohla sťažovať na nedostatok jeho záujmu,

či lásky, ktorou ju zahrňal. Vedela, že ju mal rád a ona mala rada jeho, ale práve preto ju táto zrada bolela o to viac. Dobešla až k veľkému dubu na konci záhrady, kde často rada sedávala a nedbajúc na šaty, ktoré by mohla zničiť, sadla si do trávy a vzlykala.

Nepočula jeho kroky a preto sa strhla, keď pocítila čijusi dlaň na svojom ramene.

"Ty?" spýtala sa prekvapene.

"Áno, ja... smiem si prisadnúť?" spýtal sa tichým hlasom a nečakajúc na jej odpoveď si sadol hneď vedľa nej.

"Čo tu robíš?"

"Prišiel som blahoželať svojmu bratovi a jeho budúcej neveste," zamumlal a pozeral kamsi do diaľky.

"Vysmieváš sa mi?"

"Nie, to by som si nedovoli," pokrútil hlavou. "Vieš, nie si jediná, kto je z celého tohto cirkusu nešťastný."

"Máš na mysli svojho brata?"

"Áno, aj jeho. Vieš, on ani otec by s tou svadbou nikdy nesúhlasili, keby..." odmlčal sa.

"Keby?" dožadovala sa dokončenia vety.

"Tvoj otec ublížil našej mame a keby Arthur nesúhlasil, nechal by ju zomrieť. Arthur to urobil len preto, aby ju zachránil."

"Prečo mi to všetko hovoríš?" zvolala zúfalo. Nielen, že jej Eru práve povedal o ďalšej špinavosti jej otca, ale zároveň poukázal na to, že inak by Arthur nikdy so svadbou nesúhlasil. Nie je to ďalší dôvod k tomu, aby sa toho manželstva obávala? Čo keď ju bude Arthur obviňovať z toho, čo sa stalo a urobí jej zo života peklo? Dokáže ona zniesť pomyslenie na to, že mu je odporná a hnuší sa mu?

"Hovorím ti to len preto, aby si vedela, že je v rovnakej situácii ako ty. Nemal na výber. Ale tiež chcem, aby si pochopila, že to čo urobil, bolo od neho veľmi veľké gesto, ktoré svedčí o jeho charaktere. Je to moj brat a poznám ho lepšie než ty. Viem, že urobí všetko, aby ani jeden z vás netrpel tým, k čomu bol donútený. A časom... časom sa možno naučíte milovať jeden druhého," vravel potichu a ku koncu ho už takmer nepočula.

"Je možné zamilovať sa, keď už raz miluješ?" spýtala sa odrazu.

"Si ešte veľmi mladá... to čo cítiš je možno len chvíľkové pobláznenie, ktoré časom pominie. A keď objekt tvojich dievčenských snov zmizne z dohľadu, budeš to mať jednoduchšie," povzdychol si.

"Čože? O čom... o čom to hovoríš?" spýtala sa zmätene a srdce jej bilo ako splašené.

"Cornélia... nechcem, aby si si o mne vytvárala nejaké ilúzie," zamumlal.

"Ako... ako vieš, že ty..." jachtala a on sa smutne usmial, keď videl jej rozpaky.

"Mám sestru v tvojom veku, spomínaš si? Videl som, ako sa dívala na chlapca, do ktorého sa zaľúbila. Bol to ten istý pohľad, ktorým si na mňa hľadela nedávno, ale... Cornélia, ja nie som ten, komu má patriť tvoje srdce, aj keď ma toto priznanie bolí viac, než si myslíš," priznal.

"Tak prečo to vravíš? Vieš, že ťa mám rada a napriek tomu ma takto mučíš..." plakala. Bolo by jednoduchšie veriť tomu, že jej city sú neopätované preto, že o nich Eru nevie. Lenže takto... odmietol ju a tým, tým tu dýku v jej srdci zabodol ešte hlbšie.

"Ver mi, keby to šlo inak..." natiahol k nej ruku, ale než sa stihol dotknúť jej tváre, začul za sebou kroky a obzrel sa tým smerom.

"To je Arthur. Prosím, ak ma máš naozaj aspoň trochu rada, skús mať rada aj jeho. Neublížujte si navzájom a ... zabudni na mňa," zamumlal. "Požiadal som o preloženie a hneď po svadbe odídem. Bude to tak pre teba lepšie," zašepkal a palcom zotrel slzu stekajúci po jej tvári.

"Prečo mi nevybrali teba? Prečo?" šepkala smutne.

"Na to ti neviem odpovedať, ale nemala by si sa tým trápiť. Prial by som si, aby si bola šťastná a moj brat tiež. Prosím, pomôž mu! Spolu vám to pojde lepšie," dodal a keďže bol už Arthur príliš blízko, vstal a rozbehol sa do tmy tak, aby ho nebolo vidieť. Sledoval spoza plotu, ako si Artur sadol do trávy tam, kde ešte pred chvíľou sedel on sám. V hĺbke jeho duše ho pichol osteň žiarlivosti. Nikdy tak veľmi neľutoval to, že je adoptovaný. Jeho rodičia mu nikdy nedali pocítiť, že by pre nich bol o niečo menej synom, než Arthur, či neskôr Danko. Milovali ho naozaj ako vlastného a on ich tiež. Pokiaľ šlo o nejaké dedičstvo, to ho nezaujímal. Bolo mu jedno, že v tomto smere má pred ním Arthur prednosť, ale teraz... prečo ju nevydali zaňho, zopakoval si v duchu otázku, ktorú Cornélia vyslovila nahlas. Tak veľmi by si to želal... Bola od neho o dosť mladšia, ale na svoj vek bola veľmi inteligentná a vyspelá. Vedel by, ako sa o ňu postarať. Vedel by, že s ňou nesmie jednať ako s dieťaťom, hoci ním stále ešte je. Lenže on v nej od začiatku videl predovšetkým krásnu, možno trochu rozmarnú, no inteligentnú a milú mladú dámu, ktorá vzbudila cit, aký doteraz nepoznal. Nebol si úplne istý, či je to skutočne láska. Videli sa predsa len dvakrát a to nestačí na to, aby to zistil. Ale napriek tomu na ňu myslel každý deň a keď mu povedali, že si vezme za muža jeho brata... tí dvaja teraz sedeli vedľa seba a ich úlohou bolo nájsť riešenie ich spoločného problému. A to by sa im len ťažko darilo, keby bol nablízku. A on... on by asi nikdy nebol spokojný, ak by ju vídal denne po boku iného, a už vobec nie svojho brata. Nezistil by totiž, čo k nej skutočne cíti a tá predstava bola horšia, než vedomie, že musí zabudnúť. Eru sa zvrchol na podpätku, aby doprial dvojici potrebné súkromie. S tichým *Zbohom* na perách zmizol v tme.

Constance sedela za písacím stolom vo svojej izbe a kontrolovala dva zvitky pergamenu, ktoré práve dopísala. keď si bola istá, že je všetko tak, ako má, vložila ich do obálky a jeden priviazala k nohe malej sovičky. Otvorila okno a nechala ju vyletieť, aby mohla splniť svoje poslanie. Druhý list nechala ležať vedľa malej lektvarovej fľaštičky, ktorú pred chvíľou vyprázdnila. jej myseľ sa neustále túlala k spomienkam zo zasnubného večierku, ktorý bol pred tromi dňami. Vtedy mala prvýkrát po rokoch možnosť vidieť Cornéliu a jej sestru v jednej miestnosti, na malú chvíľu dokonca tesne vedľa seba. Snažila sa nájsť akékoľvek podobné črty, ktoré by mohli niekomu napovedať, že práve Cornélia je tá stratená dcéra, po ktorej neustále pátrajú... Lenže okrem farby očí nemali tie dve nič spoločné. Dokonca ani ona, ktorá vedela, že by u nich tú podobu hľadať mala, ju nenašla, tak ako by si to mohol všimnúť niekto iný?

Tým sa však zmarila aj jej posledná nádej na to, že Cornéliu niekto spozná a zabráni svadbe, ku ktorej nikdy nesmie dojsť. Neostávalo jej teda iné než... naposledy prešla pohľadom po svojej izbe, než sa schúlila do kľbka na posteli, aby v tichosti prijala svoj osud.

Kapitola č.15: Priznanie

Severus konečne odložil aj poslednú esej, ktorú mal na hromade, čakajúcej na oznámkovanie a rukami si pretrel unavené oči. Možno by si mohol ešte niečo prečítať, kým pojde spať, pomyslel si a prešiel k poličke s knihami. Už - už si sadal do obľúbeného kresla, keď sa ozvalo tiché ťukanie na okno. Pozrel tým smerom a zbadal malú sovičku, nesúcu akúsi správu. Otvoril teda okno a ona poslušne otrčila nohu, aby si mohol odviazať správu. Podľa rukopisu na obálke nedokázal určiť odosielateľa a tak rozthol obálku a pozrel na list. Hneď po prečítaní prvého riadku pochopil, že je správa určená do rúk jeho syna. Na obálke však stálo jednoducho *p. Snape* a preto sa sova zmýlila. Najprv mal Severus v pláne vrátiť list do obálky a odniesť ho rovno Harrymu, no pohľad mu padol na podpis a jeho zvedavosť rástla. Čítal preto ďalej.

*Pán Snape (Harry),
verte, že slová, ktoré Vám chcem povedať, sa mi nepíšu ľahko. Sú však
veci, ktoré už v sebe viac nedokážem dusiť a musím o nich niekomu
povedať prv, než...*

*Celý život som pred svetom chránila svoje tajomstvo, ale teraz, vo svetle
udalostí posledných dní viem, že je na čase, aby pravda vyšla najavo.
Pravda, ktorá Váš a moj život spája viac, než si dokážete predstaviť. Teraz
si asi myslíte, že hovorím o svadbe našich detí a máte čiastočne pravdu.
Nebyť tohto neskutočne nezmyselného zásahu mojho manžela, zostali by
naše rodiny žiť naďalej tak ako doteraz. Lenže práve tá svadba je niečo, čo
nemožem dovoliť. Snažne Vás prosím, zabráňte jej. Zastavte mojho
manžela než ublíži našim deťom a odsúdi ich k nešťastiu do konca života!
Ja nemám dosť odvahy postaviť sa mu a priznať pravdu. Pravdu, ktorá ma
bude stáť život.*

*V tejto chvíli prežívam rovnaký strach, aký som pociťovala pred
šestnástimi rokmi. Pod hrozbou smrti zo strany manžela, som sa dopustila
podvodu a žiaľ, zničila som niekoľko nevinných životov. Dnes môžem
vidieť škody, ktoré som svojim činom napáchala, ale už to nejde vziať
späť. Možno tušíte, o čom hovorím a máte pravdu. Podviedla som svojho
manžela a tvrdila som, že s ním čakám dieťa. To však bolo v jeho prípade
nemožné a ja som nechcela, aby moj život vyhasol predčasne. Dnes si
myslím, že by to tak ale bolo lepšie.*

*Uniesla som dieťa a manželovi tvrdila, že je jeho. Nikdy ani na okamih
nezapochyboval o mojich slovách a hoci to nijako nezmenilo jeho vzťah ku
mne, dcéru miloval viac než čokoľvek iné na svete. Chápem, že aj teraz
pre ňu chce len to najlepšie, no vo svojej slepej láske k nej jej škodí viac,
než som to urobila ja za celý život. Chce ju oženiť s vlastným bratom a to...
nedovoľte to. Cornélia je vaša dcéra. Dcéra, o ktorú ste mojhou vinou prišli,
keď bola ešte úplne maličká. Viem, že nech teraz poviem čokoľvek, nič
nedokáže ospravedlniť moju vinu a vy máte plné právo ma nenávidieť.
Vedzte, že na vašom mieste by som necítila nič iné a hnusím sa sama
sebe za to, čo som bola schopná urobiť.*

Nežiadam vaše odpustenie... toho pre mňa na svete niet. Žiadam len, aby ste zabránili ešte väčšej tragédii, ktorá by vašu rodinu postihla, ak by k svadbe došlo. Zastavte to skor, než bude neskoro. Ja už nič nezmožem. Prijmem svoj trest, ktorý som mala prijať dávno predtým, než som sa tohto ohavného zločinu dopustila.

Mám k vám ešte jednu prosbu. Neodudzujte za to, čo sa stalo Marcusa! Neobviňujte ho za to, že chcel pre svoju dcéru len to najlepšie, hoci si k tomu vybral zlú cestu. Miluje ju a ona jeho. Ak by ste ich rozdelili, zabilo by ich to oboch. Verím, že sa vám podarí vyriešiť veci lepšie, než mne.

Constance Oliviersová

Severus neveriacky pozeral na list a od prekvapenia takmer nedýchal. Odhalenie, ktoré priniesla táto správa, je viac než radostné, ale i bolestné zároveň. Na chvíľu nevedel, čo by mal urobiť. Ísť za Harrym a ten list mu ukázať? A čo keď je to len nejaký podvrh, akým sa tá žena snaží svadbe zabrániť? Ak by sa neskôr ukázalo, že je to lož, Harrymu a Ginny by to ublížilo ešte viac. Nie... kým si neoverí pravdivosť tejto informácie, Harry sa o tom nedozvie, rozhodol sa. Avšak jeho vlastné pochybnosti mu nedovoľovali čakať dlho. Prečítal si list od Constance ešte trikrát, než vzal z vešiaka svoj plášť a rozhodol sa vykonať jednu neodkladnú návštevu. Trvalo hodnú chvíľu, než niekto odpovedal na Severusove naliehavé búšenie do dverí.

"Čo si myslíte, že robíte?" oboril sa naňho Marcus, len čo zistil, kto sa tak naliehavo dožaduje jeho pozornosti.

"Kde je tvoja žena, Oliviers?" spýtal sa bez okolkov a vrátil sa dnu.

"Čo si to dovoľujete? Okamžite vypadnite z mojho domu!" zrúkol Marcus a vytiahol svoju hůlku. Severus ho však bez námahy odzbrojil a ich pohľady, jeden horší než druhý, sa stretli.

"Neunúvajte sa, chcem hovoriť s vašou ženou. Hneď!" vyštekol Severus a hůlkou mieril svojmu sokovi priamo na hrud'. Ten sa trochu neochotne pohol k schodom a viedol našťavaného Severusa do izby svojej manželky. Zaklopal na dvere a bez toho, aby počkal na odpoveď, vošiel dnu.

"Constance!" zavolať na ňu, no ona naďalej spala. Nie práve jemne ňou zatriasol, no jej ruka bezvládne skĺzla z postele a Marcus odrazu akoby skamenel.

"Čo to má..." jachtal. V tej chvíli Severus pochopil zmysel slov: *Pravdu, ktorá ma bude stáť život a Prijmem svoj trest, ktorý som mala prijať dávno predtým, než som sa tohto ohavného zločinu dopustila.* Pristúpil k stolu a privoňal k fľaštičke od lektvaru. Bez zaváhania rozpoznal jed.

"Je po všetkom," oznámil Marcusovi, ktorý sa stále márne pokúšal svoju ženu zobudiť.

"Ako to myslíte, po všetkom?" oboril sa naňho a až teraz si všimol fľaštičku a list ležiace na stole. Schmatol list a roztrhal obálku. Na liste stálo len jednoduché:

Váha viny je väčšia, než dokážem zniesť. Cornélia nie je tvoja dcéra, Marcus. Je to stratené dvojča Daniely Snapeovej, sestra muža, za ktorého

ju chceš vydať. Neurob chybu, ktorú budeš ľutovať do konca života, tak ako ja. Odpusť. Robila som to z lásky k tebe.

Constance

"To nemože byť pravda!" skríkol a zmačkal papier vo svojej ruke.

"Je to pravda. Cornélia je moja vnučka a je na čase, aby sa vrátila k svojim skutočným rodičom. Prišiel som si len overiť slová vašej ženy, ale jej smrť je dostatočným priznaním," ozval sa Severus a sklonil svoju hŕlku.

Nepredpokladal, že by Marcus v tej chvíli zaútočil, ale opak bol pravdou.

"Moja dcéra zostane so mnou! Nedovolím nikomu, aby mi ju vzal!" kričal ako zmyslov zbavený a vrhal na Severusa jednu kliatbu za druhou. Ten sa celkom úspešne bránil, kým Marcus nepoužil jednu zo svojich tajných zbraní.

"*Clamitare pyr meus* " povedal a na dlani sa mu objavila veľká ohnivá guľa. Zvyšok jeho slov zanikol v hukote ohňa, ktorý mieril k Severusovi.

"*Protego!*" zakričal, no jeho kúzlo len odhodilo Marcusa z miesta, kde stál.

Plamene postupovali k Severusovi, no namiesto, aby ho začali páliť

zvonku, vstreballi sa do jeho tela a on cítil, ako ho oheň spaľuje zvnútra.

Oči sa mu rozšírili od údivu a lapal po dychu. Pozrel smerom, kde myslel,

že uvidím stáť Marcusa s víťazoslávnym úškrnom na perách, ale na jeho

veľké prekvapenie bol Marcus mŕtvy. Jeho kúzlo ho odhodilo ku krbu a on

sa nabodol na jeden z pohrabáčov, ktoré boli postavené v stojane. Jeho

teraz už prázdny výraz prezrádzal, že ho Severus prekvapil. Tomu to však

už bolo jedno. Jeho telom sa rozlievala príšerná bolesť. Bol ako v jednom

ohni, len s tým rozdielom, že tento oheň nebolo vidieť. Zozbieral všetky

zvyšky svojich síl, aby sa dostal von z domu a premiestnil sa k hraniciam

školy. Ďalej sa však nedostal. Oheň ho úplne ochromil a on zostal ležať v

tráve, nehybný a bezmocný. V agónii bolesti mu neostávalo iné, než čakať,

kým ho niekto objaví, alebo, v lepšom prípade, zomrieť.

Kapitola č.16: Život v troskách

Dom Olivierovcov sa ponoril do ticha a Cornélia sa konečne osmelila vyjsť zo svojej izby. Počula, ako sa otec s niekým háda a potom zvuky prebiehajúceho boja. Bála sa. Zo skúseností vedela, že by otec neocenil, keby v tej dobe čo i len vystrčila nos z dverí a tak čakala za dverami, zatínajúc zuby a modliac sa, aby boli jej rodičia v poriadku.

Ticho, ktoré sa po chvíli rozhostilo ju však neukľudnilo. Toto ticho so sebou nieslo predzvesť niečo strašného a keď kráčala k matkinej izbe, hrdlo jej zvieralo úzkosťou. Už bola takmer tam, keď zbadala čiernovlasého muža tackavo kráčať ku dverám. Spoznala ho a kým si nebola istá, že odišiel, zostala ukrytá za rohom. Dva kroky ju delili od izby, v ktorej sa pred chvíľou odohrávalo doslova peklo. A peklo veru neskončilo ani teraz. Odchýlila dvere a jej pohľad padol na mŕtveho otca.

„Ocko!!! Nie!!!“ skríkla a bežala k nemu. Roztrasenou rukou siahla na jeho prebodnutú hrud' a jej prsty nahmatali niečo teplé a lepkavé. Krv. Bolo jej tu veľa a ona ako v tranze hľadala do otcových prázdnych očí. „Ocko!“ šepala zúfalo. V jeho očiach len márne hľadala akúkoľvek iskru života, akýkoľvek náznak lásky, nehy či naopak nenávisti. Nebolo v nich nič, len prázdnota. Bol mŕtvy.

Cornélia cez slzy takmer nevidela, ale napriek tomu sa rozhliadla po izbe, zničenej bojom, a pohľad jej padol na matku. Ak si doteraz myslela, že horšie to už byť nemôže, mýlila sa. Márne ňou triasla a snažila sa ju zobudiť. Došlo jej, že na tomto svete zostala samučičká ako prst.

Nechápala prečo, no vedela, vďaka komu. Severus Snape zabil jej rodičov. Chcel tak zabrániť, aby sa vydala za jeho vnuka? To nemohol nájsť iný spôsob? Nenávidela ho. Nenávidela celú tú rodinu a už nikdy, nikdy nechcela nikoho z nich ani vidieť.

Podišla k matkinmu stolu, aby napísala krátku správu a poslala ju krbom z inej miestnosti na ministerstvo. Bola to žiadosť o pomoc. Nenapadlo ju, čo iné by mohla urobiť. Až keď sa vrátila späť, nevediac, čo vedie jej kroky znova priamo tam, padol jej zrak na pokrčený list pergamenu, ktorý ležal na zemi a ona sa preň zohla. Hlava sa jej zatočila a kolená sa podlomili.

Zviezla sa na zem a lapala po dychu. Celý jej život bol odrazu v troskách. Ona nebola dcérou svojich rodičov. Nebola Cornélia Oliviersová, ako jej celý život tvrdili jej rodičia. Rodičia, ktorí sú teraz aj tak mŕtvi a ona... kto vlastne je? Čo s ňou teraz bude? Znova pozrela na mamin list a na slová: *Je to stratené dvojča Daniely Snapeovej, sestra muža, za ktorého ju chceš vydať. Ako jej to len mohli urobiť? Ako?* Bola dcérou ľudí, ktorých vinou prišla o rodičov. O tých, ktorí ju vychovali a dali jej strechu nad hlavou. Ľudí, ktorých nenávidela, napriek tomu, že by ich mala milovať. Nemohla. Nemohla cítiť nič, než surovú nenávisť a nekonečnú prázdnotu. S rukami od krvi a tvárou zmáčanou od slz sedela schúlená v rohu izby a neprítomne hľadala do neznáma, kým neprišli ľudia z ministerstva.

Eru bol už na odchode, keď začul svojho kolegu, ako kričí na pohotovostnú skupinu.

„Máme tu vraždu v sídle Olivierovcov. Vrahom je vraj akýsi Severus Snape, ktorý utiekol,“ ohlásil a Eru akoby skamenel.

„Čo si to vravel?“ spýtal sa šokovane kolegu. Ten naňho nechápavo pozrel a zopakoval správu.

„Oh, pre Merlinu... Severus Snape... Oliviers... je to ten, kto si myslím, že to je?“ spýtal sa a Eru prikývol.

„Môžem ísť s vami?“ spýtal sa odrazu.

„Nemal by si. Táto udalosť sa ťa osobne dotýka a mohlo by...“ otáľal Donald Orwel, ten, ktorý zachytil Cornéliu žiadosť o pomoc.

„Čo, Donald? Máš na mysli marenie vyšetrovania? V tom dome je budúca žena môjho brata a nevieme, kto bol zavraždený. Musím vedieť, či nie je zranená. A k tomu všetkému... označili za vraha osobu, ktorá je mi veľmi blízka. Musím vedieť, čo sa deje!“ skríkol Eru a Donald naňho chvíľu mlčky hľadel.

„Pôjdeš so mnou k Olivierovcom. Tento prípad sa ťa netýka, budeš len ako nezaujatý pozorovateľ, aby si sa uistil, či je to dievča v poriadku. Obávam sa, že nechať ťa tu by mohlo spôsobiť väčšie komplikácie,“ zamumlal a mal na mysli možnosť, že by Eru varoval Severusa.

„Vďaka,“ odvetil Eru a spolu s ostatnými sa rýchlo premiestnili k spomínanému sídlu.

Na klopanie nik nereagoval, čo len svedčilo o tom, že nejde o planý poplach. Vošli teda dnu a pátrali po známkach násilia. Tiché vzlyky sa k nim niesli z poschodia a tak sa vydali za nimi. Bol to práve Eru, kto ako prvý zbadal hrozný výjav v izbe. Marcus a Constance mŕtvi a v rohu schúlená vzlykajúca Cornélia celá od krvi. Srdce mu zovrelo úzkosťou, keď sa k nej rozbehol a opatrne, ako ranené vtáča ju vzal do náruče.

„Cornélia, si zranená? Je ti niečo?“ pýtal sa a snažil sa nájsť nejaké zranenia. Po chvíli mu došlo, že krv na jej rukách a šatách musela byť Marcusova a nevýslovne mu odľahlo. Privinul si k sebe vzlykajúcu dievčinu a snažil sa ju upokojiť.

„Čo sa stalo?“ dožadoval sa vysvetlenia Donald.

„On... on ich zabil,“ jachtala Cornélia a pozrela na neznámeho muža.

„Počula som, ako sa hádali... potom bojovali a keď som sem prišla...“ znovu sa rozplakala. Nedokázala pozrieť na telá svojich rodičov.

„Viete, kto to bol, slečna Oliviersová? Videli ste ho?“ pokračoval Donald jemne a ona prikývla. Eru akoby zamrzol. Bola to ona, kto na lístok napísal, že tu videl jeho dedka? Poznala ho, ale nemohla sa zmýliť?

„Bol to on... tvoj starý otec,“ povedala odrazu neuveriteľne mrazivým hlasom, a akoby si až teraz uvedomila, kto ju objíma, odtiahla sa. „Zabil mojich rodičov. Zabil ich a ja ho nenávidím,“ povedala s ľadovým kl'udom. „Všetkých vás nenávidím! Všetkých! Už vás nikdy nechcem vidieť!“ kričala ako zmyslov zbavená.

„Cornélia, si rozrušená...“ snažil sa ju utíšiť.

„Vypadni! Nechcem nikoho z vašej prekliatej rodiny vidieť. Rozumel si? Nikoho!“ kričala naďalej a jej hnev sa miesil s obrovskou bolesťou. List, ktorý doteraz zvierala vo svojej ruke jej vypadol a on po ňom siahol.

Pravda, ktorú mu ten kúsok papiera zvestoval, ho zasiahla plnou silou.

„Eru, bolo by lepšie, keby si odišiel. Slečna Oliviersová si zjavne nepraje, aby si tu bol. Navyše, dostal som správy o tvojom starom otcovi,“ ozval sa odrazu jeho nadriadený.

„Kde je? Nevzali ho do Azkabanu, však? Určite je nejaké vysvetlenie...” začal potichu.

„Je v Bradaviciach. Aj on bol zrejme zranený a vraj na tom nie je práve najlepšie,” oznámil mu.

V tej chvíli bol Eru rozpoltený tak, ako ešte nikdy v živote. Bojoval medzi potrebou objasniť Cornéliu, ktorá, ako sa ukázalo, bola jeho stratená nevlastná sestra. Celý ten čas bola tak blízko a nevideli to. Ani nemohli. Nech sa snažil akokoľvek, jej podoba s Danielou začínala i končila farbou očí. Lenže ona o jeho objatie nestála. Kričala naňho, ako veľmi ich všetkých nenávidí, hoci ak čítala ten list, vedela pravdu.

V rovnakej chvíli však chcel vybehnúť z toho domu, nasiaknutého zlom a teraz i prestúpeného pachom smrti, a zistiť, čo je s jeho dedkom. Bol zranený... ako veľmi? Podarí sa Poppy ho z toho dostať? Čo ak... nie, nechcel na to ani len pomyslieť. Napokon sa rozhodol. Tu je v tejto chvíli zbytočný. Možno keď sa Cornélia trochu upokojí, bude sa s ňou dať hovoriť, ale teraz...

„Budem v Bradaviciach. Musím zistiť, čo s ním je,” oznámil svojmu nadriadenému a ten len mlčky prikývol a sledoval mládenca miznúceho na schodoch rodinného sídla Olivierovcov.

Kapitola č.17: V moci ohňa

Nevedel, ako dlho trvalo, kým ho niekto objavil. Kvôli bolesti, ktorá zožierala celé jeho telo, mu aj sekunda pripadala ako večnosť a on mal pocit, že sa čoskoro zblázni. Bolest', ktorú kedysi cítil počas splnu, proti tejto bledla závisťou.

Severus sa pokúsil pohnúť, no nešlo to. Nie preto, žeby to snád' bolelo viac, pretože to už asi ani nešlo. Lenže jeho telo bolo odrazu nehybné a on necítil nič, okrem spaľujúcej, drvivej bolesti šíriacej sa celým telom. Oheň v jeho tele zrejme poškodil nervové zakončenia a on nebol schopný ani len otvoriť ústa, nieto ešte pohnúť rukou, či inou časťou svojho tela. Mohol len vidieť, počuť a cítiť ničivú bolesť a zase len bolesť. Chcel kričať, ale nemohol. Chcel zomrieť, ale smrť si preňho stále nechodila. A tak len čakal, na pokraji šialenstva, kedy sa nad ním osud zmiluje a konečne niekto príde ukončiť jeho trápenie.

Harry sa práve vracal s Ginny z Prasiniek. Bolo už neskoro, ale im to neprekážalo. V posledných dňoch mali len málo času jeden pre druhého a on mal pocit, že malou večernou prechádzkou do dediny nič nepokazia. Kráčali ruku v ruke a blížili sa k hraniciam školských pozemkov. Na malú chvíľu sa obaja snažili odpútať od problémov ich každodenného života a cítiac vzájomnú lásku a podporu sa im to aspoň dnes naozaj podarilo. Na malý moment boli zas len oni dvaja, tak ako kedysi a hoci vedeli, že len čo sa vrátia, padne to všetko na nich ako lavína, užívali si ten pocit. Už z diaľky počuli známe puknutie sprevádzajúce premiestňovanie. Plní obáv na seba pozreli a pridali do kroku. Hŕlkami si svietili na cestu a rýchlymi krokmi sa blížili k telu, ležiacemu na zemi.

„Zostaň tu!“ zašepkal Ginny a opatrne sa blížil postave. Len čo vo svetle hŕlky zbadal tmavý plášť a čierne vlasy svojho otca, premkla ho hrôza.

„Ocko!“ zvolal a bežal k nemu. V závese za ním aj Ginny a obaja sa sklánali nad bezvládnym mužským telom.

„Čo mu je?“ spýtala sa roztraseným hlasom.

„Neviem,“ odpovedal a prezeral otcove zranenia. Niektoré krvácali, ale neboli životu nebezpečné. „Ocko, počuješ ma? Čo sa ti stalo?“ pýtal sa otca, pretože si všimol, že je pri vedomí. Ich pohľady sa stretli a Harry v tých otcových videl strach. „Ocko...“ vydýchol. Lenže Severus akoby ho nevnímal, napriek tomu, že naňho hľadel.

„Musíme ho rýchlo dostať k Poppy, je v šoku,“ rozhodol a vyčaroval nosidlá. Pripadalo mu to ako celá večnosť, kým sa dostali na ošetrovňu a za celý čas nevydal Severus ani hláska, nepohol sa, ani nijak nedal najavo, že stále žije.

„Čo pre Merlina sa mu stalo?“ zvolala ošetrovateľka a uložila Severusa na voľnú posteľ.

„Našli sme ho pri hraniciach pozemkov. Chvíľu predtým sa odkiaľsi premiestnil,“ vysvetľoval mladý riaditeľ a so strachom v očiach sledoval, ako sa Poppy stará o jeho otca.

„Tie povrchové zranenia nie sú až také vážne, aby spôsobili takýto šok,“ skonštatovala zamračene.

„Tak čo ho spôsobilo?“ spýtal sa priškrteným hlasom.

„Hm...“ zamumlala a pár krát mávla nad profesorom lektvarov hŕlkou a čosi si mrmlala popod nos. „To nevyzerá dobre,“ zvolala odrazu a hnala sa do svojej pracovne. Harry cez otvorené dvere videl, ako sa prehrabáva v množstve lektvarov a sledoval ju, ako sa vracia s plnou náručou kadejakých fľaštičiek. Postupne odmeriavala potrebné množstvá na lyžičku a liala ich Severusovi do úst.

„No tak, Severus, toto ti trochu pomôže, len otvor ústa,“ dohovárala mu ako malému dieťaťu, no napriek tomu mu musela ústa otvoriť a kúzlom muža prinútiť, aby prehltol. Po pár minútach sa zdalo, že sa jeho telo trochu uvoľnilo, no stále bolo akési stuhnuté, až meravé.

„Čo je s ním?“ spýtal sa Harry a cítil, ako Ginny pevnejšie zovrela jeho ruku.

„Poznáš prirovnanie: Telo ako v ohni, Harry? Tak toto nie je prirovnanie,“ povzdychla si stará ošetrovatel'ka.

„Čože?“ nechápal.

„Nikdy som sa s niečím podobným nestretla,“ priznala. „Jeho telo zvnútra spaľuje akýsi oheň a šíri sa do celého tela. Dala som mu to najsilnejšie, čo mám proti bolesti, ale tie lektvary to len na chvíľu zmiernia,“ vysvetlila.

„Nemôžeš ho uhasiť?“

„Keby som mohla, nemyslíš, že som to dávno urobila?“ oborila sa naňho pohoršene. No potom si povzdychla.

„Nie je to obyčajný oheň či nejaká kliatba. Ten oheň zoslal niekto, kto ho ovládal a uväznil ho v jeho tele. Len ten, kto oheň vyvolal ho môže zrušiť. Čítala som v jednom článku o niečom podobnom. Vtedy nešlo o oheň, ale vodu. Dotyčný sa utopil skôr, než sa mu dostalo pomoci,“ zamumlala.

„Nie, to nemôže byť pravda. Chceš povedať, že ak mu nepomôžeme, upáli... upáli ho ten oheň zvnútra zaživa?“ jachtal šokovaný Harry a posadil sa k otcovi na posteľ.

„Áno, ale žiaľ, bude to trvať veľmi dlho. V prípade, o ktorom som hovorila, to trvalo niekoľko týždňov. Tomu úbožiakovi sa plnili pľúca vodou a...“

„Dost! Nechcem to počuť!“ vykrikoval Harry. „Si si istá, že nie je nič, čo by mu pomohlo?“

„Pomohlo by zistiť, kto mu to urobil. Len ten to môže zrušiť,“ dodala Poppy a vzdialila sa do svojej pracovne.

Harry pozeral na otca, ktorý nehybne ležal na posteli. Držal ho za ruku a prial si, aby preňho mohol niečo urobiť. Lenže čo? Pozrel do tmavých očí, ktoré sa pomaly otvorili a vyhládali toho, kto ho vytrhol z pazúrov smrti.

„Ocko... počuješ ma? Ako sa cítiš?“ spýtal sa, keď si všimol, že je otec pri vedomí a jeho oči sa zdali byť živšie, než tam vonku. Odpovede sa však nedočkal. Namiesto toho pocítil slabý nátlak na svoju myseľ. Nie však dosť silný na to, aby sa vytvorilo spojenie. Harry však pochopil, že sa jeho otec pokúša spojiť pomocou nitrobrany. Zrejme však bol príliš vysilený, aby toto spojenie nadviazal sám a tak sa o to pokúsil Harry.

„Počuješ ma, ocko?“

„Vďaka Merlinovi, Harry. Urob konečne niečo, nech to prestane!“ žiadal a Harryho naplno zasiahlo otcove zúfalstvo.

„Poppy ti dala niečo na zmiernenie bolesti, ale nevieme ten oheň zastaviť,“ priznal Harry.

„Je to trochu slabšie, ale stále...“ zarazil sa prudko a Harry mohol cítiť, že zbiera všetku silu k tomu, aby mohol pokračovať. „Bolí to!“ zreval Severus vo svojej mysli.

„Vydrž ocko! Prosím, vydrž! Nájdem spôsob, ako ti pomôcť. Len mi povedz, kto ti to urobil. Len tá osoba toto môže zrušiť,“ naliehal Harry a všetko jeho sebaovládanie bolo razom preč. Jeho otec azda ešte nikdy nebol taký zúfalý a bolesť, ktorú prežíval ho priam drvila.

„Oliviers... je... mŕtvy,“ habkal Severus. „Cornélia.... ááááááá!“ skríkol tak prudko, až Harryho vypudil zo svojej mysle.

„Poppy, rýchlo, potrebujem niečo od bolesti!“ zvolal Harry a po tvári mu stekali slzy zúfalstva.

„Dala som mu maximum, čo môže dostať. Skôr než za hodinu nesmie dostať nič, inak ho to zabije,“ pokrútila ramenami ošetrovateľka a Harry pocítil obrovskú vlnu bezmocnosti.

„Nemôžeme ho uviesť do umelého spánku, aby tak netrpel?“ navrhol Harry.

„Možno by to šlo, ale istá si tým nie som. Bolesť tým rozhodne nezmizne a aby som si bola istá, že mu to nijako neškodí, muselo by to byť len na pár hodín,“ namietala.

„To viem, ale on ju možno bude vnímať menej,“ zašepkal a naklonil sa nad otca.

„Viem, že ma počuješ ocko. Spomínam si, čo si vravel pred rokmi, keď sme ťa chceli chrániť podobným spôsobom, že sa nenecháš uspať ako pokusný králik, ale ja neviem, ako inak ti v tejto chvíli pomôcť. Odpusť mi to, je to teraz to najlepšie, čo vymyslím, ale nájdem lepší spôsob, sľubujem. Len to vydrž a nevzdávaj to!“ žiadal Harry a Severusove oči boli znova zastreté, akoby jeho myseľ bola na míle ďaleko, za bránami obrovskej bolesti.

Poppy priniesla lektvar, ktorým ho mali uviesť do magického, niekoľkohodinového spánku a Harry mu ho nalial do krku. Zvierať otcovu ruku vo svojej, akoby dúfal, že tým spojením môže na seba prevziať aspoň časť tej bolesti, ktorú cíti. Vzal by ju na seba hoc aj celú, ak by to bolo nutné.

Severusove viečka konečne poklesli a Harry vstal, rozhodnutý urobiť čokoľvek. Vo chvíli, keď vychádzal z ošetrovne, kráčala oproti nemu skupinka niekoľkých bytrozorov, v čele s Kinglseym Pastorkom.

„Kingsley, čo sa deje?“ spýtal sa rovno.

„Prišiel som kvôli tvojmu otcovi. Dostali sme správu, že v sídle Olivierovcov došlo k vražde a jeho označili ako vraha,“ mračil sa Kingsley.

„Keď som počul, že ide o Severusa, rozhodol som sa to preveriť osobne. Kde je? Jeho byt je prázdny.“

„Je na ošetrovni a bojuje o holý život. Ak naozaj zabil Oliviersa, zrejme si to zaslúžil, za to, čo mu urobil. Alebo si myslíš, že Severus vraždí ľudí na počkanie?“ odvrkol Harry podráždene.

„Samozrejme, že si to nemyslím. Som tu práve preto, aby som zistil, ako to bolo. Potrebujem Severusa vypočuť,“ trval na svojom bytrozor.

„To nebude možné. Ten bastard naňho zoslal oheň a ten teraz spaľuje jeho telo zvnútra. Stihol už poškodiť všetky nervové zakončenia a je ochrnutý natoľko, že nemôže ani hovoriť. Trpí strašnými bolesťami a len na malú chvíľu sa mi s ním podarilo hovoriť pomocou nitrobrany, než ma odtiaľ vypudil práve tou bolesťou. Poppy ho uviedla do umelého spánku, ale to

nič nezmení na fakte, že ak rýchlo nenájde niekoho, kto ovláda oheň, aby ho odvolal, môj otec zomrie. Naozaj si myslíš, že ťa s ním nechám hovoriť? Teraz je dôležité nájsť spôsob, ako mu pomôcť, až potom si ho vyšetruj ako podozrivého z vraždy a teraz ak dovoľíš, idem sa pokúsiť zachrániť svojho otca,” zavrčal a hoci si uvedomoval, že jeho slová boli až príliš tvrdé, nemohol to zmeniť. Hovorila z neho bezmoc a zúfalstvo. Kingsley bol jeho priateľ a teraz tu prišiel, aby jeho otca obviňoval z niečoho takého ohavného...

„Harry!” zavolať naňho bystrozor, keď už bol takmer na schodoch.

„Áno?” spýtal sa podráždene. „Je mi ľúto, čo sa stalo Severusovi. Ak by som mohol nejako pomôcť...” nechal vetu visieť vo vzduchu a Harry by sa najradšej od hanby prepadol. Naozaj nemal naňho tak kričať.

„Ďakujem a... prepáč,” zamumlal.

„To nič. Hlavne mu pomôž,” usmial sa starší muž smutne a pokynul svojim spoločníkom, aby ho nasledovali.

Harryho prvé kroky viedli do Severusovej pracovne. Ak mohol nájsť nejaký spôsob, akým otcovi pomôcť, potom to bolo tam. Možno nejaký Severusov lektvar, alebo kúzlo... lenže kde začať, pýtal sa sám seba, keď sa za ním zavreli dvere otcovej pracovne. Zrak mu padol na list, ktorý bol nedbalo pohodený na stole. To sa na otca, ktorý mal všetky pomôcky na stole usporiadané takmer na milimeter presne, nehodilo. Vzal ho teda a zistil, že tento kus papiera je za všetkým tým nešťastím, ktoré sa odohralo dnes v noci. Chvíľu mu trvalo, kým sa spamätal z prvotného šoku, no hneď potom bežal na ošetrovňu najrýchlejšie, ako mohol.

„Ginny! Našiel ju! On ju našiel!” volal na svoju ženu, ktorá naňho nechápavo hľadela zo stoličky pri Severusovej posteli.

„Nerozumiem, Harry. Kto koho našiel?”

„Severus zistil, kde je naša dcéra. Napísala mu to v tom liste, preto tam šiel a zrejme došlo k boju,” vysvetľoval Harry zmätene, no ona stále ešte nerozumela a hľadela naňho ako na blázna. Zmohla sa len na jedno:

„Kde je naša dcéra?” zašepkala.

„Cornélia Oliviersová je Lillian, mami,” ozval sa hlas odo dverí. Stál tam Eru a na tvári vážny výraz.

„Čože? Cornélia? Ale ako to?” nevychádzala z údivu. Harry však bol prekvapený niečím iným.

„Ako to vieš?”

„Idem od Olivierovcov. Constance sa otrávil, zrejme potom, čo napísala tie listy, v ktorých odhalila pravdu a Marcus... museli s dedkom bojovať a odhodilo ho to ku krbu, kde... je mŕtvy,” vysvetlil a pristúpil bližšie k posteli.

„A Cornélia?” spýtali sa takmer jednohlasne.

„Je v šoku. To ona ich našla a žiaľ, videla dedka odtiaľ odchádzať. Keď som s ňou hovoril, kričala na mňa, že to my môžeme za to, že sú jej rodičia mŕtvi a že nás všetkých nenávidí,” zamumlal. „Ako je na tom starý otec?”

„Nie veľmi dobre. Musíme čo najskôr nájsť spôsob, ako mu pomôcť, ale nič mi nenapadá,” povzdychol si Harry. Stál tam a odrazu nevedel, čo má robiť. Jeho otec sa opäť ocitol na hranici medzi životom a smrťou a jeho stratená dcéra... kvôli udalostiam, ktoré sa odohrali pred pár hodinami ju možno stratia navždy práve vo chvíli, keď ju našli.

Kapitola č.18: Ty môžeš...

Ešte v ten večer povedal Harry pravdu o Cornélii aj svojim zvyšným deťom. Arthur, tak ako všetci, bol najviac otrasený zistením, že sa takmer oženil so svojou sestrou. Daniela bola naopak potešená, že konečne našla stratenú sestru. Vždy jej stratu vnímala ako stratu časti samej seba a teraz, akoby konečne našla ten chýbajúci kúsok skladačky svojho života. A Eru... ten vedel, že to, čo ku Cornélii cíti, je na míle vzdialené tomu, čo cíti k Daniele. Nebola to náklonnosť, nebola to ani sesterská láska. Cítil k nej viac než to, lenže odteraz musí svoje pocity navždy potlačiť a nie kvôli tomu, že ako žena preňho bude nedostupná... je to prakticky jeho sestra, aj keď má každý inú krv. Nie sú pokrvní príbuzní, ale keby ju pred rokmi neodlúčili od jej skutočnej rodiny, nikdy by sa to nemohlo stať. Videl by ju vyrastať, tak ako Danielu a jeho city k nej by boli rýdzo súrodeneckého charakteru.

Na druhý deň sa Harry pokúsil s Cornéliou hovoriť, ale bolo to snád' horšie, než opisoval Eru. Vmietla mu do očí, že ich všetkých nenávidí a radšej by zomrela, než by mala žiť s ľuďmi, ktorí ju pripravili o rodinu. Nedbala na to, že práve tá rodina, o ktorej vravela, ju pripravila o tú skutočnú. Nakoniec to boli Malfoyovci, ktorí jej pomohli zariadiť pohreb a vzali ju k sebe, pretože ešte nebola plnoletá a nemohla zostať sama.

Harry s Ginny síce hľadali pomoc na ministerstve, ale márne. Úradníci síce uznali, že je možné, že Cornélia Oliviersová je v skutočnosti Lillian Snapeová, ale kým ona sama odmieta akýkoľvek kontakt s nimi, nik ju nemôže nútiť. Nie, pokiaľ je niekto, kto sa o ňu postará a ten niekto bol Draco Malfoy. Všetkým bolo jasné, že tomu podliakovi išlo len o jej peniaze, lenže nik s tým nič neurobil a tak sa Harry s Ginny len prizerali tomu, ako sa ich dcéra ženie do nešťastia. Len strach z toho, aby Cornélia nevyviedla nejakú hlúposť, ich držal trochu stranou.

A starosti im všetkým nerobila len ich dcéra. Hrozba smrti stále visela nad Severusom a Harry nebol ani o krok bližšie k tomu, ako mu pomôcť. Bolo to už päť dní a oni ho udržiavali v umelom spánku tak dlho, ako to len šlo. Občas ho však museli zobudiť, pretože podľa Poppy by prílišná intenzívna bolesť v kombinácii s dlhým magickým spánkom mohli viesť k trvalému poškodeniu mozgu. Vo chvíľach, keď bol Severus pri vedomí, sedávala pri ňom Calwen alebo Harry a rozprávali mu o všetkom možnom, aby odpútali jeho pozornosť od bolesti, ktorú ani pomocou najsilnejších lektvarov nedokázali úplne potlačiť.

Dnes bol jeden z tých dní, kedy mal byť Severus pri vedomí. Ležal tam s otvorenými očami a hľadel do bieleho stropu, ktorý hrozil svojou veľkosťou, že ho čochvíľa zavalí. Chcel odvrátiť pohľad od toho miesta, no nemohol. Bol neschopný urobiť jediný pohyb. Nemohol ani len pohnúť perami, aby si vypýtal vodu či niečo, čo by potlačilo tú neznesiteľnú bolesť. Mohol len pozerieť na to jedno jediné miesto a čakať, kým sem niekto príde.

Počul, ako sa dvere otvorili a znova potichu zatvorili. Podľa krokov vedel, že je to Harry a naozaj, čierna strapatá hlava sa o chvíľu zjavila v jeho zornom poli.

„Ahoj, ocko,“ pozdravil ho jeho syn a ich pohľady sa na malý moment stretli. Cítil, ako sa jeho telo pohlo, ale nie jeho vlastným pričinením. Harry mu podložil chrbát vankúšom a posadil ho. Odrazu videl ošetrovňu v celej jej paráde, aj keď jeho zorný uhol pohľadu mu nedovoľoval ju vidieť skutočne celú.

„Máš úplne suché pery a pokožku, zrejme si dehydrovaný. Musím povedať Poppy, aby ti častejšie dávala napiť,“ zamumlal Harry a použil *Aguamenti* a síce sa po tomto jednoduchom kúzle dostavila len minimálna úľava, bola to úľava. Harry však nezabudol na to, že lepšie než kúzlo je voda sama o sebe a priložil pohár s chladnou čírou tekutinou k otcovým ústam. Severus hltavo pil vodu, až kým nebol pohár prázdny.

„Cítiš nejakú zmenu?“ spýtal sa otca, keď sa ich mysle konečne spojili a oni spolu hovorili tak ako pred pár dňami.

„Minimálnu. Tá bolesť je príšerná,“ odpovedal Severus.

„Už tretí deň ti do vody a lektvarov pridávam slzy Fénixa. Myslel som, že by to mohlo aspoň trochu pomôcť,“ priznal Harry smutne.

„Pomáha to, Harry, naozaj. To len... tá bolesť je príliš silná, aj keď s tými lektvarmi je v posledných dňoch znesiteľnejšia a lektvary účinkujú dlhšie.“

„Ale stále to nie je dosť!“ zvolal Harry zúfalo.

„Harry...“ povzdychol si Severus. Nevedel, ako začať.

„Áno, ocko? Potrebuješ niečo?“ spýtal sa hneď mladší muž.

„Áno, Harry. Potrebujem, aby si mi pomohol. Už to viac nevydržím. Tá bolesť ma privádza do šialenstva a tá bezmocnosť... neschopnosť sa ani len pohnúť...,“ začal.

„Robím čo môžem! Hovoril som snád' s každým liečiteľom u sv. Munga, dokonca aj s odborníkmi z Francúzska, ale schopnosť ovládať živly je dosť vzácna a tí, ktorí to dokážu, držia to v tajnosti. Ale ja sa nevzdám, ocko. Aj keby som mal ísť znova do Afriky... Kovu by možno vedel, ako ti pomôcť. Vieš, že ma nič nezastaví...“ ponáhlal sa Harry s odpoveďou.

„Harry, počúvaj ma! Nechcem, aby si šiel do Afriky. Nechcem, aby si sa ty, alebo ktokoľvek iný kvôli mne trápil. Ten oheň nezastavíš... bude sa šíriť stále ďalej, až kým sa úplne nepomätiem a... ušetri ma toho, synak. Ty vieš, že môžeš. V mojom laboratóriu, najvyššia polica vpravo... nájdeš tam, čo potrebuješ,“ vravel Severus potichu a snažil sa, aby na jeho hlase nebolo príliš poznať, že má strach. Bol rozhodnutý a pripravený zomrieť. Vedel, že smrti sa tentoraz nevyhne a nechcel to predlžovať. Chcel zomrieť pokiaľ možno aspoň trochu dôstojne a zachovať si aspoň časť zdravého rozumu. Neželal si, aby naňho jeho rodina spomínala ako na šialenca.

„Čo? To... to nemyslíš vážne, ocko! Nemôžeš! Ty...“ jachtal Harry a oči ho pálili, ako sa snažil potlačiť slzy. Naozaj ho otec žiadal, aby urobil niečo také? „Nesmieš premýšľať o smrti, ocko. Ja ťa z toho dostanem, sľubujem! Už toľkokrát to vyzeralo beznádejne a zvládli sme to, spomínaš? Si silnejší než tá bolesť!“ kričal zúfalý Harry.

„Už dávno nie, synak. A tejto bolesti ani ja nedokážem vzdorovať. Prosím, pomôž mi! Ak ma máš rád, a ja viem, že máš, urob to pre mňa. Stačia tri kvapky do vody a bude po všetkom. Nebudem cítiť nič, len tá prekliata bolesť konečne zmizne a ja budem zas voľný,“ naliehal. „Prosím, Harry. Viem, že je to pre teba ťažké, ale ty jediný môžeš,“ žiadal a bolesť ho opäť ochromovala. Harry to cítil a opustil otcovu myseľ. Bol už takmer čas na jeho lektvary a on sa pre ne načial. Do každého z nich pridal niekoľko

kvapiek Fénixových slz, ktoré dnes ráno vo svojej zvieracej podobe vyronil kvôli nemu. Dal mu ich vypiť a než stihol ktorýkoľvek z nich povedať viac k predošlej téme, vošla dnu Calwen a Harry ich nechal osamote. Tí dvaja spolu hovorili prostredníctvom privesku, ktorý stále ešte nosili.

Jeho kroky viedli, ktovie prečo, práve do otcovho laboratória. Myšlienky v jeho hlave boli zmätené a on tak, ako pred pár dňami, nevedel, čo robiť. Bol bezradný. Ako ho mohol otec požiadať o niečo také? Dobre vedel, že by nikdy s ničím takým nesúhlasil. Na druhú stranu ho chápal. Videl, čo s ním tá bolesť robila. Podlamovala jeho silného ducha a on už ďalej nemal silu bojovať. Poddal sa tomu a prijal fakt, že mu niet pomoci. Lenže s tým sa Harry odmietal zmieriť. Nemôže nechať svojho otca zomrieť. Nie, to nejde. Čo by bez neho robil? Už dvakrát ho takmer stratil a tá bolesť a prázdnota, ktorú vtedy cítil... nie, nechcel to zažiť znovu.

Otvoril skrinku a vzal fľaštičku z najvyššej police, ktorú mu jeho otec opísal. Chvíľu ju prevracal v rukách a podozrievalo si prezeral jej obsah. Vedel, čo je to za jed a rozhodne nesúhlasil s tým, že by otec nič necítil. Aj keď... v porovnaní s bolesťou, ktorá ho spaľovala teraz, by bolo toto naozaj takmer ničím. Lenže on nemal právo urobiť niečo také. Možno by to bolo ľudské a nik by mu to nemohol vyčítať, ale on sám by s tým nedokázal žiť.

„Nie!!!“ skríkol a hodil fľaštičkou o stenu. V tej chvíli naňho doľahli všetky pocity nahromadené za posledných niekoľko dní a on sa zviezol pozdĺž steny na zem a usedavo sa rozplakal. Bol rád, že ho tak nik nevidí, ale on to potreboval. Potreboval to zo seba všetko dostať, aby mohol ďalej bojovať o otcov život a rodinné šťastie. Ale je to ešte vôbec možné?

Kapitola č.19: Oheň a voda

Daniela počkala, kým jej otec odíde na ošetrovňu za dedkom a prešmykla sa k izbe svojho najstaršieho brata. Eru si vzal pár dní voľna, aby mohol byť so svojou rodinou a zostal s nimi v škole. Zaklopala a keď zamumlal niečo ako *Vstúpte!*, vošla.

„Danka, deje sa niečo?“ spýtal sa, keď ju zbadal nervózne postávať vo dverách.

„Môžem ťa o niečo poprosiť?“ spýtala sa nesmelo.

„Pod' sem,“ zavolať ju k sebe a obaja sa posadili na posteľ. „Ty ma môžeš poprosiť o čokoľvek. Tak o čo ide?“ povzbudil ju s miernym úsmevom.

„Ide o Cornéliu. Chcela by som s ňou hovoriť,“ zamumlala.

„Nemyslím, že je to dobrý nápad, Danka,“ nesúhlasne pokrútil hlavou.

„Hovoril som s ňou ja aj ocko a nebolo to príjemné. Mame ani nedala šancu a pochybujem, žeby...“

„Ty tomu nerozumieš! Nik z nás tomu nemôže rozumieť, pretože sme nezažili to, čo ona. Musí sa cítiť osamelosť, pretože v jedinom dni prišla o oboch rodičov a než mi povieš, že my sme jej skutočná rodina, tak nezabúdaj, že ešte pred pár týždňami takmer nevedela, že existujeme. Myslím, že aj keby to nebol dedko, kto...“ zarazila sa. Nebola schopná to vysloviť. Nie, keď vedela, že to bola nehoda. „Chcem povedať, že aj keby nebol dedko priamo zapletený v tej nehode, nepribehla by k nám Cornélia a nevrhla sa nám do náruče. Pre ňu sme len cudzí ľudia a ona je určite zmätená. Nevie si ani len predstaviť, čo by som cítila ja, keby som bola na jej mieste,“ povzdychla si.

„Máš pravdu, nik to nemôže vedieť. Ale práve preto nie je dobrý nápad, aby si za ňou šla,“ dohovárať jej brat jemne.

„Ja si naopak myslím, že ak jej niekto môže pomôcť, tak som to práve ja. Sme dvojčatá, medzi nami je viac než len obyčajný súrodenecký vzťah.

Strýkovia Fred a George vraveli, že cítia, keď je ten druhý v nebezpečenstve, alebo nie je niečo v neporiadku, len vďaka tomu, že sú dvojčatá. Aj ja som občas cítila niečo podobné, len som nevedela, kde ju hľadať a ako jej pomôcť. A teraz...“

„Teraz čo, Danka?“ spýtal sa nežne.

„Je veľmi nešťastná a bojím sa, že chce urobiť nejakú hlúposť,“ šepala so slzami v očiach. „Prosím, Eru, vezmi ma za ňou. Musím to aspoň skúsiť... možno ma vypočuje,“ žiadala naliehavo a on musel uznať, že má pravdu. Ak by niekto mohol skúsiť Cornélii dohovoriť, je to práve Daniela.

„Tak dobre, ale neviem, či nám to Malfoyovci dovoľia. A našim by som tiež radšej nič nehovoril,“ povzdychol si.

„Mame som povedala, že by som ťa chcela požiadať, nech ma vezmeš do Prasiniek. Súhlasila. A pokiaľ ide o Malfoyovcov, nemyslím, že by sme si mali robiť obavy. Podľa mňa dnes nájdeme Cornéliu v dome Olivierovcov, ale nepýtaj sa ma, ako to viem. Je to len také tušenie,“ pokrčila ramenami a on vedel, že akékoľvek protesty sú zbytočné. Obliekli sa teda a hoci tým nebol príliš nadšený, šli do Prasiniek a odtiaľ sa premiestnili pred sídlo Olivierovcov. Nemalo ho prekvapiť, že mala Daniela pravdu, ale stalo sa.

Obom sa naskytol pohľad na osamelú postavu sediacu pod veľkým dubom v zadnom kúte záhrady.

„Zostaň tu, prosím. Porozprávam sa s ňou sama,“ povedala Daniela a než stihol protestovať, vykročila smerom k svojej stratenej sestre.

Cornélia v to ráno opustila Malfoy Manor pod zámienkou, že chce navštíviť hrob svojich rodičov a vziať si z domu pár vecí. Bola to lož, no jej to bolo jedno. Nemala v pláne sa tam vrátiť. Dariusovi rodičia boli ešte neznesiteľnejší než zvyčajne a Darius ju otravoval azda ešte viac, než doteraz. Všetci dúfali, že keď vyšlo najavo, že svadba s Arthurom Snapeom je nereálna, bude to práve Darius, ktorého si vezme za muža. Lenže ona sa nechcela vydávať. Chcela, aby ju všetci nechali na pokoji, aby mohla oplakať svojich rodičov a zabudnúť na to, ako ju zradili. Nechcela zostávať u Malfoyovcov, ale predstava, že by mala žiť so svojou skutočnou rodinou... s tou, ktorá môže za jej nešťastie... nie, to naozaj radšej utečie a keď by ani to nepomohlo...

Útek. Presne to mala teraz v pláne. Batôžtek s vecami ležal vedľa nej, keď ešte naposledy sedela na svojom oblúbenom mieste v záhrade. Nepočula, ako sa neďaleko niekto premiestnil a preto bola prekvapená, keď zbadala postavu kráčajúcu priamo k nej.

„Čo tu chceš?“ vyštekla, keď spoznala Danielu.

„Hovoriť s tebou,“ odvetila dievčina.

„Ale ja s tebou nemám o čom hovoriť,“ kričala, keď stáli niekoľko metrov od seba a hľadeli si do očí.

„To je škoda, pretože ja by som ti toho chcela toľko povedať...“ posmutnela Daniela.

„Nechcem hovoriť s nikým z vašej prekliatej rodiny, počula si? Odíď!“

„Neodídem, kým ma nevypočuješ. Môžeš ma nenávidieť, ale to nič nezmení na fakte, že si moja sestra,“ nevzdávala to Danka.

„Keď som tvoja sestra, tak prečo sme spolu nevyrastali? Prečo sa ma tvoji rodičia vzdali tak ľahko a dovolili im, aby ma od vás odlúčili? Keby ma mali radi, tak ako mi všetci tvrdíte, nenechali by to len tak!“ kričala a všetok hnev, ktorý v sebe hromadila, sa dral na povrch. Cítila sa zradená a sama. Zradili ju všetci, jej skutoční rodičia i tí, ktorí sa o ňu starali. Ako má teraz niekomu veriť, keď jej celý život klamali tí, ktorých milovala a ktorým verila?

„Nevzdali sa ťa, Cornélia. Hľadali ťa, odkedy si zmizla a neprestali s tým doteraz. A viem, že by s tým neprestali, kým by ťa nenašli, či už by to bolo za rok, alebo dva. Oni sa nikdy nevzdali nádeje na to, že ťa raz nájdú a ja tiež nie,“ vravela Daniela pokojne. Jej pokojný, až upokojujúci tón však Cornéliu ešte viac popudil.

„Klameš! Neverím ti!“ skríkla a natiahla pred seba dlaň. Mierila ňou presne na svoju sestru a bez toho aby to plánovala, vyšľahol z jej ruky ohnivý plameň a a rútil sa priamo na Danielu.

Eru, ktorý to z diaľky sledoval, nestihol zareagovať a než stihol pred sestrou vyčarovať štít, stalo sa niečo, čo ani jeden z nich neočakával.

Daniela, podvedome zopakovala gesto svojej sestry a zdvihla ruku dlaňou dopredu tak, aby smerovala na Cornéliu. Z jej ruky však nevyšľahol plameň, ale prúd krištáľovo čistej vody, ktorá uhasila oheň, smerujúci k nej. Chvíľu na seba obe pozerali, obe ohromené tým, čo sa práve stalo a ich živly proti sebe bojovali tak, ako ony samé. Boli rovnako silné

a nespútané, ako ich majiteľky, a kým obe vo svojich myšliach neprijali fakt, že sú sestry, dvojčatá, bojovali o svoju moc. Voda hasila oheň, oheň zmenil vodu na paru a takto stále dookola, kým Cornélia a Daniela naraz neprestali.

„Čo... čo to bolo?“ jachtala Cornélia a vyčerpane sa zviezla na zem.

„Práve sme zistili, že ovládame živly,“ odpovedala rovnako užasnuto Daniela, no to už sa k nim veľkou rýchlosťou hnal Eru.

„Ste celé? Nie ste zranené? Čo do kotla ste to vystrájali? Jeden vás ani na sekundu nesmie pustiť z dohľadu!“ zvolal vystrašene a dievčatá si vymenili pobavené pohľady. V tom okamihu obe vypukli v hlasný smiech a smiali sa ešte dlho po tom, čo ich Eru naoko pohoršene karhal.

„Cornélia... pod' s nami, prosím,“ žiadala Daniela, keď sa konečne uklúdnila.

„Ja... ja nemôžem. Je to ťažké,“ zašepkala a uprela pohľad do zeme.

Pocítila, ako ju Eruova ruka chytila za bradu a prinútila ju pozrieť mu do očí.

„Viem, že si zmätená. To, čo sa stalo by otriaslo každým. Ale či chceš, alebo nie, sme tvoja rodina a hoci ťa nepoznáme tak, ako by sme chceli, máme ťa radi. Keď sme sa dozvedeli, že si naša sestra, bolo to ako zázrak. Zázrak, ktorý si vyžiadal veľa obetí, ale stal sa a my všetci sme dostali šancu začať odznova. Daj nám tu šancu... dovoľ nám pomôcť ti to prekonať,“ dohovárал jej Eru potichu a tak ako pred pár týždňami, aj teraz zotrel jej slzy z tváre.

„Vieš, čo som si priala vždy, keď som sfúkavala sviečky na torte?“ vmiesila sa do rozhovoru Daniela a aj v jej očiach sa ligotali slzy. Keď Cornélia pokrútila hlavou, že nevie, pokračovala.

„Chcela som, aby si sa k nám zase vrátila. A nebola som sama. A raz, keď skončila oslava, videla som mamu, ako večer zapaluje a pokladá do okna sviečku, šepkajúc: *Vráť sa domov, moja maličká!*“

„Naozaj?“ Cornélia nechcela veriť vlastným ušiam. Tak veľmi vždy túžila po tom, aby ju jej mama objala, aby ju pobožkala na dobrú noc, či povedala jej, že ju má rada... od Constance sa toho nikdy nedočkala a teraz zistila, že jej skutočná matka by to urobila, keby mohla.

„Naozaj. Všetkým si nám celé tie roky chýbala, Cornélia. Viem, že je to pre teba všetko veľmi nezvyčajné a nové, ale nedovoľ nenávisť, aby zničila to, po čom sme všetci túžili od chvíle, keď sme ťa stratili. Porozprávaj sa s mamou a ockom a uvidíš, že časom...“ pritakala sestra.

„Povedala som tvojmu otcovi hrozné veci,“ zamumlala. „Pochybujem, že by ma chcel ešte niekedy vidieť.“

„Nie je nič, čím by si ho od seba odohnala. Ocko ťa má rád, tak ako nás všetkých a nič na svete to nikdy nezmení. Neprišiel za tebou znova len preto, že sa o teba bál. Bál sa, aby si nevyviedla podobnú hlúposť, na akú sa práve chystáš,“ opravila ju Danká jemne.

„Myslíš?“ spýtala sa a už to nebol hnev, ktorý zaznieval v jej hlase. Bola to nádej. Nádej, že by mohla začať odznova a lepšie. Mať rodičov, ktorí by ju mali radi a pomohli jej vyrovnať sa s tým všetkým.

„Som si tým viac než istá,“ usmiala sa Daniela a postavila sa. Natiahla ruku k svojej sestre a tá ju bez váhania prijala. Ruku v ruke sa potom postavili pred Erua a ten ich obe s radosťou objal a premiestnili sa k Bradaviciam.

Kapitola č.20: V hodine dvanástej

Do školy vstúpili spoločne, sledovaní niekoľkými zvedavými pohľadmi študentov. Eru ich viedol do bytu rodičov, ale našli doma len mamu.

„Ako bolo v Prasinkách? Objavili ste niečo zaujímavé?“ volala na nich z kuchyne.

„Viac než zaujímavé,“ odvetila Danka a postrčila Cornéliu do kuchyne. Tá nesmelo vstúpila a placho, ako vyplašená laň, hľadela na ženu stojacu pri kuchynskej linke.

„Dobrý deň,“ zamumlala potichu. Len čo Ginny spoznala ten hlas, sklenená misa, ktorú držala v rukách jej vypadla a rozbila sa na kusy. Zvuk trieštiaceho sa skla ju vytrhol zo šoku a ona začala rýchlo upratovať ten neporiadok.

„Reparo,“ zamumlal Eru, ktorý sa znenazdajky objavil pri mame a vzal jej opravenú misu z ruky.

„Cornélia by s vami chcela hovoriť, mami. Kde je ocko?“ spýtal sa potichu, no Ginny ho nevnímala. Hľadela na dievča, ktoré tam len stálo a nevedelo, čo robiť.

„Dievčatko moje...“ zašepkala a vrhla sa k nej, aby ju objala. Cornélia zmeravela a bojovala proti náhlemu popudu odtiahnuť sa. Ale hrejivá náruč matky, ktorá jej chýbala tak dlho, jej pomohla ten pocit prekonať. Nevedela, čo by mala povedať, tak len mlčala a dovolila žene, aby ju objímala a šepkala jej tiché slová útechy.

„Tak veľmi si nám chýbala, moja maličká. Tak veľmi...“ plakala Ginny od radosti a v tej chvíli akoby neviditeľné okovy, ktoré na pár dlhých dní spúťali Cornéliino detské srdiečko, povolili a ona sa cítila šťastná.

„Cornélia?“ ozval sa mužský hlas tesne za ňou a keď sa otočila, hľadela do tváre svojho skutočného otca. Toho otca, ktorému prednedávnom povedala, ako veľmi ho nenávidí. Zahanbila sa.

„Prepáčte mi, čo som vám vtedy povedala. Ja... nemyslela som to naozaj. Ja len...“ jachtala a sledovala, ako si Harry kľakol na jedno koleno pred ňu.

„Viem, že si to nemyslela vážne. Hovoril z teba smútok. Stratila si ľudí, ktorí boli pre teba najdôležitejší v živote... viem, ako to bolí. O to je potom krajšie, keď ich znova nájdeš,“ vravel a na tvári sa mu usadil smutný úsmev.

„Tak ako ste našli mňa?“ spýtala sa nesmelo.

„Tak ako sme našli teba, presne tak. A ver mi, teraz, keď sme ťa našli, neodradili by ma žiadne tvoje slová, aby som sa ťa vzdal,“ uistil ju a ona k nemu nesmelo pristúpila. Chcela by ho objasť, ale nevedela, či smie. Vyriešil to za ňu, keď k nej natiahol ruku a ona ju prijala. Pritiahol si ju k sebe a tak ako predtým Ginny, uistoval ju u tom, že všetko bude dobré.

„Chápeme, že potrebuješ čas, aby si si zvykla a nebudeme na teba tlačiť. Radi by sme ťa mali nablízku, ale ak sa necítiš na to, aby si bývala tu s nami, môžeš mať samostatnú izbu tu na hrade a myslím, že by sa ti mohlo páčiť chodiť sem do školy. Ale ak chceš byť radšej naďalej u Malfoyovcov...“ zamračil sa pri tom pomyslení a ona tiež.

„Chcela som od nich utiecť, ale nevedela som, kam ísť,“ priznala po chvíli a vyrozprávala im, čo sa odohralo v záhrade odkedy za ňou prišla Daniela.

„Mohla by som tu skúsiť... myslím, zostať tu s vami?“ spýtala sa a všetci nadšene súhlasili.

„Tak teda... vitaj do rodiny,“ usmial sa na ňu Harry a s tichým povzdychom sa postavil z gauča, kam sa medzitým všetci presunuli.

„Rád by som zostal s vami, ale chcel by som ešte zájsť za otcom,“ povedal potichu.

„Ako mu je? Nejaká zmena?“ spýtala sa Ginny ustarane.

„Bola za mnou dnes Poppy. Podľa nej ak nezoženieme pomoc, nemusel by dnešnú noc prežiť,“ priznal priškrteným hlasom.

„To nie!“ zvolala Danká zúfalo. „Prosím, ocko, pomôž mu nejak!“ prosila a vrhla sa otcovi do náručia.

„Kiež by som mohol srdiečko. Ale hoci sa dokážem premeniť na Fénixa, nie je to ako ovládať oheň ako taký. Nedokážem mu pomôcť,“ priznal Harry porazene a v miestnosti sa rozhostilo ticho.

„Cornélia ovláda oheň,“ zamumlal odrazu Eru, ktorý si spomenul na výjav z dnešného rána. Všetky oči sa upreli na ňu a ona nevedela, čo od nej očakávajú.

„Čože? Chcete povedať, že ja...“ jachtala.

„Si naša posledná nádej,“ pritakal Eru.

„Pozri, Cornélia, viem si predstaviť, že môjho otca obviňuješ za to, čo sa stalo mužovi, ktorého si považovala za otca. Viem, aké to je, stratiť otca. Šesť rokov som si myslel, že je mŕtvy a keď sa vrátil, vyzeralo to, že ho znova stratím,“ priznal Harry a pozeral na svoju znovu nájdenú dcéru.

„Prečo mi to hovoríte?“ nechápala.

„Môj otec zomiera. Marcus, tvoj otec, naňho zaútočil ohňom a ten ho teraz zožiera zaživa. Ten oheň je v jeho vnútri a my ho nemôžeme nijako uhasiť. Len človek so schopnosťou ovládať tento živel by mu mohol pomôcť,“ na chvíľu sa odmlčal. „Viem, že nemám právo ťa o to žiadať. Možno si želáš, aby zomrel a zaplatil za to, čo urobil, ale on sa len bránil. To čo sa stalo Marcusovi bola nehoda, on ho nechcel zabiť. Ale ak si aj tak myslíš, že si zaslúži trest, nechaj ministerstvo a súd, aby o tom rozhodlo. Ja ťa, z lásky k svojmu vlastnému otcovi žiadam, pomôž mu!“ šepkal Harry a jeho prosba bola naliehavá a úprimná.

„Neviem ako,“ pípala. „Otec ma učil, ako oheň ovládnuť, ale až do dneška sa mi to nikdy nepodarilo,“ priznala.

„Ty už na to prídeš,“ povzbudila ju Ginny a položila jej ruku na rameno.

„Môžeš to aspoň skúsiť?“

Cornélia sa na chvíľu zamyslela, no napokon prikývla.

Zhodli sa na tom, že bude lepšie, ak na ošetrovňu nepôjdu všetci a tak Harry viedol svoju dcéru chodbami hradu až do veže, kde sa nachádzalo nemocničné krídlo.

„Za toto ti nebudem môcť nikdy dosť poďakovať,“ povedal jej, keď sa zastavili tesne pred dverami. „Možno sa to nepodarí, ale aj to, že si ochotná to skúsiť po tom všetkom, pre mňa znamená viac, než si dokážeš predstaviť.“

„Dúfam, že to zvládnem,“ povzdychla si a načiahla sa ku kľučke. Pohľad jej padol na muža napoly sediaceho, napoly ležiaceho na posteli, neschopného akéhokoľvek pohybu. Avšak to nebolo všetko. Ona ako jediná videla to, čo sa so Severusom skutočne dialo. Videla, že celé jeho telo spaľuje ničivý požiar ohromných rozmerov a zanecháva za sebou len

púšť. Nevedela, čo by mala urobiť, tak len natiahla ruku k Severusovej hrudi tak, ako to urobila ráno a zamumlala: „*Compos pyr lacesso tui: re- venio ibi quo attineo*,“ (Ja, strážkyňa ohňa ťa vyzývam: Vráť sa tam, kam patríš!)

Na chvíľu si myslela, že sa jej to podarilo, ale oheň sa len ako obrovský had začal zvíjať prudšie a divšie ako predtým a podľa toho, ako sa zmenil výraz v Severusových očiach bolo jasné, že tú zmenu pocítil.

„Nefunguje to!“ zvolala zúfalo. Pocítila ako jej ramená zovreli dve mocné dlane a ktosi jej niečo šepkal do ucha.

„To nič... nič sa nedeje... skús to ešte raz. Zvládneš to! Ty to dokážeš!“ povzbudzoval ju Harry.

„Je to jeho oheň... nepočúvne ma!“ krútila hlavou. No v tom ju niečo napadlo, ale nebola si istá, či je to vhodné. „Niečo... niečo ma napadlo,“ zašepkala a pozrela na Harryho.

„Áno, moja malá? Čo ťa napadlo? Určite to bude to správne,“ prikyvoval Harry.

„Neviem, či to bude fungovať a... bude ho to veľmi bolieť,“ povedala a smutne pozrela na Severusa. Ich pohľady sa stretli. Potom na chvíľu pozeral na Harryho a ten prikývol.

„Máš to skúsiť, nech by to bolo čokoľvek. Pokúsi sa to vydržať, ale keby nie, chcel aby si mu odpustila,“ povedal Harry to, o čo ho Severus požiadal. „Je mu ľúto to, čo sa stalo Marcusovi.“

„Bola to nehoda,“ zašepkala Cornélia a znova pozrela do tých tmavých očí, naplnených bolesťou, no po svojich slovách v nich mohla vidieť aj úľavu.

„Mohla by sem prísť Daniela? Myslím, že bez nej to nezvládnem,“ povedala napokon pevným, rozhodným hlasom a vysvetlila Harrymu, o čo sa chce pokúsiť.

Pomocou letaxu sa tam dostala jej sestra behom niekoľkých minút a pozorne si vypočula sestrin plán.

„Mohlo by to fungovať,“ prikývla a než sa do toho pustili, pristúpila k posteli. Pošepkala dedkovi niečo do ucha, pobožkala ho na tvár a hneď potom sa postavila vedľa svojej sestry. Zdvihli svoje dlane, tentoraz však nemierili proti sebe, lež obe rovnakým smerom na Severusa.

„*Clamitare pyr meus*,“ zvolala Cornélia a uvidela, ako na jej dlani vzplanula ohnivá guľa. Sústredila sa na ňu a na to, aby mierila presne, keď vyslovila ostré: „*VORO!*“ (Pohlť ho!)

V tej chvíli začali dva ohnivé hady bojovať medzi sebou a ona nepochybovala, že to Severusovi spôsobuje nesmiernu bolesť, niekoľkokrát horšiu, než cítil doteraz. Lenže nevedela, čo iné by mala urobiť, tak len myslou posilňovala svoj živel, ktorý pomaly ale isto pohlcoval Marcusov. Keby bol Marcus stále nažive, zrejme by sa jej to nikdy nepodarilo, ale teraz... Podarilo sa. Jej oheň získal prevahu a teraz to bol on, kto spaľoval Severusove telo, lenže ona ho nemohla odvolať. Otcov oheň bol v tele uväznený a keby odvolala ten svoj, zostal by tam, opäť silný ako doteraz. Oni však mali jednu výhodu. Mali Danielu, ktorá bola schopná svojím živlom, vodou, uhasiť sestrin oheň.

Daniela, tak ako Cornélia teraz jasne videla oheň v Severusovom tele a fascinovaná i vystrašená zároveň sledovala celý súboj živlov.

Nepotrebovala, aby jej sestra vravela, kedy začať. Natiahla ruku a podobne ako predtým Cornélia, vyvolala svoj živel. *Clamitare aqua meus. VORO!*“ zvolala a prúd vody začal pomaly, ale isto hasiť ničivý

požiar a akoby zázrakom, aj všetku škodu, ktorú napáchal. Nezostávalo po ňom nič, žiadna spálená púšť a akoby Severusovo telo obmyli živou vodou, samo sa začalo obnovovať, až napokon nezostala žiadna stopa po tom, čo sa v ňom odohrávalo niekoľko ukrutne dlhých dní.

Možno sa mýlila, ale keď videla, ako jej živel účinkuje na zranené tkanivá, pomyslela si, že je to určite tým, že jej otec je Fénix. Vďaka tomu zrejme jeho dcéry ovládali práve oheň a vodu, veď jeho najväčšími darmi je práve životodárny oheň a liečivé slzy. Cornélia svojim ohňom zničila iný a tým v podstate darovala Severusovi nový život. Jej oheň mohol byť uhasený a jeho následky odstránené liečivou vodou.

Obe dievčatá sa vyčerpaním zosunuli na zem a sťažka oddychovali.

„Poppy!“ zavolal Harry okamžite ošetrovateľku a spoločne ich uložili do postelí.

„Čo to pri Merlinovi tie dve vyvádzali? Sú úplne vyčerpané,“ pohoršovala sa.

„Práve mi zachránili život,“ zachrčal z vedľajšej postele Severus.

„Ocko!“ zvolal Harry.

„Severus!“ zhĺkla prekvapená ošetrovateľka.

„Nekričte toľko!“ ohradil sa a vyčerpane položil hlavu späť na vankúš.

„Som v poriadku, hlavne sa postarajte o tie dve,“ kývol smerom k svojim vnučkám a keď si myslel, že ho nik nesleduje, pozrel ich smerom a vďačne sa usmial. Zdalo sa, že mal v živote viac šťastia, než by si bol kedy pomyslel. Mal rodinu, na ktorú sa mohol vždy spoľahnúť a nielen synov, ale aj vnukov a vnučky, ktorí sú preňho schopní urobiť čokoľvek. Toto poznanie ho zahrialo pri srdci a hoci ho zmáhala únava, premohol sa a vyhrabal sa z postele. Pohľadom zmrazil Poppy, ktorá mu v tom chcela zabrániť a vďačne prijal Harryho pomoc, aby sa dostal ku Cornéliinej posteli.

„Ďakujem ti, moja drahá Lillian,“ zašepkal a hoci ona už dávno spala, jeho slová museli preniknúť do jej podvedomia, pretože sa v spánku usmiala. A rovnako ako ona sa usmievala aj Daniela. Mala späť svoju stratenú sestru, svoje stratené druhé ja a napriek tomu, že to bolo takmer nemožné, zachránili starého otca. Jej narodeninové pranie sa konečne vyplnilo a dokonca so sebou prinieslo i malý bonus za to, že sa omeškalo.

Epilóg- o pol roka neskôr

Riaditeľnou sa nieslo nesmelé klopanie a riaditeľ, sediaci za svojim stolom prekvapene vzhliadol.

„Vstúpte!“ vyzval návštevníka a ešte viac ho prekvapilo, že dnu vošiel jeho syn.

„Ahoj, ocko,“ pozdravil a nervózne prešľapoval pred dverami.

„Ahoj! Čo tam stojíš ako hanblivá víla Amálka, sadni si!“ ukázal na kreslo oproti stolu a čakal, kým sa Eru zdôverí s tým, kvôli čomu za ním prišiel. Lenže to by zrejme mohol čakať až do súdneho dňa.

„Stalo sa niečo?“ spýtal sa teda a Eru váhavo prikývol.

„Tak o čo ide? Tváriš sa, akoby ti starý otec dal vypiť niečo neskutočne odpornejšie,“ podpichol ho zo žartu, no Eru bol stále vážny.

„Zamiloval som sa,“ priznal potichu.

„Zamiloval? Hm, prečo mám pocit, že je za tým niečo viac? Pretože ty vyzeráš, akoby si sa chystal skôr na pohreb než na svadbu,“ nevychádzal z údivu Harry. „Na tom, že si zamilovaný nie je predsa nič zlé... láska je to najkrajšie, čo ťa v živote môže stretnúť. Teda, v prípade, že je opätovaná,“ dokončil a čakal, či mu k tomu jeho syn niečo povie.

„Práveže je to vzájomné a prisahám, že nejde o žiadne pubertálne pobláznenie,“ vyhrkol náhle a pozrel na Harryho akosi vystrašene.

„Eru, o čo ide? Naozaj ma začínaš desiť,“ zvažnel Harry.

„No... ide o to, že náš vzťah je, povedzme... dosť zvláštny a za normálnych okolností by bol... neprípustný,“ priznal mládenec a uprene hľadel na špičky svojich topánok. „Ale je jeden spôsob, ktorým by sa všetko vyriešilo,“ zamumlal potichu.

„Áno? Je ten spôsob zákonný?“ spýtal sa Harry, pretože synovo vytáčanie a chodenie okolo horúcej kaše ho zneisťovalo.

„Samozrejme, ibaže... ocko, ja vás mám rád. Teba aj mamu a som vám naozaj vďačný za všetko, čo ste pre mňa v živote urobili. Ale ak by som urobil to, čo chcem urobiť, riskujem, že si o mne budete myslieť, že som nevďačný a už ma viac nebudete chcieť vo svojej rodine,“ vyhrkol odrazu Eru a stále uprene hľadel do zeme.

„Eruanno!“ oslovil ho otec celým menom a tónom, ktorý používal len vo výnimočných, veľmi vážnych prípadoch. „Pozri sa na mňa!“ prikázal a chlapec počúvol.

„Neviem, čo za nezmysly sa ti prehánajú hlavou, ale nie je nič, čo by ma prinútilo zavrhnúť ťa, rozumieš? Nech sa deje čo sa deje, si môj syn a na tom sa nič nezmení,“ vravel Harry s dôrazom na každom slove.

„A o to práve ide. Kým som tvoj syn... kým som Snape, je môj vzťah zakázaný. Ja totiž... ja som sa zamiloval do Cornélie,“ priznal napokon. V tej chvíli by sa v Harrym krvi nedorezal. Trvalo niekoľko minút, kým sa jeho myšlienky urovnali a on pochopil, čo sa mu snažil Eru povedať.

„Zalúbil si sa do Cornélie...“ zopakoval Harry ako v tranze. „Si si naozaj istý, že to nie je nejaké chvíľkové opojenie zmyslov?“ uisťoval sa.

„Dlho som o tom premýšľal a... nie. Naozaj ju milujem a keď som s ňou o tom hovoril, dospel som k názoru, že jej city sú opätované. Ja viem, že je to proti pravidlám a určite by sa to nestalo, keby vyrastala v našej rodine

tak, ako Daniela. Danká je moja malá sestrička a keby to bolo také isté s Cornéliou, určite by tu ten problém nebol. Ale zamilovali sme sa do seba dávno predtým, než sme zistili, kto je,“ vysvetľoval náhlivo chlapec a Harry len mlčky prikyvoval.

„Rozumiem ti, Eru. Láska si nevyberá a v prípade vás dvoch osud zamiešal karty naozaj dôkladne,“ povzdychol si. „Čo teda mieniš robiť?“ spýtal sa.

„Ty... ty sa nehneváš?“ spýtal sa Eru prekvapene.

„Vari sa môžem hnevať kvôli niečomu, za čo sami nemôžete? Povedal som Arthurovi, keď to vyzeralo, že sa musí oženiť, že keby som mal na výber, do ničoho by som ho nenútil. A teraz hovorím tebe, že ak ju naozaj miluješ, nemám právo ti brániť. Nie ste príbuzní, rozhodne nie podľa krvi a čo sa týka mena... chceš sa vzdať mena Snape preto, aby si sa s ňou mohol oženiť, ak tomu správne rozumiem,“ skonštatoval.

„Mena a všetkého, čo s tým súvisí. Dali ste mi toho viac, než som mohol žiadať, keď ste sa ma ujali a ja sa teraz cítim, akoby som vás zrádza,“ povzdychol si.

„O zrade nemôže byť reč. Som rád, že si s tým za mnou prišiel, miesto aby ste spolu kamsi utiekli a vzali sa tajne, alebo niečo rovnako hlúpe. Všetko sa dá vyriešiť, keď sa chce,“ povedal Harry pokojne. „Ale iste pochopíš, že musím urobiť jednu vec,“ povedal vážne a hoci Eru netušil, čo sa chystá urobiť, prikývol. Harry vhodil akýsi lístok do krbu a zhruba po desiatich minútach sa ozvalo klopanie.

„Pod' ďalej, Cornélia,“ ozval sa Harry a dnu vstúpila prekvapená dievčina.

„Volal si ma, ocko?“ spýtala sa a Harryho zahrialo pri srdci po tom oslovení. Bolo to zhruba pred mesiacom, kedy ho prvý krát nazvala otcom a urobila mu tým nesmiernu radosť. Vtedy naplno pocítil, ako sa jeho otec musel cítiť, keď ho tak oslovil v tie osudné Vianoce.

„Áno, volal som ťa. Eru za mnou dnes prišiel so zaujímavou informáciou a ja by som rád poznal tvoj názor,“ povedal vážnym tónom.

Mladá dvojica na seba vystrašene pozrela, no ona sa zhlboka nadýchla a pozerajúc otcovi do očí sa postavila na obranu svojej lásky.

„Milujem ho od prvej chvíle, čo som ho videla a nič na svete to nemôže zmeniť,“ povedala rozhodne a prekvapilo ju, keď videla široký úsmev na otcovej tvári.

„Hm, tak potom mi neostáva, než zorganizovať poriadny zásnubný večierok,“ skonštatoval. „Ale predtým ešte vyriešime všetky formality ohľadom mena a dedičstva. Keďže zmenou mena sa nestávaš o nič menej mojím synom, než si doteraz, ba naopak, svadbou s Cornéliou sa do nej znova oficiálne dostaneš, tvoj podiel z dedičstva dostane Cornélia navyše v podobe vena,“ oznámil Harry a vo vzduchu urobil zložitý pohyb hŕlkou. Na stole pred ním sa objavila fľaša s vínom a tri poháre. Každému podal po pohári a nalial im.

„Tak na vaše šťastie, deti,“ blahoželal im a oni si pripili na svoju novú a snád' lepšiu budúcnosť, ktorú spečatili nežným bozkom priamo pred svojim, nadmieru spokojným otcom.

KONIEC